VIOLA LARSEN

Un bărbat romantic

Traducerea și adaptarea în limba română de:
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Nu-mi place că e roșcat, zise Rae.

– Nu e roșcat, e șaten, o corectă Whitney, care își unse o felie de pâine cu unt, și mușcă din ea. Poate că are o tentă roșcată, dar exact asta îi dă ceva farmec. Să știi că mie îmi place.

– Ce preferi tu de fapt, este culoarea banilor săi…verde, un verde tot mai atrăgător, pe măsură ce cresc și ei.

– Asta e cireașa de pe tort, nu? chicoti Whitney, cu ceașca de cafea în mână. Paula, o încălzești te rog? Sau și mai bine, adu-mi una proaspătă.

Paula își șterse palmele, după care goli cana și o reumplu, în timp ce cele două surori continuau să se amuze.

– N-ar trebui să-ți faci mari speranțe, draga mea. E la San Diego pentru meciul de polo pe iarbă, n-o să te vadă.

Paula trăgea și ea cu urechea, amestecând în tigaie. Campionatul de polo pe iarbă din San Diego avea loc în fiecare

octombrie, cu sponsorizare, și ținea prima pagină a ziarelor de ceva vreme. Acum, când iahtul Vandercamp era ancorat la Clubul de Iahting din oraș, și că tot îl zărise de departe pe Brad Vandercamp, care avea să participe, acesta din urmă devenise subiectul principal. Și nu pentru că i se zicea prințul jocului de polo! Ci, după cum observase și Rae, din cauza banilor săi. Tipul era disponibil, atrăgător, și singurul moștenitor al milioanelor familiei Vandercamp. Sau miliardelor?

Întreg orașul San Diego fierbea și toată lumea se simțea onorată de prezența lui. Cel puțin cei din elită, care practicau de obicei astfel de sporturi și pe care-i găseai întotdeauna la balurile organizate după eveniment.

– Să vezi că o să-l am! decretă Whitney.

Paula, sesizând licărirea din ochii acesteia, găsi și ea de cuviință să aprobe. Nu că tânăra ar fi fost frumoasă – avea buzele prea mari, prea voluptuoase, iar nasul…

"Devin rea" își zise Paula trăgând tigaia de pe foc, apoi trecu în baie să aleagă hainele de spălat. Whitney avea propriul farmec personal, cu părul ca de abanos și ochii negri senzuali. Însă ceea ce-i atrăgea pe bărbați la ea era mai ales încrederea de sine. Da, tipa avea să-l cucerească pe prinț, spre invidia lui Rae și…

– Unde s-a dus fata aia? întrebă doamna Ashford cu glas tare.

Paula scăpă lenjeria și fugi spre bucătărie.

– Ah, iată-te! De ce nu mi-ai adus cafeaua în cameră?

– Îmi cer scuze, doamnă, cedeam că încă dormiți.

– Vai, capul meu! și Mamie Ashford se trânti, cât era de mare

într-un scaun, cu palmele la tâmple. Cum ar putea cineva să doarmă cu tot zgomotul din casa asta? Fetelor, nu puteți oare să încetați cu chicotelile și s-o lăsați pe mama voastră să se odihnească puțin?

Fetele își cerură scuze, dând vina una pe cealaltă. Paula îi aduse un pahar cu suc de roșii și o aspirină presată în el.

– Poate vă ajută; și vă aduc imediat și cafeaua.

– Mamă, sper că n-ai de gând să te plângi acum de o migrenă, zise Whitney. Știi că azi mergem la cumpărături.

– A, sigur, zise și Rae, Whitney trebuie să-și cumpere rochia de bal cu care vrea să-l dea gata pe prințul ei!

– Dacă ai chef de ...

– Fetelor! Capul meu…Și parcă mă ia cu amețeli. Cred că e ceva de la stomac. Vreau șuncă, și Paula, fă-mi te rog pâinea ta cu scorțișoară.

– Imediat! se grăbi fata, sperând să nu mai piardă din cursuri.

Dacă termina cu spălatul vaselor și cu paturile până la douăsprezece, ajungea la timp. Asta doar dacă plecau toate, înainte ca doamna Ahford să-i dea o altă sarcină. Spera din tot sufletul ca migrena asta să nu le împiedice repriza de cumpărături.

Spre norocul ei, trei cești de cafea și un mic dejun copios făceau minuni. Sau poate faptul că aduseseră în discuție numele lui Vandercamp.

– E atât de bogat! Și are sânge englezesc! visa Mamie Ashford cu ochii deschiși, parcă tot tânără și-și punea aceleași speranțe ca

fetele ei.

– Și arată extraordinar! completă Whitney.

– La fel ca bunicul său! zise mama. Și e la fel de păcătos!

– Adică?

– O fată frumoasă nu-i scapă! Trece din floare-n floare, ca bătrânul. Cyrus Vandercamp, bunicul, a început să facă avere din comerțul de căi ferate. Dar se zice că și-a pierdut mare parte din bani cu vedeta aia din anii treizeci. Care, trebuie să vă spun, nu se purta deloc ca o doamnă! Iar el practic și-a părăsit familia. Am auzit că a fost mare scandal.

Rae declară că nu s-ar încumeta la un asemenea bărbat.

– Odată ce-mi pun inelul pe deget, pufni sora ei, Brad Vandercamp poate să aibă câte amante o pofti.

Doamna Ashford încuviință că inelul era baza. Din fericire, ambele ei fete erau niște doamne adevărate și nu se mulțumeau cu puțin. Spera însă ca prințul să-i semene mai degrabă tatălui său.

– Cum de n-a urmat exemplul tatălui?

– Niciodată n-a dat apă la moara presei de scandal. Mi se pare că era angajat în afaceri cu aur, cu petrol și alte asemenea, mai puțin în aventuri cu femei. A transformat afacerea de căi ferate în miliarde. S-a căsătorit cu o fată dintr-o familie foarte modestă. Se zice că a transformat domeniul Balmor, al socrilor săi, care stătea să pice, într-un castel. Și cât mi-ar plăcea să-l văd!

– Nu se știe niciodată, zâmbi Whitney. Parcă ziceai că are ochi pentru fetele drăguțe?

– Da, și exact asta ești. Mult mai răsărită decât celelalte care au să se țină după el. N-ar trebui mai întâi să trecem pe la magazinul de cosmetice? Nu cred că ne grăbim.

Și plecară, într-un final. Paula reuși să termine cu rufele murdare, să curețe bucătăria și să aerisească dormitoarele înainte de ora unsprezece. Încă o jumătate de oră se aranjă, apoi plecă spre universitate.

Fata visase să devină medic veterinar de când se știa. Iubea animalele, de la cea mai mică ființă, până la caii de la ferma din Wyoming, unde tatăl ei era grăjdar, iar mama bucătăreasă. Încă de când învățase a citi, se cufundase în poveștile lui James Herriot, renumitul veterinar, care se ocupa de oile și de turmele din ținutul Yorkshire. Ori de câte ori avea ocazia, mai făcea muncă voluntară pe lângă vreun medic. Ea și Toby, fiul valetului, plănuiau să se căsătorească și să-și întemeieze o herghelie pe cont propriu. El avea să dreseze caii de curse, ea să-i oblojească. Acest vis durase în primii doi ani de liceu. După care, în toamna următoare, Toby se îndrăgostise până peste cap de o boboacă, pe nume Cynthia. Paula se văzu eliminată din plan pentru tot restul vieții. Disperată, aproape că făcuse o criză nervoasă, pe punctul de a abandona studiile.

Însă unchiul ei, Lew, o împiedicase. În aceeași vară, într-o vizită la fermă, îi ținuse un lung discurs.

– Toby e doar un bărbat din alte milioane. Înrădăcinată aici cum ești, n-ai avut niciodată șansa să vezi pe altcineva. Și încă mai ai un vis de împlinit. Toby n-are nimic a face cu cariera ta de

veterinar. Asta depinde doar de tine.

Și avea dreptate. Cariera nu i-o construia nimeni, și niciun bărbat n-avea s-o împiedice să devină un medic bun. Astfel că fata începu să studieze și mai cu sârg, recuperă toate restanțele și termină la timp. Însă creditele acumulate nu-i ajungeau să obțină o bursă de specialitate.

Din nou se aflau în pragul dezastrului. Pe tatăl ei tocmai îl lovise o boală grea, care micșoră bugetul, astfel că pespectivele ca ea să meargă mai departe erau cam sumbre. Tocmai dezbăteau problema, când apăru din nou același unchi, Lewis Grant. Se oferi să plătească jumătate din sumă, dar nici așa nu-i ajungea.

– Cred că Paula va trebui să facă ceva treabă pe la fermă anul acesta, zise Hank, tatăl ei. Poate s-o ajute pe maică-sa.

– Mai degrabă te ajută pe tine.

Paula surâse. Bineînțeles că Pop n-avea să-i aprobe serviciile, însă ea se simțea mai în largul ei călare pe un cal și în preajma animalelor, iar de câteva ori chiar ajutase la potcovirea unor mânji.

– Ai dreptate, mai bine îl ajută pe Pop.

– Nu înțeleg de ce cineva își dorește să stea mai degrabă afară în ploaie decât într-o bucătărie bine încălzită, scutură Lew din cap.

– Fiecare cum îi place, zise Paula.

Își aminti că de ceva timp Lew părăsise viața de fermă pentru cea de oraș. Orice oraș. După ce se perindase prin mai multe

locuri, pe la mai multe firme, se stabilise în sfârșit ca șofer la familia Ashford din San Diego, California.

– Acceptăm să plătești taxele, dar nu și camera, zise mama fetei.

Facultatea se afla la mulți kilometri distanță, peste munții cu crestele acoperite de zăpadă pe timp de iarnă.

– Încă mai ai păsărici cu medicina veterinară? se uită unchiul spre nepoată.

Ea dădu din cap.

– Atunci, poate vii la San Diego cu mine și te duci acolo la școală.

Părinții ei făcură ochii mari. Ce diferență era, totuși?

– Are casă și masă. Iar servitoarea familiei Ashford tocmai și-a dat demisia. Ai ceva împotriva muncii de jos? se uită spre Paula.

– Adică la ceea ce am făcut toată viața?

– S-ar putea să-ți pun o vorbă. Nu promit nimic, dar poate poate… Iar bătrânul e chiar un bărbat foare cumsecade. Poate chiar te lasă să ajungi la timp la ore.

Paula deja privea problema plină de speranțe. Universitatea din San Diego.

– Are programe pentru veterinari?

– Nu știu, ezită Lew. A, ba da. Acolo l-am dus pe câinele familiei când a fost bolnav.

– Perfect! se bucură fata. Adică…dacă intru; apoi privi spre tatăl ei, citindu-i avertismentul în ochi.

– N-o să fie pe roze, și o să stai departe de casă.

– Am să fiu eu cu ea. Doar sunt nașul fetei…

Hank își dădu acordul iar Paula îi sări de gât.

– Mulțumesc, mulțumesc, de mii de ori mulțumesc. Ce noroc am! Am un unchi-zână.

– Încă n-am ajuns acolo, o potoli Lew. Ar fi bine să-l sun pe bătrân. O să-i spun că am o nepoată foarte deșteaptă care vrea să urmeze școala de veterinari și are nevoie de o slujbă. Îmi e dator. După ce-l conduci acasă beat mort și-l pui în pat…

Iar domnul Ashford, care încuraja tinerele talente, nu obiectă nimic, ci acceptă ca fata să lucreze în casa lor, și să-i acorde timp pentru orele de curs. Ba chiar, fiind un om influent, îi putea pune o vorbă. O sfătui să-și pună la punct toate actele, după care el va lua legătura cu decanul.

– Lew, ești genial! strigă Paula, îmbrățișându-l.

– Poate n-ai să mai spui același lucru când ai să cazi pe mâna doamnei Ashford. Niciuna din celelalte slujnice n-au rezistat mai mult de câteva săptămâni. E rea. Și încă ceva… adăugă studiind-o. Arăți prea bine. Poate că ar trebui să-ți mai faci ceva la față…

Iar figura lui parcă încerca să găsească vreun cusur trupului firav al fetei, buclelor ei blonde și ochilor de un albastru fermecător.

– Ce are a face? se miră fata.

– Doamnei Ashford nu-i place ca cineva să-i întreacă fetele în frumusețe.

– Nu înțeleg.

– Sunt…cum se zice? Laptele și mierea femeii. Le prețuiește mai mult ca pe ochii din cap, și le vede mai frumoase ca oricine. Sunt din înalta societate, știi bine, deci are planuri mari. Încât ambele trebuie să pună mâna pe cea mai bună pradă.

– Pentru Dumnezeu, ce am eu a face cu asta? Dacă sunt menajeră, nici măcar nu voi socializa cu ele!

– Mda…Oricum, mă bucur că te-a angajat chiar fără a te vedea la față.

Influența lui Angus Ashford îi asigură fetei admiterea în aceeași toamnă, și obținu și permisiunea de a merge la ore, în ciuda protestelor soției stăpânului casei. De fericire, lucra de zor toată dimineața și de multe ori și până seara foarte târziu ca să nu lase nimic de izbeliște. Chiar și doamna Ashford începu să aibă încredere în ea.

Însă după un an, când domnul Ashford muri în urma unei crize de ficat, Paula încă nu avea certitudinea că doamna o va păstra în casă. Și totuși, soarta fu blândă cu ea. Se pare că Angus Ashford fusese nu doar un alcoolic înveterat, dar și un împătimit al jocurilor de noroc, care nu prea știa să-și investească banii cu folos. La moartea sa, soția află că familia avea conturile cam pe terminate. Astfel, încercă să scape de grădinar și de femeia care venea săptămânal să spele rufe și să facă ordine.

Aparent superficială, doamna Ashford nu era deloc proastă. Știa foarte bine cine lucra și cine nu. Îl păstră pe Lewis ca șofer, grădinar și valet, Paula deveni bucătăreasă, femeie de serviciu și

servitoare în același timp. Plus o mică mărire de salariu.

Tânăra nu se plângea. Era obișnuită cu munca mai dificilă. "Noroc că nu mi s-a cerut să renunț la cursuri" gândi ea în după-amiaza cu pricina, când ajunse la cursul de chimie.

La plecare, Link, unul din băieții din grupul de la laborator, o prinse de braț.

– Paula, unii dintre noi mergem să facem o partidă de volei și apoi la o pizza. Vii?

– Mi-ar plăcea, Link, dar n-am timp. Scuze.

– Hei, n-ai niciodată timp, pufni Link și se depărtă cu cei din grup.

Paula îi urmări nostalgică. Ce putea face, însă? Trebuia să ajungă la timp acasă, ca să pregătească cina.

Și totuși, sentimentul de părere de rău nu și-l putea înfrâna deloc. În aceeași seară, după cină, regretele i se amplificară urmărindu-le pe fetele Ashford cum își etalează achizițiile zilei. Whitney purta o rochie neagră de lână la meci, apoi se schimba în costum mai pretențios, care cu siguranță va face furori.

– Culoarea mi se potrivește așa de bine cu ochii, nu? o întrebă pe Paula. Dar va trebui să iei puțin înăuntru la umeri…nu foarte mult, chicoti. Nu vreau să stric prea mult crăpătura care o să-l dea pe spate!

Rae încercă și ea să ajungă la oglindă, peste celelalte două.

– Paula, rochia mea albastră îți place? Și te rog să-mi aranjezi tu părul pentru bal; știi tu cum, așa ca săptămâna trecută.

Fata le lăudă pe amândouă, și promise să le aranjeze,

încercând să nu-și arate invidia ce începuse a o măcina. A doua zi însă, în timp ce lucra la rochie, se opri visătoare cu degetele pe material. Niciodată nu îmbrăcase un asemenea costum. Cum i-ar fi stat oare?

De ce să nu încerce? Celelalte ieșiseră să mai facă alte cumpărături. Doar nu făcea niciun rău nimănui!

Dezbrăcă repede blugii și cămașa de pe ea, intră în materialul moale și trase fermoarul. Deși mare și lungă, ridică rochia la poale pentru a putea face câteva mișcări, ca Whitney.

Apoi se apropie de oglindă. Oare pe ea o avantajau ochii? Încercă să se strâmbe. Fără succes – avea ochii prea mari. Dar se potriveau cu rochia, nu? Putea paria că dacă ar fi apărut astfel îmbrăcată la bal, el s-ar fi uitat la ea, privirea lui ar fi întâlnit-o pe-a ei, și ar fi dansat mult…

La naiba, mai bine termina cu prostiile. Poate mai și rupea rochia, și atunci va trebui să plătească bani buni pe ea. Și de ce mai zăbovea acolo? De ce pierdea timpul aiurea? Niciodată nu-și va permite o asemenea rochie. Și oricum, unde s-o poarte? Doar nu mergea la niciun bal, și nici el n-o va invita vreodată la dans. Și totuși, de ce se gândea tocmai la el? Nu era nici măcar un prinț adevărat. Dar nici nu-i păsa.

Se dezbrăcă și-și reluă lucrul.

***

La început, când venise la San Diego, Paula se angajase și la o firmă de catering. Serile le putea petrece de bunăvoie de multe ori și putea astfel câștiga ceva bani în plus. Încerca să pună cât mai mult deoparte pentru clipa în care avea să intre la școala de veterinari. Însă odată cu suplimentarea atribuțiilor la familia Ashford, nu prea mai găsea timp și pentru alte treburi.

– Nu cred că pot ajunge, îl anunță ea pe Hary, șeful ei, când acesta o sună pentru o petrecere la care asigurau mâncarea. Fetele se duc undeva și o să vrea să le pregătesc.

– OK. Dar nu se duc mai întâi la o cină sau ceva? Toată lumea face așa.

– Ba da…

– Păi, atunci ai timp. Nu mă interesează dacă întârzii puțin. Paula, chiar am nevoie de tine.

– Nu poți coopta pe altcineva de data asta?

– Dar n-am uniformă – șeful era foarte pretențios în ce privește costumația, și găsise exact o uniformă pe măsura Paulei.

– Bine… încuviință ea, simțindu-se oarecum vinovată că avea uniformă; în plus, se plătea foarte bine.

Nu dorea să meargă, fiind foarte obosită. Însă o dată ajunsă acolo, făcându-și de lucru pe la mese, îi trecu și oboseala și toate. Într-un fel sau altul, petrecerea o înviorase. Costumele viu colorate, fețele care vorbeau, râdeau și dansau din spatele unor măști, o fascinau. Ritmul muzicii ajungea până la bucătărie, făcând-o să tânjească după ceva distracție. Închise ochii și-și dădu capul pe spate, începând să fredoneze melodia, țopăind în

jurul mesei. Nu auzi ușa deschizându-se și nici nu băgă de seamă că este privită.

– Perfect. O minunăție, o întrerupse o vocea gravă. Dar nu se cade să dansezi singură.

Paula se opri numaidecât. În ciuda măștii, îl recunoscu imediat. Era mult mai chipeș decât în ziare, cu părul de cupru.

– Ah, îmi cer scuze, murmură ea, roșind. Eu…Pot să vă ajut?

– Sigur că da, și-i întinse o mână. Îmi acordați acest dans, domnișoară?

– Nu, râse ea. Îmi pare rău, dar nu sunt invitată. Lucrez aici.

– Da? Păi, să vedem, și ochii de chihlimbar din spatele măștii licăreau voios; apoi, nu se știe de unde, scoase o mască. Poftim. Acum ești invitata mea. Dansăm?

Nu-i putea rezista. Bărbatul o trase aproape, și timp îndelungat, tânăra nu mai simți altceva decât îmbrățișarea lui. Mirosul plăcut de loțiune de ras, și mișcările lui sigure care o conduceau pe ritmul muzicii. Ea îl urma cu eleganță, abandonându-se, eliberându-se în mijlocul acelei mulțimi multicolore de costume.

De undeva, un orologiu bătu miezul nopții. Muzica se opri și cineva strigă:

– Măștile jos!

Dumnezeule, și ea se afla exact în mijlocul sălii.

Bărbatul se aplecă spre ea, cu brațul după gâtul ei, atingându-i buzele cu ale sale.

– E timpul să te demascăm, micuța mea!

Printr-o mișcare rapidă, fata își luă tălpășița, însă lănțișorul de aur de la gât îi căzu în învălmășeala creată.

– Stai, așteaptă!

Prea târziu. Fata dispăruse în mulțime. Singurul lucru ce-i rămăsese bărbatului era acel lănțișor subțire de aur. Deznădăjduit parcă, începu s-o caute. Poate era în camera unde…

– Brad Van, dă-ți jos masca! îi blocă accesul fata gazdei, prinzând de mască. Nu puteai păcăli pe nimeni, oricum. Cu toții știam că ești tu.

– Da? zise el și măsură costumul interlocutoarei, împodobit cu solzișori ca ai peștilor care străluceau aprins. Păi, micuța mea sirenă… și încercă să-și aducă aminte numele ei – nu toți suntem la fel de inteligenți ca tine.

– Indiferent de inteligența unora, interveni o a treia persoană, nu-ți puteai ascunde smocul roșcat.

– La fel cum nici tu nu-ți puteai ascunde ochii…"Senzuali și foarte grăitori", gândi el.

– Deci, m-ai recunoscut! sări Whitney, fericită. Ia spune, mă caracterizează?

– Ba bine că nu. Sunt atât de...de…expresivi, zise el cu mintea la ultimul dans.

Fata din brațele lui fusese ușoară ca o pană, iar buclele ei blonde aveau un parfum discret de prospețime, mai îmbietor ca orice altă aromă. Trebuie s-o caute, s-o întrebe…

– Hai cu mine, îl trase sirena, să bem ceva. În câteva minute

se servește micul dejun.

Adică ea va servi, medită el între cele două femei.

Din păcate, masa consta de fapt într-un bufet suedez, câțiva ospătari mișunând în jurul invitaților. Nici urmă de figura aceea firavă și delicată ce se ascundea sub costumul unei servitoare. Nici urmă de bucle blonde prinse sus cu danteluță, sau de ochi albaștri jucăuși.

– N-ai nimc în farfurie. Ia, încearcă asta, și femeia căreia îi lăudase ochii îl servi cu un cârnat. Îți place? la care el încuviință din cap. Bun; ce omletă vrei?

– Hai, creolo, strigă Carl, cel mai bun prieten și coleg de echipă al lui Brad, arată-i cum ne mișcăm noi în San Diego! și-l bătu pe Brad pe spate. Unde ți-a fugit mintea? șopti apoi.

"La bucătărie" își zise el, urmărind cum i se pregătea omleta. Oare acolo era ea? Mai bine nu intra să întrebe cine și-a pierdut lănțișorul, apoi să întrebe de nume și adresă.

Oricum, mai târziu. O va găsi în final. Deocamdată, lănțișorul rămânea la el în buzunar…ca o promisiune.

Capitolul 2

– Nimeni nu știa cine este, dar avea costum de servitoare.

– Poate chiar era o servitoare.

Paula simți că-i stă inima în loc, și se opri în hol, ascultând. Le auzea foarte clar pe surori, comentând noaptea balului în camera alăturată, în timp ce se schimbau pentru primul meci. De-ar fi știut ele…

– Fii serioasă. Cum să fie o servitoare? zise Rae. Era o invitată. Avea și o mască. Și…

Nu reuși să continue căci se auzi un strigăt ascuțit pe hol.

– Paula! Unde-o fi fata aia? se plângea Mamie Ashford.

– Chiar aici, se grăbi fata. Întindeți-vă și lăsați siropul să-și facă efectul, apoi îi aranjă pernele și-i mai puse o compresă rece pe frunte. Gata, o să vă simțiți mai bine.

– Capul meu. Nici nu știu cum o să ajung la întrunirea aia.

– Ajungeți. Acum, odihniți-vă. Mă întorc să vă ajut să vă

îmbrăcați.

O compătimea pe femeia nevrotică. Nu-i era ușor să-și limiteze bugetul cu toate costumele necesare pentru a onora toate invitațiile primite, vitale atât ei cât și fiicelor sale. Văzând-o că ațipește, tânăra trase draperiile și ieși tiptil din cameră.

– Paula, unde mi-e rochia? o abordă Whitney.

– E aproape gata, și coborî s-o termine cât mai repede.

Când sfârși, se înființă în camera lui Whitney și o găsi și pe Rae cu două rochii în mână.

– Pe care s-o port?

Sora ei nu-i răspunse, concentrându-se să-și aplice corect machiajul.

– Mi-a spus că am ochi foarte expresivi, visa ea.

– Pun pariu că nu te-a privit cum a privit-o pe cealaltă, remarcă Rae, ca să-i facă în ciudă. Oare cine o fi? Nu-mi amintesc de nimeni care să fi fost îmbrăcată în servitoare. Tu?

– Erau cam multe primprejur, continua Whitney să se admire în oglindă. Poate că vreuna dintre ele s-a furișat pe ringul de dans. Le stă în fire… la care Paula înghiți în sec.

– Ți-am spus doar, comentă Rae. Era o invitată. Iar Brad o cunoștea foarte bine. Felul cum o strângea în brațe…

– Parcă ai spus că n-ai văzut-o.

– Sylvia a zărit-o. Ea și Rod dansau chiar lângă ei, și Sylvia mi-a povestit că o privea de parcă numai ea ar fi fost în toată încăperea, iar când a sărutat-o…

– A și sărutat-o? se întoarse brusc Whitney, iar Paula își pierdu

răsuflarea.

– Chiar acolo, pe ringul de dans.

– Fleacuri, pufni sora ei. Nu citești ziarele? Întotdeauna îl vezi sărutând pe vreuna.

Paula, care înțepenise, încerca acum din răsputeri să-și revină. Într-adevăr, ce însemna un simplu sărut pentru Brad Vad? Nici măcar pentru ea nu era de mare însemnătate.

– Deci, Paula, care dintre ele? Cea verde sau cea galbenă?

Tânăra o sfătui s-o poarte pe prima, în timp ce Whitney căzu în meditație.

– Deci, Sylvia i-a văzut…Înseamnă că o cunoaște.

– Nu, n-o cunoaște. A zis că atunci când lumea a început să-și dea măștile jos, femeia, în mod miraculos… a dispărut. L-a întrebat și pe Rod dacă i-a prins chipul, însă nici el n-a văzut-o. Se uita la picioare.

Paula se strâmbă. Discuția începea s-o deranjeze.

La naiba! Oricum n-aveau s-o suspecteze tocmai pe ea, fiindcă nici măcar nu știau că se afla acolo. Știau că mai lucra ocazional pentru Hary, de multe ori chiar la gazdele pe care ele le onorau. Dar, slavă Domnului, mai tot timpul erau prinse cu alte ocupații ca s-o mai urmărească și pe ea; chiar și-acum, când fusese sub nasul lor.

– Poftiți, îi înmână lui Whitney rochia.

– Nu, zise fata, fără măcar a se uita la modificări. M-am răzgândit. Adu-mi-o pe cea roșu-închis, cu fusta scurtă.

Paula se conformă. Apoi prinse părul lui Rae cu o eșarfă

verde, după care aranjă și gentuța lui Whitney cu cele trebuitoare pentru machiaj, plus binoclul.

– Azi nu joacă, o auzi pe Rae de jos. Crezi că o să stea în public?

– Normal, proasto. Jucătorii întotdeauna urmăresc tehnica celeilalte echipe. Va fi acolo. Și-am să mă asigur că stă cu noi. L-am văzut destul de atras de persoana mea. Spunea că ochii mei…

Paula suspină. Dacă nu le mai auzea vorbind despre el, nici ea nu și-l mai amintea!

Nenoroc! Stătea neputincioasă, cu toate acele haine mototolite în fața ei, cu noptierele în dezordine, pline de șervețele aruncate și de truse de machiaj desfăcute. Tot ce vedea însă în fața ochilor era doar imaginea bărbatului cu părul roșcat, care o ținea în brațe. Oare chiar o ținuse într-un fel anume? Iar când o sărutase…

O sărutase oare? O atingere abia simțită; poate că doar mimase mișcarea.

Ba nu, nu fusese un vis, căci buzele lui ardeau precum flăcările. Întreaga seară îi trecu aievea prin minte – muzica, glasurile, buna dispoziție, și apoi bătaia orologiului.

Apoi sărutul. Delicat și fugar, însă ardent, parcă încărcat de o emoție copleșitoare, transmițând mii de senzații îmbătătoare, care amenințaseră să explodeze înlăuntrul ei. Pentru o clipă, prinsese rădăcini.

Apoi, strigătul "Jos măștile!", care rupsese vraja și o împinsese

de la spate, din fericire.

Paula scutură din cap pentru a-și șterge din minte toate imaginile. Pragmatismul o împiedica să se lase influențată de simple vise. Trecu în camera doamnei, pentru a o trezi. Până ce Lew se întoarse după ce le lăsase pe fete, tânăra deja o gătise pe doamnă pentru întrunirea de comitet.

După care Paula rămase să curețe dormitoarele și băile, termină cu rufele de spălat și cu aspiratul. Nu mai avea de gătit cina, fiindcă familia mânca prin alte părți, așa că restul timpului îl putea petrece la ea, în camera de la mansardă, studiind.

Două ore mai târziu, terminase schița pentru lucrarea finală la gramatică, și se pregătea pentru chimie. Auzi o mașină trăgând în parcare și privi ceasul. Șase. Probabil că era unchiul Lew, căruia trebuia să-i facă ceva de mâncare. Se grăbi la bucătărie.

– Unde e sandvișul meu? strigă bărbatul, dezbrăcându-și parțial uniforma.

– Imediat; nu știam când te întorci.

– Nici eu. Toată ziua am fost pe drumuri. Am dus-o pe cucoană la întâlnire, pe fete la meci, apoi am luat-o și pe ea s-o duc la ele… între timp se așeză, și începu să mănânce cu poftă. Apoi am așteptat să termine meciul și le-am dus în oraș, prin traficul ăsta infernal. La zece le iau de la restaurant.

– Ai prins ceva din meci?

– Nu-mi pierd timpul cu așa ceva. O grămadă de cai bandajați, sau care se ciocnesc unii de alții. Bărbați călare care aleargă după o mingiuță…

– E pentru scopuri nobile, Lew! O grămadă de bani implicați. Și oricum, e un joc la care oamenii se distrează. Ca un concurs de îmblânzit caii.

– Aia e chiar o distracție. Acolo…prinzi un cal de coamă, înveți cum să-l stăpânești, nu doar te dai în spectacol.

– Mi se pare că te-am văzut de multe ori dându-te în spectacol, medită Paula. Îmi amintesc de concursul acela în care..

– Mda, pufni el. Eram bun, nu? Expert, ce mai!

– Sigur, sigur, zise Paula tăind cartofii și punându-i în tigaie la prăjit. Dar să știi că și jucătorii de polo sunt experți în meseria lor.

Lew mormăi ceva și deschise ziarul.

– Unii sunt renumiți în întreaga lume.

Fata scoase tacâmurile și șervețelele.

– Vrei să-ți spun un secret? la care unchiul ei o privi curios, și ea trase cu ochiul. Am dansat cu cel mai renumit dintre ei.

– Glumești…

Ea chicoti căci într-adevăr părea o glumă.

– Cu cel căruia i se spune prințul. E foarte bogat și foarte chipeș. Iar eu am dansat cu el. Vorbesc serios.

– E o glumă, zise Lew din nou. Cel puțin, așa sper.

– Nu, nu glumesc. A fost atât de aiurea. Lucram pentru Hary, la petrecerea aia cu costume de care ți-am spus, știi? Și stăteam în bucătărie aranjând tăvile, când a intrat tipul. Am știut imediat cine este, în ciuda măștii. Doar auzisem descrieri de-ale lui de un

milion de ori, și-l văzusem și-n poze. Mă rog; și eu dansam, așa cum mă mai zbengui câteodată…– între timp termină de arajat masa. E un foarte bun dansator, iar eu nu dansasem de-atâta timp. Nici nu mi-am dat seama că suntem în sala de bal până ce…

– Pentru Dumnezeu! Doamna Ashford o să te păruiască!

– Taci! Nimeni nu m-a văzut!

– Stai puțin – adică erai pe ring, la brat cu cel pe care sunt ațintiți toți ochii și zici că nimeni…Paula, toată lumea te-a văzut!

– Dar nu știau cine sunt. Ți-am spus doar; mi-a pus o mască. Apoi cineva a strigat să ne dăm jos măștile, dar eu am zbughit-o deacolo.

– Nu ești în toate mințile. Cum de te-au lăsat? Nu aveai costum.

– Ba da. Trebuia să le auzi pe Rae și Whitney azi-dimineață, încercau să-și dea seama cine venise tocmai în costum de servitoare. Acum că pericolul a trecut, mi se pare foarte amuzant.

– A fost o mare nesăbuință, o certă Lew serios.

– Termină cu mutra aia. Nu s-a întâmplat nimic. Doar că… și-și atinse gâtul gol. Mi-am pierdut lănțișorul pe care mi l-ai dat tu de ziua mea. Cel cu copita aurită. L-am tot căutat după aia, dar…

– Ai să pierzi mai multe dacă te mai fofilezi printre cei din înalta societate. Toți sunt niște derbedei! Știi doar că doamnei nu-i place ca cineva să-i surclaseze odraslele. Și nu-mi place să te văd printre zevzecii fără pic de minte din societatea înaltă.

– Ah, pentru Dumnezeu! Nu încercam să iau locul nimănui și nici nu intenționez să mă alătur celor ca Whitney, chiar dacă aș avea șansa s-o fac.

– Mi se pare că totuși ai rămas foarte impresionată de băiețașul chipeș de la polo.

– Nu-i adevărat.

– Sunt curios, tu cum ai califica reacția ta.

– Drept o simplă întâmplare. Un dans. Atât. Și am terminat-o cu el!

Însă pe buze îi rămase un surâs nostalgic; se ridică să strângă masa. Lew o urmărea cu mare atenție.

***

La Green Field, terenul de polo se deschidea ca o mare pestriță de jucători, care se aliniau pentru prima rundă. Brad Vad nu se uita însă în direcția aceea.

– Care e loja celor care au fost aseară la petrecere? îl întrebă pe Carl, iar acesta arătă cu degetul.

Brad se îndreptă în direcția respectivă, cercetând-o de la distanță.

– Cum o cheamă pe fiica gazdei?

– Sheila…Dar nu cred că e o idee prea bună.

– Da?

– Când renumitul Brad Vandercamp se uită spre o fată, aceasta începe să-și facă anumite iluzii.

– Termină, Carl. E doar o formalitate! Îi mulțumesc de tratație și așa mai departe…

– Mda. Și pentru invitație. A, da, și aș vrea să vin s-o văd pe fascinanta dumneavoastră servitoare, să-i ofer lănțișorul acesta pe care l-a scăpat când dansa cu mine la balul dumneavoastră.

– La naiba, Brad! Vrei să-i tai femeii craca de sub picioare?

– Deloc. Vreau doar…

– Știu ce vrei. Și ar fi mai bine să te furișezi pe undeva prin spatele casei, pe la intrarea servitorilor.

– Ca un mișel! Nici nu mă gândesc.

– Bine, fie. Fă cum vrei. Dar…ce e așa mare scofală? A fost doar un dans. De ce vrei neapărat s-o găsești?

Brad dădu din umeri; nici el nu știa sigur motivul.

Se jucă puțin cu lănțișorul în buzunar, meditativ. De ce avea bănuiala că lăsând-o pe fata cu zâmbetul acela atrăgător să-i scape, pierde o adevărată comoară?

O nebunie, dar asta este. Se îndreptă spre loja principală, fără a mai ține seama de avertismentele lui Carl.

***

Fetele familiei Ashford se treziră foarte târziu în duminica de

după meci. La urma urmei, fusese o săptămână extenunată, cu petreceri după petreceri. Ploua slab, iar temperatura era destul de scăzută afară, însă în sufragerie se făcuse focul și era foarte plăcut. Fetele lungiră mult masa pegătită de Paula.

Duminica era ziua liberă a fetei. Dar dacă nu avea ceva programat, ceea ce se întâmpla adesea, familia profita de prezența ei. Chiar dacă se retrăgea în locuința unchiului, o puteau chema foarte repede. Iar în dimineața aceasta nimic nu părea s-o indispună. Voia să audă bârfe despre joc. Nu văzuse niciodată unul, și nici nu știa ceva despre regulile acestuia. Dar cunoaștea caii foarte bine. Doar un bărbat extrem de bine antrenat putea participa la un astfel de sport. Ciulea urechile peste tot, ori de câte ori reumplea ceștile de cafea sau coșul cu pâine. Însă părea că nimeni nu luase parte activă la joc meciul respectiv. Conversația se centra pe cine stătuse lângă cine, în ce lojă, cine dansase cu cine, la petrecerea de după.

– Nu cred că m-a văzut, se plângea Whitney. Loja mătușii Sally este în cealaltă parte a stadionului, lângă cea a familiei Grassby, care au atâția invitați întotdeauna. Ne-au luat toată imaginea. Nu trebuia să stăm acolo.

– Și unde-ai fi vrut să stăm, domnișoară? pufni mama. Nimeni nu s-ar fi oferit să ne găzduiască în afară de verișoara noastră. Ar trebui să zici mersi.

– Dar e dezamăgitor că nu ne-a găsit.

– A aflat unde stă Sheila Moody, interveni Rae.

– Asta a fost mișcarea ei! Toată ziua s-a dat pe lângă el, ca o

vulpe vicleană.

– Deci, cred că imaginea ta n-a fost blocată de loja vecină. Tot timpul te-ai uitat la ei.

– Ba nu! Doar…

– Fetelor! interveni doamna.

– Nu văd de ce s-a aprins atâta după Brad Vandercamp. Doar nu e singurul bărbat interesant.

– Ba e cel mai interesant! Și n-ar trebui să fii atât de țâfnoasă pentru că prietenul lui Carl Wormsley, cu nu-știu-ce titlu, a dansat cu tine de trei ori. O fi având el sânge nobil, dar n-are nimic în cap!

– Presupun că ai verificat conturile tuturor…

– Bârfele se răspândesc cu repeziciune! îi trânti sora ei. Se zvonește că va fi dat celei care oferă mai mult, și mă tem că tu ești lăsată cam pe dinafară!

Paula se plictisi să mai tragă cu urechea, căci n-o interesau tânguielile lui Whitney. La câteva zile după, situația reveni și mai acut. Prințul o vizitase pe Sheila Moody.

Doamna Ashford auzise asta la jocul de bridge.

– O întrevedere! exclamă ea. Și Ada Moody deja vede în asta o idilă. Pun pariu că deja caută rochia de mireasă!

Și totuși, povestea se sfârși la fel de repede cum începuse, iar Whitney se mai liniști când fata primi o invitație la un dineu pe Renegatul, iahtul lui Brad Vandercamp. O întrunire de mai multe persoane importante, cu cine și seri dansante sub clar de lună, în care avea să-l prindă și pe el singur.

Și Paula primi aceeași invitație. De fapt, era solicitată firma de catering a lui Hary, care-i ceru ajutorul. Nici gând. Nu-și asuma acest risc.

Ce risc? Probabil că tipul deja o uitase, asta dacă măcar își mai amintea de ea, ori ea…

Bine, fie. Abia aștepta să-i vadă iahtul și să-l vadă pe el jucând polo.

"Greșit! Ești nerăbdătoare să-l vezi pe el, proasto!"

Oricum, ochii care nu se văd, se uită. Îl refuză net pe Hary. Dar nu cu foarte mare hotărâre, încât șeful ei insistă, și ea avu remușcări. Nu mai fusese niciodată pe o barcă, darămite pe-un iaht. Și, din câte auzise, al lui Vandercamp nu era de ratat. Deci, de ce nu? Printe atâția invitați, abia dacă avea s-o zărească.

***

O recunoscu însă în clipa în care fata păși pe pasarelă. Brad îi pasă binoclul șefului de echipaj, care se afla alături pe punte, și-i arătă.

– Ea e!

Celălalt se depărtă imediat. Brad își fixă binoclul pe Paula. Notând entuziasmul de pe chipul fetei, simți cum îi crește pulsul. Asta căuta. Să mai vadă încă o dată acel chip – luminos, radios, plin de surprize, ca și cum o aventură nemaipomenită

stătea în expectativă.

Paula cerceta curioasă totul în timp ce urca pe iaht. Care de fapt nu era un iaht, ci o adevărată navă! Încercă să cuprindă totul dintr-o singură privire, urmându-i în același timp pe Hary și pe alți muncitori pe puntea care fusese lustruită la perfecție. Apoi coborî mai multe spirale de scări , spre o bucătărie foarte spațioasă. Sau nu; i se spunea galeră, și era echipată cu frigidere, cuptoare, blaturi pentru gătit și alte utilități adecvate unei bucătării de hotel. Destul cât să satisfacă preferințele…

– Paula, draga mea, ajută-mă puțin, o chemă Ruth, asistenta lui Hary. Astea merg mai bine puse la frigider. Îți place vasul, nu?

– Ba bine că nu! Presupun că-i place să navigheze la cele mai bune standarde.

– Pe naiba, nu călătorește deloc cu el. Cel puțin, n-a venit cu iahtul.

– Da? se miră Paula, căci fetele familiei Ashford se arătaseră foarte entuziasmate când iahtul…

– Cred că nu merge destul de repede pentru el. Acum a venit din Franța sau din Italia, cu avionul…de la un joc cu pretenții la care a participat acolo.

– Și-atunci, ce caută iahtul aici?

– Cine știe? Poate că nici hotelurile din San Diego nu sunt destul de încăpătoare pentru el. În orice caz, vasul iese în larg, în timp ce el se distrează în Italia, sau stă prin alte țări. Iar aici are destule condiții, nu?

– Da, e frumos.

– Ai un singur avantaj când lucrezi pentru Hary. Ajungi să cunoști și o altă latură a vieții.

Corect, gândi Paula. Cel puțin Ruth se pare că știa mai multe amănunte din viața prințului decât Whitney însăși. "Chiar și eu aflu mai multe cât stau pe lângă ea."

– Te costă o avere numai să-l ancorezi în port – mai bine de două mii pe zi pentru o frumusețe din asta – și să nu uităm că echipajul este plătit în permanență, indiferent că el se află sau nu la bord. Opt sau zecii mii, am auzit.

– Așa de mult? se miră fata.

– Da. Cine să întrețină barca altfel? Pe de o parte sunt cei care se ocupă de întreținerea ei, alții care-l servesc pe Înălțimea Sa, și pe de altă parte, alții care habar n-au cum să țină o furculiță în mână.

– Și toate pentru o singură persoană.

– Scumpa mea, nu cred că este chiar așa de singur. Am auzit că întotdeauna are vreo domnișoară la bord.

– Da?

Încă un amănunt care-i scăpase lui Whitney. Oare acum…

– Acum n-are pe nimeni, răspunse Ruth acelei nedumeriri nerostite a Paulei. A avut o italiancă pe-acolo, dar n-a venit cu ea. Presupun că se plictisește destul de repede.

Paula își aminti de ochii lui jucăuși, de zâmbetul său fermecător. Nu-i păruse plictisit. Dar poate că așa arăta la început, după care…Brusc, simți că se înroșește, și scutură din cap. Gândea ca și cum ceva se înfiripase chiar acolo, pe ringul de

dans! Pentru Dumenzeu, era mai proastă decât Whitney! Dintr-un dans…

– Și bineînțeles că-și găsește ușor pe oricine…

– Are destule dormitoare pentru toate croazierele, și nici măcar nu trebuie să schimbe lenjeria sau tacâmurile. Și ai văzut ce colecție de vinuri are? Niciodată…

Amuți la apariția unei figuri înalte, într-un frac impecabil. Hary sări de lângă un cuptor în întâmpinarea lui.

– El e domnul McCoy, se adresă anagajaților. Este șeful echipajului de pe Renegatul și suntem onorați să lucrăm cu el și cu echipajul lui în această seară. Acum, ca proceduri, după cum bine știți, barul și bufetul vor fi aranjate pe cele două punți și în salonașele din interior. Deocamdată fiecare dintre voi va fi numit pe o anumită poziție, unde veți avea mai mulți asistenți din membrii echipajului.

După ce bărbații mai schimbară câteva cuvinte, se atribuiră pozițiile. Paula rămase liberă, deci presupuse că avea să rămână la bucătărie, să aranjeze farfuriile și platourile pe care ospătarii le duceau sus pe punte. Însă la un moment dat, domnul McCoy se ridică de la masă și-i făcu semn.

– Te rog, urmează-mă.

Se resemnă, surprinsă, și urcă mai multe scări. După un urcuș interminabil parcă, ajunseră pe o platformă, apoi în fața unei uși. Bărbatul trecu o cartelă printr-o fantă, apoi îi făcu loc să intre.

Fata intră și cercetă încăperea. Un spațiu comod, intim, o masă aranjată pentru două persoane.

Deci, avea să servească doar două persoane? Se întoarse pentru a-l întreba ceva pe șeful de echipaj, dar acesta se retrase, înclinându-se și închizând ușa.

Paula studie masa, șampania pusă la gheață, bufetul cu puține mâncăruri. N-avea să fie prea greu. Din moment ce respectivele persoane nu se alăturau celorlalți invitați, pesemne doreau să fie singuri. Iar după ce-i va servi, probabil că și ea va putea să se retragă tăcută, ca domnul McCoy. Chicoti în sinea ei. Singura problemă va fi să găsească drumul înapoi spre galeră.

Deci, ce zicea Ruth – o șansă să vadă cum trăiesc alții, nu?

Într-un colț al încăperii se afla o canapea cu tapiserie de culoare închisă, care bătea în albastru. În mijlocul mesei, o vază mare cu crizanteme, în ton cu imaginea din tabloul uriaș de pe un perete lateral. Peste tot se vedeau urmele bunului gust și al banilor. O ușă – o deschise și dădu într-un dormitor, de asemenea aranjat cu foarte mult bun-gust, în nuanțe de bleu.

Chiar când păși înăuntru, simți vaporul mișcându-se. Plecau! Cei pe care avea să-i servească aveau să apară din clipă în clipă, și nu voia s-o surprindă trăgând cu ochiul. Închise ușa la loc. Exact la țanc, căci auzi cealaltă ușă deschizându-se. Aștepta în poziție de drepți să vadă cine intră.

Prințul însuși.

Normal, cine altcineva? Cum de nu realizase? Oricine fura o servitoare necunoscută și o ducea pe ringul de dans, deși locul ei nu era tocmai acolo, nu avea nicio problemă în a se furișa de pe propriul vas ca să….cum să spunem? Să-și satisfacă propriile

interese?

Tânăra se miră de propria-i îndrăzneală. De ce să-i pese ce făcea, cu cine și când? Începea s-o roadă însă curiozitatea. Unde se afla oare?

– Bună ziua din nou, îl auzi.

Fata îl fulgeră cu privirea. Atât de absorbită era de ideile sale, încât uitase posibilitatea ca el s-o recunoască.

– Bună seară, domnule. Să vă servesc ceva? De băut sau…

– Dă-mi voie, și scoase șampania de la gheață, o desfăcu și turnă în două pahare. Apoi îi dădu unul și-l ciocni ușor de-al ei. Pentru noi.

Ce se petrecea? Fata lăsă paharul jos.

– Mulțumesc, dar nu beau în timpul serviciului.

– Acum nu lucrezi. În această seară ești invitata mea.

– Poftim?

Ce fel de joc mai era și ăsta?

– Am spus că în seara asta ești invitata mea. Deci, te rog… și-i trase un scaun, zâmbind.

Fata nici măcar nu se clinti.

– Haide. Am trecut prin multe ca să aranjez aceste câteva clipe de liniște, deci relaxează-te.

Ochii lui sclipeau vicleni. Își aminti tot ce auzise despre el. Situația nu-i convenea; nu dorea să rămână singură cu un binecunoscut donjuan, undeva în mijlocul Pacificului, în camera lui particulară de la ultimul nivel al unui iaht; încuiați…

Încuiați? Își simți gâtlejul uscat. Se îndreptă spre ușă, dar

simți că o cuprinde un val de rușine.

– Doar nu vrei să fugi din nou, nu, Cenușăreaso?

– Numele meu nu este acesta, îl înfruntă.

– Da? Dar ai fugit exact la miezul nopții. M-ai abandonat…

Ea mai făcu un pas mare spre ușă, dar el îi blocă accesul.

– Stai. Nu pleca. De ce te-ai înfuriat?

– Nu m-am înfuriat, doar că…"nu intenționez să devin una din cele multe pe care le aveți", ar fi vrut să continue. Doar că nu-mi plac poveștile, domnule Vandercamp.

– Dar nu e o poveste.

– Indiferent cum vreți să-i spuneți, nu-mi place. Am venit aici ca să lucrez, și acum mă văd încolțită să…

– Nu înțeleg ce te deranjează? Cum altfel voiai să te găsesc?

– Ce?

– Fără urmă. Fără adresă. Nici măcar nu știam unde lucrezi. Am presupus că ești anagajata familiei Moody, și am trecut de mai multe ori pe acolo. Nici urmă de tine. Am avut însă norocul că într-una din vizite Sam Moody mi-a dat o idee – la petrecere s-a apelat la serviciile de catering ale unui anume Hary. Așa că…

Paula, deja fascinată de accentul pur englezesc și de rapiditatea cu care rostea cuvintele, încercă să-l întrerupă:

– Și de ce nu l-ați întrebat pe Hary? Era simplu.

– Crezi? Normal că m-am gândit și la posibilitatea asta; dar se pare că domnul Hary s-a arătat cam reticent în a dezvălui informații despre angajații săi, mai degrabă pentru propria-i siguranță decât a celorlalți, așa cum pretinde.

– Mda…

– Și ce puteam să-i spun? Părul blond…ba nu…mai degrabă auriu decât blond. Ochi albaștri încântători. Cam un metru cincizeci, trup subțire. O dansatoare excelentă… foarte ușurică – și surâse. O asemenea descriere ar fi avut o conotație cam…savuroasă. Și n-aș fi vrut să las această impresie. Înțelegi?

– Bineînțeles, și zâmbi și ea, deși încă nu se convinsese pe deplin.

– De asemenea, mă îngrozea și ideea de a face pe detectivul. Ca și cum aș fi urmărit cine-știe-ce criminal sau delincvent.

– Da, destul de neplăcut.

– Bun, deci înțelegi de ce în seara asta am organizat această petrecere, tocmai aici. Și de ce am apelat și eu…ghici la ce firmă?

– Atâta deranj, se miră ea. Și atâția invitați. Pentru ce?

– Tocmai ți-am spus. Am trecut prin atâtea. Nu-ți știam numele. Și nici acum nu-l știu. Și nici…

– Nu, mă refeream de ce ați vrut să mă găsiți?

Întrebarea părea că-l derutează, și bărbatul ezită o clipă.

– Dansăm bine împreună, nu?

– N-are sens.

– E un început. Poate că mai sunt și alte lucruri la care ne pricepem împreună. N-ai vrea să afli? și din nou Paula observă un licăr în ochii săi.

– Nu…nu cred…

– Ah, nu te bâlbâi atât. Sunt un gentleman. Și…mai era un

motiv pentru care am vrut să te găsesc. Am ceva ce-ți aparține, și pe care trebuie să ți-l returnez. Vezi? și scoase din buzunar lănțișorul.

– L-ați găsit! strigă ea.

– De fapt, mi l-ai lăsat practic când ai fugit. S-a rupt și…

– Și l-ați reparat. Ba nu…ați cumpărat altul, adăugă după o scurtă examinare, constatând că cel nou era mai greu și mai scump, normal.

Într-un fel saul altul, ideea de a accepta bijuterii scumpe de la bărbați…Poate că nu era indicat s-o facă. Dar era așa de fericită că-l are. Îl mai cercetă, radiind toată.

– Mulțumesc. Este un obiect foarte special pentru mine.

– Îți plac caii? întrebă el, atingând medalionul.

– Da.

– Știam eu! O domnișoară pe gustul meu, și o luă de braț, conducând-o spre masă. Ia loc, să mâncăm ceva, și să aflăm ce altceva mai avem în comun.

– Îmi pare rău, domnule Vandercamp. Apreciez gestul dumneavoastră, dar…

– Numele meu e Brad, și ridică din nou parahele. Al tău?

Capitolul 3

– Abia dacă te-ai atins de mâncare, remarcă el mai târziu, strângând farfuriile. Nu ți-era foame?

– Ba da, dar mă simt…

Ireal. Ca și cum plutea deasupra unui nor. Și nu era adevărat că nu știa cum să manevreze o farfurie. "Mă servește. La fel de relaxat cum ar deschide o șampanie!" gândi ea în timp ce el îi mai punea o altă farfurie în față.

– Nu sunt obișnuită să fiu servită.

– Atunci, bucură-te de aceste clipe. Sunt aici la cheremul dumneavoastră, scumpă doamnă.

Din farfurie se înălțau miresmele îmbătătoare ale specialității lui Hary – o friptură de porc cu garnitură de ierburi și legume, încă aburinde. Uimitor. Veneau doar din galeră și încă nu se răciseră…

– La ce te gândești?

"La cum trăiesc alții" își zise ea.

– Că totul e delicios…

– Atunci, poftă bună, și ridică paharul, pe care ea îl atinse cu-al său, încercând să se relaxeze. Și nu mai sta de parcă pui la cale încă o scăpare neașteptată.

– Poftim?

– De parcă ai vrea să fugi din nou.

– Mă simt puțin ciudat, rosti ea. Ca și cum…Tu ai fugit de invitații tăi și…

– Nu-i adevărat. I-am primit pe fiecare personal, pe măsură ce au urcat pe vas.

– Dar acum ești aici, și ceilalți…

– Mănâncă, beau, la fel ca noi doi. Le-am lăsat la dispoziție punțile, saloanele și sala de dans. Nu-mi duc lipsa.

– Dar… se opri surprinsă – el chiar nu-și dădea seama că era de fapt atracția principală.

– Da? Ce spuneai?

– Că ar trebui să fii alături de prietenii tăi. Nu e corect să ne ascundem aici, în timp ce jos se desfășoară petrecerea ta.

– Eu tocmai încerc să-mi fac o nouă prietenă, zâmbi el, și Paula îi păru că și ochii-i surâd în glumă. Asta e toată filozofia. Voiam să fim doar noi doi, ca să ne cunoaștem și…Stai puțin, nu ne ascundem! Ai prefera mai în public?

– Nu! Nu voiam…

– De ce nu? Am angajat aceeași formație ca la petrecerea cu măști. Să mergem jos să dansăm!

– Sigur că da, de parcă aș fi îmbrăcată pentru așa ceva, și-i arătă uniforma.

– Nicio problemă. Mama mea are cam aceleași măsuri și are o întreagă garderobă pe vas. După ce mâncăm, mă duc jos să-ți iau câteva rochii, zise el extrem de încântat.

– Vrei să-mi pierd ambele locuri de muncă? zise ea, tristă.

– Ah, înțeleg. Crezi că domnului Hary nu i-ar surâde…Cum adică amândouă? Ai două?

– Da, lucrez și pentru doamna Ashford. Ea și fetele dânsei sunt pe vas în seara asta și ele…"ar face o criză de isterie să mă vadă la braț cu cea mai râvnită pradă a anului" Și nu le-ar surâde să stau printre invitați.

– Mda. Și mai bine. Îmi place să te am doar pentru mine. Dar…de ce ai două locuri de muncă?

– Unii dintre noi trebuie să mai și muncească, rosti ea, dar realiză ironia și-și dorea să-și fi înghițit limba.

– Înseamnă că nu mai ai prea mult timp să călărești, observă el, neînțelegând aluzia.

– Să călăresc?

– Parcă spuneai că-ți plac caii.

– Da, dar sunt atât de departe de mine.

– Ce, caii?

– Nu, ai mei. Cu excepția unuia, adăugă visătoare. Neînblânzitul – așa l-am numit. Pentru că într-adevăr așa era. Tata ar fi putut să-l cumpere, dar Jack, cel care vindea, era tocmai pe punctul de a-l da. Nimeni nu-l putea îmblânzi. Iar tata, care

se pricepe foarte bine la cai, l-a cumpărat și mi l-a dat de Crăciun. E focos și…un cal foarte bun.

– Ți-e dor de el, nu?

– Da. Și mi-e dor și de…

De mama, de tatăl ei, de dealurile care înconjurau ferma lor.

– Cred că mi-e dor de acele locuri.

– Unde?

– În Wyoming. La ferma Randolph. Tata lucrează acolo.

– Și ai locuit acolo?

– Până acum.

– Și ți-a plăcut?

– Ba bine că nu. Aveam caii noștri, fiindcă mama era bucătăreasa familiei. Adoram tot ce înseamnă ferma respectivă. Era în apropiere și un pârâu, o peșteră, plus caii. Un loc perfect de a copilări.

Brad îi privea cu mare interes chipul luminat. Aceasta era femeia care dansase în timpul orelor de lucru.

– Nu, nu e doar un loc. Locul acela ești chiar tu.

– Adică?

– Mi se pare că știi să te distrezi oriunde, sau orice ai face. Și dacă tot ți-a plăcut atât de mult, ce cauți aici?

– A, zâmbi ea, e un vis de-al meu, dar mai e mult până să-l duc la îndeplinire. Și e ceva personal. Aș prefera să-mi povestești despre tine.

– Bine. Mi se pare corect. Să vedem…Am crescut în comitatul Surrey, unde s-a născut mama. La Balmour. Am…

– Nu vreau să aud toate bârfele despre tine, ci despre adevăratul Brad și ce-i place lui. Bine, cred că și asta apare prin ziare. Îți place jocul de polo și te pricepi foarte bine – ți se spune doar prințul.

– Nu sunt chiar așa de bun. Colegii mei m-au poreclit prințul pe când eram la Sandhurst. Eram singurul din echipă fără un titlu. Și totul s-a făcut mai mult în glumă.

– Și te deranjează?

– Porecla?

– Nu, ideea că n-ai un titlu.

– A, nu! La noi, oricine poate obține un titlu nobiliar, surâse. Mai greu e să obții banii, în schimb.

Rostea acele cuvinte ca și cum nu-i păsa deloc nici de una, nici de alta.

– Oricum, trebuie să fii bun la polo în general. Mi se pare un joc greu.

– N-ai văzut niciodată un joc?

– Nu.

– Păi, am să mă ocup și de asta. Jucăm marțea asta, și o să-ți fac rost de un loc la…

– Nu, te rog! Poate că…n-am să ajung. Mai bine povestește-mi…Cum conduci calul?

– Mai târziu. Hai să bem cafeaua pe punte.

– Dumnezeule mare! exclamă ea când îl văzu că deschide o ușă de sticlă. Cum de mi-a scăpat?

– Ce anume?

– Ai o punte privată! N-am văzut-o, m-am grăbit să mă uit înăuntru. Sper că nu te superi.

Înainte însă ca el să-i răspundă, fata deja se avântase spre bara de protecție, scrutând orizontul. Puntea se afla în cel mai avansat punct al iahtului, și pesemne că vântul ciupea aspru când era la pupa. Ea însă nu băgă de seamă că-i răvășea buclele, smulgându-i boneta.

– E incredibil de frumos, strigă ea, când el i se alătură.

Brad confirmă din cap, urmărind și el ultimele clipe ale apusului de soare. Discul roșiatic se cufunda încet în mare, răsfrângându-se în mii de nuanțe, amestecând linia mării cu cea a cerului. Cum de nu observase toate acestea înainte?

– Îți dă o senzație extraordinară, nu-i așa? Ca și cum nimic de pe lumea asta nu te-ar mai îngrijora. Toate au să iasă bine.

– Dintr-un singur apus citești toate acestea? zâmbi el.

– Tata zicea că atâta timp cât soarele apune și răsare luna, cineva acolo sus ne veghează, și lumea nu merge chiar de capul ei.

– Se pare că tatăl tău a fost un filozof.

– Poate. Întotdeauna avea câte o vorbă dintr-asta.

Timp îndelungat, fata nu mai scoase un cuvânt, absorbită de spectacolul ce se desfășura în fața ochilor ei.

– Ar trebui să mă simt vinovată, se întoarse la un moment dat.

– De ce?

– Ar trebui să fiu la galeră, să muncesc pe rupte în loc să…Să stau aici, fără nicio grijă, plutind pe valuri aurite.

– Prostii, zise el, admirându-i cârlionții în vânt și ochii expresivi – nimic n-ar fi vrut să schimbe la ea. N-ar trebui să te simți vinovată.

– Dar nu mă simt, râse. Ți-am spus că n-am nici cel mai mic regret. Știi că e prima oară când mă aflu pe un vas? Cu excepția perioadei când mergeam cu Toby, dar asta nu se pune.

– Toby?

– Fiul valetului de la fermă. Ne-am făcut o plută, pe care o agățam de mal și ieșeam câteodată în larg…

– Poate că te-ai simți mai bine dacă mi-ai povesti despre Toby, remarcă el, prinzând-o posesiv de mână. Despre viața ta, și o așează într-unul din șezlonguri. Aduc cafeaua.

Sorbiră un timp din cafea, ciugulind fructe și brânzeturi. El se arătă interesat de persoana lui Toby.

– A fost un prieten din copilărie, zise ea, surprinsă să afle ce devenise acel băiat pentru ea însăși.

Un prieten care se maturizase, devenise bancher, și se căsătorise cu o fată pe nume Cynthia. Un prieten și totodată o amintire îndepărtată și lipsită de vreo importanță.

– Ziceai că obișnuiați să ieșiți în larg.

– Aha…

Într-o zi chiar se răsturnase pluta, iar Toby primise o mustruluială zdravănă din partea tatălui său, care-l sfătuise să nu se aventureze printre vârtejuri. Puteau să se înece.

– O prostie. Amândoi eram buni înotători, iar vârtejurile nu erau chiar așa de amenințătoare. Mama a fost extrem de revoltată

de tratamentul primit de Toby din partea alor săi. Zicea că domnul Jones nu și-ar fi bătut calul în felul ăla; nu credea în pedepsele cu bătaia. Tu?

– Poate câte o palmă ocazional peste ceafă, cum obișnuia doica mea când…

– Ai avut doică?

– Normal, și o privi mirat, ca și cum toată lumea ar fi avut așa ceva. Până pe la cinci ani, apoi am avut un tutore, și apoi…

Toată imaginea de mai devreme când o servise acum se risipea, pe măsură ce englezul pur– sânge din fața ei își povestea copilăria. Nimicuri….cum doica îl învățase să nu se mai smiorcăie fiindcă bărbații adevărați nu fac asta, cum Swen, unul din grădinari zicea că orice om plânge pentru cei pe care-i iubește, cum același Swen îl ajutase să-și îngroape în mare secret un câine în cripta familiei. Încercă chiar să mimeze accentul scoțian al lui Swen, iar tânăra se amuză copios auzindu-l, dar îl și compătimea pe băiatul singuratic, atât de atașat de grădinar.

Timpul parcă nu zăbovea deloc, și în scurtă vreme, fata se ridică din nou înaintând spre balustradă, de data asta pentru a admira stelele.

– "Luceafăr luminos, primul apărut, aș vrea să pot, aș vrea să fi putut, dorința de acum s-o văd ca un făcut" șopti ea.

– Și care e dorința ta din seara asta?

– Nu merge. Trebuie să-ți pui o dorință la prima stea care apare pe cer, ori eu am pierdut-o în seara asta.

– Păcat.

– Ba nu. Cred că până acum mi-am pus sute de dorințe pe tot atâtea stele. Și nu…"N-aș fi vrut să pierd seara asta cu tine pentru nimic în lume". Și nu cred că m-ar fi impresionat mai mult decât toate stelele la un loc. Nu-i așa că e un adevărat spectacol? Mă bucur că nu este lună.

– Se răcorește. Mai bine îți pui asta pe tine, și-i puse sacoul lui în jurul umerilor.

Haina era îmbibată de căldura corpului său, și purta un ușor miros de loțiune de ras. "E ca și cum m-ar fi învelit cu o parte din el" se cutremură ea de un fior de plăcere.

– De ce te bucuri că nu este lună?

– Pentru…"Asta înseamnă să-ți înghiți limba, gândi ea; e doar sacoul lui, proasto."

– Ai ceva cu luna?

– Dar n-ai auzit – cu cât e mai neagră noaptea, cu atât stelele lucesc mai aprins.

– Nu, nu cred…

– Da, e adevărat că uneori luna mai împiedică unele stele să strălucească. Dar pe o noapte întunecată ca aceasta, stelele au propriul spectacol și se dezvăluie în toată splendoarea lor. Sunt atât de vizibile, vezi? Poți chiar să numești pe cele care pâlpâie și cele care nu.

– E adevărat? Că unele pâlpâie și altele nu?

– Nu le-ai privit niciodată? se miră ea.

– Păi, acum că veni vorba…nu cred…

– Uite, de exemplu, și arătă spre una. Vezi cum pâlpâie? Tata

spune că probabil are legătură cu mișcarea lor. Uite acolo este Carul Mare. Obișnuiam să mă uit în fiecare seară, să văd în ce parte se mișcă. Dar indiferent, stelele din față sunt întotdeauna înspre steaua nordului. Vezi? Așa, marinarii își dau seama în ce direcție e nordul încă dinaintea invenției busolei.

– De unde ai aflat așa de multe despre stele?

– De la tata. Îi plăcea să le studieze. Mai ales la fermă. Întotdeauna își lua binoclul cu el, că se plictisește singur pe câmp și că stelele îi țin companie.

– Ciudat.

– Da, dar așa e tata. Zicea că de acolo de sus cu siguranță vreun singuratic se uită la el tot așa cum și el se uită în sus.

– Deci crede în viața pe altă planetă?

– Normal. Și zice că o s-o găsim și noi dacă tot se fac expediții, și râse.

– Aș vrea să-ți cunosc tatăl, zise el serios.

– Păi…mda… – puțin probabil, gândi. Mama și tatăl tău ți-au vorbit despre stele? Se interesă ea, căci Brad nu menționase nimic despre existența lor.

– Nu. Nu prea vorbeam. Presupun că fiecare avea alte preocupări.

– Chiar și când erai copil?

– Sigur. Întotdeauna se ivea câte ceva, un bal, o petrecere, sau o altă invitație. Și călătoresc mult. Tata are afaceri în toată lumea.

– Și tu?

– Poftim?

– Tu cu ce te ocupi?

– Cu multe. Tenis, golf, polo. Călătoresc și eu puțin.

– Aha…

Paula ar fi vrut din nou să-și muște limba, căci nu asta voia să afle. Oricum, el nu înțelesese nici de data asta aluzia. Ce altceva făcea, dacă nu juca un simplu rol?

"Și ce e rău în asta? Tu ai lucra dacă n-ar trebui?"

Probabil că nu, dar s-ar fi simțit cam inutilă, plictisită, dacă toată ziua ar fi…

– Ce-ți place să faci?

– Să înot. Și sunt bunicică la tenis, se grăbi ea.

Nu voia să mai intre în alte amănunte.

– Și…Să știi că m-am simțit bine. "Vorbești de una singură". Mulțumesc.

– Eu îți mulțumesc, dar ochii lui păreau că spun mai multe.

Iar ce urmă era inexplicabil din punctul ei de vedere. Poate în privirea lui…Singurătatea copilului care-l avea doar pe acel grădinar; viclenia bărbatului care știa cum s-o joace pe degete…dar să și asculte…să râdă cu ea.

Inexplicabil , simți nevoia imperioasă de a-l atinge.

Întinse palma spre obrazul lui, îl mângâie, și se întinse pentru a-l atinge cu buzele.

Dar…nu se mai putu dezlipi. El o trase mai aproape, intensificând acel sărut, făcând-o să vibreze cu mii de senzații copleșitoare. Ea îl încolăci cu brațele, prelungind momentul la

nesfârșit. Timpul însuși se oprise din curgerea lui, și nimic din jur nu mai conta în afara celui care o strângea în brațe, care o dezmierda cu săruturi ușoare, care îi răvășea părul, șoptindu-i vorbe dulci la ureche. Apoi, ca dintr-un ținut îndepărtat, se auzi motorul unei șalupe, amintindu-i…trezind-o la realitate.

Încercă să se elibereze, el însă o strânse și mai mult.

– Nu pleca, mica mea Cenușăreasă.

Ceanușăreasă! Asta puse capăt, îi dădu puterea să se desprindă.

– Îmi…pare rău. Trebuie să…"Trimit ospătarului fețele de masă murdare și farfuriile; să ajung la galeră, acolo unde ar trebui să fiu, înainte ca cineva să mă caute." E timpul să mă întorc la lucru! strigă ea, intrând înăuntru.

***

– Ce-ai făcut? strigă Lew. Ai înnebunit?

– Pentru Dumnezeu, n-am făcut nimic, se înfurie ea, sortând rufele murdare. Serios, Lew, cum de murdărești atâtea haine, când ai stat numai o săptămână fără mine?

– Nu te-a rugat nimeni să le speli. Și nu despre asta discutam, ci despre jocul riscant pe care-l faci.

– Adică? N-am făcut nimic. Am…

– N-o face pe inocenta cu mine. Te cunosc, Paula. Ești atât de

impresionată de…

– Ba nu!

– Nu-mi spune mie. Cunosc privirea asta.

– Ce privire?

– Numai scântei, ca și cum cine știe ce minunăție ți-ar fi trecut prin fața ochilor; de parcă seara pe vasul lui a fost cel mai important moment din viața ta.

– A fost…Poate a fost o lume întreagă la picioarele mele, în seara aia. Să știi că de-acolo de sus ai altă priveliște asupra pământului.

Discul auriu al soarelui scăldat în mare, apoi dezlănțuirea covorului de stele, și…

– Ai dreptate. Nu e de aseară. Ți-am văzut privirea și alaltăseară, când te tot fâțâiai prin bucătărie, vorbindu-mi despre dansul ăla prostesc.

– Să fim serioși...Aia a fost doar o glumă.

– Mai mult decât o glumă, fata mea. Te-am citit. Ai fost la fel de încântată și de agitată ca atunci când tatăl tău ți-a dat poneiul ăla de Crăciun.

– Pe Neîmblânzitul?

Ce legătură avea calul? Și de ce era unchiul ei așa de supărat?

– Da, îl admirai de parcă ai fi fost cea mai norocoasă fată din lume. Am încercat să-i spun tatălui tău că e foarte periculos.

– Dar m-am descurcat. Am căzut doar o dată.

– Zdravăn. Dar vreau să-ți spun…că nici măcar nu se aseamănă cu lovitura pe care ai s-o primești dacă te înhăitezi cu

tipul ăla de-i zice "prințul"!

– Aiurea! sări Paula și trânti toate gunoaiele într-un coș. Nu m-am înhăitat cu nimeni! și șterse blatul de bucătărie.

– Nu? Atunci cum numești tu când te furișezi…

– Nu m-am furișat. Am fost dusă acolo. Să lucrez, așa credeam. Și el… se opri, căci nu voia să sune de parcă cineva o atrăsese într-o capcană.

– O, da, el a aranjat totul, nu? A aranjat în așa fel ca să-i fie lui cald și bine cu…Pentru Dumnezeu, Paula, dacă profita de tine, îl…A făcut-o? Spune-mi, Paula, te-a atins?

– Nu, în niciun caz!

Asta până să-l… Dar nici că-și mai putea înfrâna atingerile, la fel de ardente precum îi erau și bătăile inimii.

– Dacă încerca ceva cu tine…

– Ți-am spus deja că n-a făcut-o!

Dar putea. În brațele lui, sub atingerea buzelor sale, se simțise atât de copleșită de dorință, încât…

– N-a fost așa cum…cum crezi tu. A fost…

Uluitor, intim și delicat.

– Trage de timp, nu?

– Poftim?

– Știu ce plănuiește.

– Nu plănuiește nimic! se înfurie ea. Ți-am spus că a fost…un gentleman perfect.

– Nu mă duci tu pe mine cu de-astea. Am văzut și am auzit multe. N-oi fi eu prea școlit, dar sunt pățit. Știu totul despre

bogătașii ca el. Au o mulțime de fete în așteptare, gata să pună mâna pe banii lui, și atrage unele inocente ca tine cât ai clipi.

– Nici vorbă. Pur și simplu am stat să discutăm puțin.

– N-ai recunoaște nici picată cu ceară. Așa se întâmplă de fiecare dată; se poartă frumos, te răsfață. Până se plictisesc și te aruncă la gunoi. Să știi că data viitoare când se apropie de tine…

– La naiba; n-are să se mai apropie de mine niciodată! N-are să fie o a doua oară.

– Să sperăm, murmură bătrânul mai calmat, și totuși agitat încă. Nu e nevoie să schimbi așternuturile. Când stăteam dincolo, câteodată…

– Aici nu ești dincolo, și n-am de gând să te las într-o cocină.

Restul timpului bătrânul tăcu, lăsând-o pe fată să-și termine treaba. Apoi, la plecare, o luă de mână.

– Ești o fată așa de bună, Paula.

– Știu… chicoti ea.

– Scuze că am țipat la tine. Dar Dumnezeu știe câte înduri de la cotoroanța aia de doamnă Ashford.

– Nu e chiar așa de rea. Numai că nu se simte bine de obicei.

– Mda. E toată ziua beată. Oricum, îmi cer scuze încă o dată. Dar voi ăștia, școliții, sunteți cam fraieri…în ce privește viața adevărată. Mă îngrijorezi. Plus că i-am promis tatălui tău să am grijă de tine.

– Știu, și-l sărută pe frunte. Așa că veghează asupra mea. Și țipă cât vrei.

– Prinzi ceva din ce-ți spun, măcar?

– Da..Să duci gunoiul, și puse subbrat mormanul de haine murdare și ieși.

"Atâtea griji; nu trebuia să-i spun"

De ce o făcuse oare?

Din obișnuință. Întotdeauna i se confesase lui Lew; cel puțin pe vremea când locuia la fermă, și ea era copil, și-l avea pe Toby. El îi ajutase să construiască pluta. Cunoștea planurile lor de căsătorie, de a cumpăra o altă fermă la maturitate, de ideile ei de a deveni veterinar. Și tot Lew, care probabil nu citise în viața lui o carte, le adusese toate poveștile despre James Herriot, pe care Paula le devorase în timpul adolescenței. Câte nopți lungi de iarnă nu stătuse ea la flacăra focului, asistându-l aievea pe medicul ce cutreiera dealurile din Anglia ca să salveze vreun ied sau vreo oaie rătăcită? Asta voia să ajungă când va fi mare!

Zâmbi – vise din tinerețe. Pe toate le împărtășise cu Lew.

Din obișnuință. I se părea foarte natural să-i povestească despre seara precedentă. Și oricum, n-avea pe altcineva, și ardea de nerăbdare să-și împărtășească experiența. Nu îndrăznea să-i spună lui Ruth, care asudase de una singură la galeră în timp ce ea beneficiase de tratamentul unei adevărate doamne.

Deschise ușa din dos, chicotind. Acum că se terminase, totul părea o aventură grandioasă, și secretă. O experiență cu totul nouă, dar extrem de plăcută în același timp.

Și interesantă…cum se întâmplase. Ba nu, cum aranjase el să se întâmple. Ajunse la curățătorie și trânti mormanul jos, începând să sorteze din nou rufele. Felul cum o găsise. Trecuse

pe la familia Moody, apoi aflase despre Hary și…Chiar așa de mult se agitase, inclusiv cu petrecerea de pe iahtul lui, doar ca s-o vadă?

Așa spunea.

"Ești o proastă dacă-l crezi, Paula Grant. A fost doar o momeală…"

Pentru Dumnezeu, acum ajungea la vorbele unchiului ei. Suspect. Oare…? Poate puțin, la început.

Sau poate nimic! Vârî albiturile în mașină și o porni.

Cum ajunsese înăuntru, și ce aiurea se simțise încuiată acolo! Nimeni nu o forțase să rămână. Putea foarte bine să fi plecat. Unde? Să meargă la galeră, să inventeze cine-știe-ce scuză că a ajuns unde nu trebuia? Doar nu putea spune adevărul. Putea ieși cu scandal, că o agresase sau așa ceva. Nu, nici vorbă.

"Ai vrut să rămâi, nu?" Se rezemase de balustradă, valurile se spărgeau de vas sub ei, vântul îi fluturase pletele, soarele îi mângâiase chipul. Un bărbat o urmărise de alături.

Nu se purtase deloc precum un bogătaș, vânat de mii de admiratoare. Doar ca un simplu…Nu, nu-l putea numi simplu. Ceva din personalitatea lui nu-și afla definiția, ceva ce-l făcea…special.

Nu, nici asta nu se potrivea. Era…o companie agreabilă. Și nu-i făcuse avansuri. Nici măcar nu încercase a o opri la final, când ea își venise în fire și plecase. Doar începuse să râdă, o condusese înăuntru și deci…practic o ajutase!

Îi venea acum să râdă amintindu-și cum curățaseră totul,

chemaseră un ospătar și-l ajutaseră să strângă – împreună. Ca și cum complotaseră, ca doi șarlatani chiuliți de la programul de lucru ca să se distreze puțin. Pentru ca la terminare, el să încerce din nou s-o oprească.

– Nu pleca. Nici măcar n-am ajuns la mal. Petrecerea nu s-a încheiat.

– Așa face o Cenușăreasă, șoptise ea, știind nebunia care o aștepta la galeră, curățenia, strânsul și toate cele. A fost… – ezitase, neștiind cum s-o numească. Plăcut. Dar nu trebuia și n-ar fi trebuit să mă bucur de toate acestea. Dar totuși…Mulțumesc. Și la revedere.

Apoi fugi înainte ca el s-o poată opri. Din fericire găsise drumul spre bucătărie, și se alăturase celorlalți ca și cum lucrase alături de ei toată seara, și nimeni nu bănuise nimic.

Deci, cu ce reușise? Turneul de polo avea să se sfârșească în câteva zile, el pleca, și…

La naiba – rufele erau pe terminate și ea uitase complet de detergent și de înălbitor! Opri programul și-l luă de la capăt, apoi se grăbi la bucătărie să prepare cina.

Se întâlni cu Rae.

– Paula, mama zice că nu vrea pui. Pune-l pe Lew să aducă din carnea de miel, și pregătește-l așa cum știi tu, plus garnitură. Se pare că lordul Wormsley vine la cină cu un prieten. Și știi doar cine e prietenul său cel mai bun, nu? făcu ea ochii mari.

"Cine oare?" gândi fata. Prințul. Era cea mai mare șansă a lui Whitney.

– Deci, trebuie să-mi coși și rochia. Să vezi unde am rupt-o. Vreau să arăt perfect. Whitney vrea ca Lew să ne și aducă hainele de la curățătorie. Și mama vrea ca el să servească, așa că îmbracă-l în frac, verifică-i unghiile – nu vrem să arate ca un grădinar.

"Adică, una din atribuțiile lui" zâmbi Paula, închipuindu-și-l pe unchiul său în rol de valet. Un fel de motanul încălțat.

– Așa, și altceva…medită Rae. A, flori, din grădină. Te pricepi așa de bine. Și lumânări. La șapte să fie gata. Poate ai timp să faci și pâinițele acelea bune de tot.

Paula cercetă ceasul de bucătărie – trei. Negă.

– Am să iau de la brutărie.

Trebuia să se grăbească, pentru a termina la timp. Și să se asigure că Lew are pregătită cămășa lui cea bună.

Reuși într-un timp record. La șapte, masa era aranajată perfect, mâncarea gata, și Lew încătușat în fracul său. Nu din vina ei bătrânul vărsă supă pe spatele doamnei Ashford, dădu peste paharul cu vin al lui Whitney și prietenul lordului nu era prințul. Absența acestuia din urmă provoacă cea mai mare dezamăgire.

– De ce nu l-a adus pe el? se tânguia Whitney. Măcar din curtoazie. Doar stă pe iahtul său și se presupune că sunt prieteni foarte buni. E numai vina ta, Rae! Trebuia să insiști să-l aducă pe prinț. Sunt sigură că era nerăbdător să…

– Nu știu ce să zic, suspină Rae. Prințul are un anume fel de a se fofila, nu crezi? Chiar și la petrecerea lui de pe iaht mi s-a părut că a dispărut. Cel puțin, eu nu l-am văzut; tu?

– Ce păcat, o ignoră sora. Era o ocazie să…devenim mai apropiați. Ah, încă două zile și pleacă.

Iar cele două zile trecură ca gândul. În timp ce le ajuta pe fete să se gătească pentru ultimul meci, Paula își dorea din tot sufletul să poată merge și ea. Era ultima ei șansă de a-l vedea jucând. Sau chiar să-l vadă doar. Încercă să dea la o parte astfel de gânduri. Pur și simplu era curioasă să vadă un meci de polo pe iarbă, își zise.

La urmă, auzi însă de la fete că echipa engleză câștigase campionatul. Și cam atât, nici măcar cine se întreținuse cu cine. Toată atenția lor se concentrase asupra costumației de la balul de după. Era ultima lor șansă de a-l impresiona pe prinț.

Acesta însă nu apăruse, află Paula a doua zi dimineață, în timp ce servea micul dejun.

– Poți să-ți închipui așa ceva? se mira Whitney, luptându-se cu o felie de pâine prăjită. Nici măcar n-a avut bunul simț să vină. Și el ar fi trebuit să primească trofeul în locul arogantului lord Wormsley, cu tot discursul lui că e onorat să facă și să dreagă…

– Nu a fost arogant! rosti Rae răspicat, trântind ceașca pe farfurioară. Și nici discursul lui n-a fost deplasat. A spus doar câteva vorbe despre calitatea echipei sale, despre cât de onorați s-au simțit cu toții să participe la o cauză nobilă, fiindcă banii au să fie donați la o casă de copii.

Era pentru prima oară când Paula auzea despre acest proiect. Oare cât se strânsese?

– Oricum, parcă nu mai contenea! Voiam să tacă odată, să ne

spună unde e prințul.

– Conta, nu? N-a fost prezent; și nici nu s-a pierdut în privirea ta expresivă!

– Taci din gură! Nu e nevoie s-o faci pe deșteapta. Și nimeni nu s-a pierdut nici în ochii tăi, dacă nu mă înșel. Iar lordul tău a plecat și el; cu prințul. Renegatul a ieșit din port azi-dimineață. Na! A plecat! strigă Whitney, furioasă.

A plecat…. – răsunau cuvintele în urechile Paulei, care simțea că împietrește pe dinăuntru. N-avea să-l mai vadă niciodată. Și nici ochii lui vicleni, glasul său, atingerea…

La naiba! Era la fel de proastă ca Whitney!

Bine că intră doamna Ashford, prost dispusă, cerând ceva de cap. Paula se grăbi s-o servească. Diferitele treburi o țineau ocupată, o împiedicau să mai aibă tot felul de închipuiri și gânduri rele. Însă indiferent cât de mult se străduia și câte lucruri ar fi făcut deodată, nu reușea să-și înfrângă tristețea.

Capitolul 4

Pe cutia poștală scria mare numele – Ashford.

De două ori trecu pe lângă casă, pentru ca într-un final să intre pe alee și să parcheze. Voia să ajungă la intrarea personalului. În blugi și cămașă cum era îmbrăcat, sigur nu atrăgea atenția nimănui.

Lew nu recunoștea blugii de firmă, dar îl recunoscu pe el numaidecât. Se opri din plivit în grădina de flori și se uită la el chiorâș.

– Bună ziua. Pot să vă fiu de folos?

– Sper. O caut pe domnișoara Grant, Paula Grant.

– Îmi pare rău, aici e reședința familiei Ashford.

– Știu. Dar credeam că… Știam că domnișoara lucrează aici.

– Mda…Dar nu primește vizitatori.

– Nu…Nu cred că înțeleg.

De ce se purta grădinarul cu atâta înverșunare?

– Nu e chiar o vizită oficială. Voiam doar s-o văd. Vreți să-i spuneți, vă rog că..

– Scuze, nu e aici.

La naiba. Omul încerca să-i facă vânt.

– Uite ce e amice, se înfurie Brad, oricine ai fi, vreau doar să…

– Nu sunt amicul dumneavoastră. Și nu aranjați nimic cu ea, înțelegeți?

Brad rămase gură-cască. Poate că era chiar domnul Ashford, căci nu avea comportamentul unui angajat.

– Cred că nu înțeleg. Să explic, sunt…

– Știu cine sunteți și n-am de gând s-o las pe Paula să se amestece cu cei de teapa dumneavoastră.

Asta îl lăsă fără cuvinte pe Brad. Nimeni, niciodată, nu i se adresase astfel, fie servitor, fie coleg. Înghiți în sec și reluă:

– Domnul meu…

– Lew, am nevoie…

Ambii bărbați rămaseră cu ochii la doamna Ashford, care se ivi în prag.

– Dumnezeule…Credeam că…ați plecat. Adică…Domnule Vandercamp. Brad, dragule, ce bine că ai venit, se bâlbâi ea, vizibil surprinsă.

– Bună ziua, doamnă Ashford. Venisem să…

– A întrebat de domnișoara Whitney, interveni celălalt înainte ca Brad să mai spună ceva; apoi înfruntă privirea acră a acestuia, să vadă dacă are curaj să nege.

– Ce minunat…Adică, are să fie așa de fericită. Intră, te rog. Adică, nu; de ce-ai venit prin spate? Lew, arată-i te rog intrarea principală. Trebuie să intri ca lumea la prima ta vizită aici.

Profunt dezamăgit, Brad îl urmă, furios și debusolat în același timp. Numai de domnișoara Whitney nu-i ardea! Tocmai voia să-l ia la socoteală pe bătrân când îl auzi:

– Slujba asta înseamnă foarte mult pentru Paula.

Asta nu era o explicație.

– N-am de gând să-i pun slujba în pericol. Vreau doar…

– Iar doamnei Ashford nu-i place s-o vadă cu vizitatori.

– Atunci, poate…

"Dar mai bine nu-i las un mesaj bătrânului. Indiferent cine este, se vede treaba că și el are ceva împotriva vizitatorilor. Sau a mea! Nici măcar nu mă cunoaște. Și…tocmai un grădinar! Cu ce drept obiectează el?"

Înainte însă a avea timp să mai pună alte întrebări, se văzu în fața ușii principale.

Doamna Ashford, toată un zâmbet, le deschise.

– Intră, intră. Ce surpriză minunată. Coboară și Whitney într-o clipă și…

Brad o urmă cu gândul la explicații care să nu pună postul Paulei în pericol, și nici să-l implice pe el în vreo situație cu Whitney. Deja făcuse o greșeală imensă cu Sheila Moody.

***

Acestea se întâmplaseră într-o joi, când Paula avea o jumătate de zi liberă, și era plecată la cursuri. Se întâmplă de asemenea ca fetele Ashford să fie plecate a doua zi de dimineața până seara, încât fata nu auzi nimic despre vizita cu pricina decât la cină.

Atunci, ascultase toată povestea. Iar Lew nu-i suflase nicio vorbă! Abia aștepta să termine treaba, ca să-l ia la întrebări! Când fetele urcară, ea rămase să strângă; duse vasele în bucătărie, curăță masa, apoi se înființă cu mâinile în șold în fața unchiului.

– De ce nu mi-ai zis că prințul a fost aici ieri?

Lew scăpă furculița din mână și se aplecă s-o ridice. Tot sângele i se urcase în obraji. Rămăsese și cu gura deschisă, incapabil să scoată un cuvânt.

– De ce?

– Uite ce e, Paula…Nu e cazul să fii supărată pentru că…

– Supărată? De ce să fiu supărată?

– N-am făcut nimic…

– Ba da, ai făcut! L-ai ținut departe de mine înadins, nu?

– Nu, am…

– Ca și cum n-aș fi aflat de la celelalte! gesticulă ea spre camera de zi. Numai despre asta au vorbit toată seara. În detaliu. Cum a venit mai întâi prin spate, deci știai.

– Am vrut să te scutesc de-o grijă, zise el atât de umilit, încât fetei nu-i venea să-l slăbească din interogatoriu.

– Trebuia să-mi spui, rosti ea cu mâna pe inimă. Mă scuteai de o durere, de umilința de a auzi totul de la altcineva decât de la…

Îi dădură lacrimile. Lew devenise și el întristat încât nu-i mai putea face morală.

– Gata. Încercam doar să te feresc!

– Dar încetează să mă mai protejezi.

– Nu vreau să te văd suferind, și-și împinse farfuria deoparte.

– Pentru Dumnezeu! Chiar credeai că-mi pasă dacă vine s-o vadă pe Whitney? Dar Lew făcu ochii mari. Nu trebuie să fii surprins! Ți-am spus doar că nu sunt înnebunită după el, așa cum crezi tu. De ce mi-ar păsa pe cine vizitează?

– Nu…N-am știut…

– Știi acum. Nu sunt nici geloasă, nici rănită, înghiți ea în sec. Așa că termină-ți mâncarea din farfurie, și o împinse din nou spre el.

Însă bărbatul nu părea foarte convins. "Nu l-am liniștit" își zise ea. Hotărâtă a-i dovedi aceasta, fata adoptă o mască relaxată în timp ce spăla, începând să-i povestească ce auzise la masă.

– Whitney se întrece pe sine, începu. E toată plină de încredere. Zice că a știut de la început că există ceva între ei și nu crede în scuza lui, cum că era doar era în trecere. Spunea ceva despre o fermă de pe-aici pe care vrea să o cumpere.

– Și la ce naiba îi trebuie o fermă? sări Lew.

– Pentru ponei, să-i antreneze pentru polo. Îi place să joace la club, dar nu-i convine să-și țină caii la grămadă cu ceilalți. Antrenorul i-a spus de ocazia asta.

– Și de ce nu se întoarce de unde a venit cu ei cu tot? zise el oarecum iritat.

– Pentru că cică a început să-i placă zona, și ar vrea să mai stea, chicoti. Whitney spune că de fapt stă pentru ea.

Lew mormăi ceva.

– O, da, crede că s-au născut ceva scântei între ei încă de prima dată, când el a privit-o în ochi și și-a dat seama că nu se va termina așa de repede. Că încă de când a plecat iahtul în port, avea presimțirea că el nu e la bord.

– Mda…

– Și chiar nu era. Se pare că mama lui voia să facă o petrecere într-o croazieră în Caraibe, așa că l-a instruit pe căpitan să ducă iahtul pe coasta Floridei, iar el a zburat acolo din Anglia. Imaginează-ți doar, visă ea. Ferme, iahturi, tot ce-ți dorești. Doar pocnești din degete și le ai la picioare! Trebuie să fie tare frumos!

– Frumos…Dacă doar la asta visezi.

"La asta visează ea" își zise Paula, amintindu-și de privirea avidă a fetei în timp ce vorbea despre toate planurile ei.

Brad avusese totul la discreție întreaga sa viață. Dar niciun prieten apropiat. Se întristă.

– Acum, la ce te mai gândești?

– A, la nimic. Adică, la Whitney, se grăbi să adauge.

Lew deveni îngrijorat. Fata vorbea prea repede și ori de câte ori făcea asta, ceva era în neregulă. Deci, ceva nu era în ordine și nu voia ca el să afle!

– Mă gândeam la cât de fericită era…erau toate după doar o vizită. I-au servit și ceai, fiindcă asta fac englezii la ora aia. L-au servit ele, fiindcă eu nu eram aici și tu lucrai în grădină, zâmbi

ea. Nu că tu te pricepeai mai bine. Dar mi-ar fi plăcut să le văd agitându-se să-l pregătească. Și Dumnezeu știe ce-au servit la prăjitura mea cu piersici…

Conteni dintr-o dată cu pălăvrăgeala. Vorbea prea repede și-și mai trase respirația.

– Ai terminat? Iau eu farfuria. Mai este ceva prăjitură; îți dau? Și ce preferi, cafea sau lapte?

***

Joia următoare, așteptând în stație următorul autobuz spre facultate, Paula îl zări de departe. Sau nu era el….Cel puțin, până îl simți aproape.

– Chiar așa de absorbită ești de carte?

Glasul lui! Ridică privirea. Brad Vandercamp stătea surâzător în fața ei.

– Citeam…

– Normal, și se așeză alături. Nu te-ai mai uitat primprejur de zece minute.

– Zece? repetă ea, întrebându-se ce căuta acolo.

– Da. Te-am urmărit pe peste drum.

– Da? și aruncă o privire spre o mașină argintie parcată în curbă.

– Aproape să nu te recunosc. N-ai uniformă, și-i cercetă blugii

și puloverul. Îmi place ținuta asta.

– E confortabilă.

– Pe mine m-a derutat. Fără șorț, fără bonetă. Dacă nu țineai capul aplecat…Să știi că n-am mai văzut tunsoare ca a ta.

Nu era de mirare, căci ea singură se tunsese.

– Cârlionții tăi au o anumită cădere când stai aplecată. Am trecut de tine, dar m-am întors ca să mă conving.

– A, deci conduceai?

Probabil că era în drum spre Whitney.

– Prin zonă…

– Se poate spune și așa. De fapt, am tot trecut pe aici, în ultima săptămână.

– Da? se miră ea știind că el nu mai dăduse pe la familia Ashford; Whitney îl așteptase ca pe ace, cătrănită fiindcă nu mai apărea.

– Da, și-și întinse picioarele. Am decis…de fapt, am fost forțat să accept sugestia prietenului meu Carl, deși nu-mi place s-o fac pe spionul.

– Adică?

– Nu contează. Ia spune, ca cauți pe aici? Sau nu locuiești acolo?

– Ba da. Dar autobuzul de oraș nu trece prin sălbăticia aia. Așteptam…Ah, la naiba, l-am pierdut! sări ea în picioare, căci mașina tocmai atunci o lua din loc.

– Ce-ai pierdut?

– Autobuzul! Doar nu credeai că stau și aștept ziua de mâine!

Acum, trebuia să mai stea încă o oră pentru următorul.

– M-ai ținut de vorbă! se înfurie; de fiecare dată când stătea cu acest bărbat, ceva trebuia să se întâmple. Dacă nu apăreai…

– Nu da vina pe mine. Poate îl pierdeai oricum, și-i arătă cartea. Cred că e fascinantă.

– Nu, nu este.

– Atunci, de ce erai așa de absorbită?

– Ce?

– Dacă nu-ți place, de ce nu-ți ridicai privirea din ea?

– Mă uitam la o singură pagină, la anatomia porcinelor.

– La anatomia a ce?

– La porci, pentru tine.

– Asta te interesează?

– Astăzi facem disecție pe porci. Iar acum pierd cursul. Învățasem totul, dar acum nu mai prind nimic, și trase un picior în bordură, nervoasă pe el…pe ea.

Brad se uita la ea cam prostește, cu niște ochi de…de…Lew îl numise donjuan, și poate avea dreptate. "Probabil că zâmbetul acela stupid înmoaie orice proastă care…"

– Încotro, doamna mea?

– Poftim?

– Oriunde ai diseca acel porc, am să te duc acolo, înaintea autobuzului.

– Ce drăguț din partea ta, zise ea zece minute mai târziu, când mașina depăși celălalt mijloc de transport. O să am timp să mă pregătesc.

– Să tai un porc, se strâmbă el. O faci pe dansatoarea, apoi pe ospătărița. Să nu mai zicem de porci! Interese diversificate, pot spune.

– Toate se leagă.

– Mda?

– Da. Visezi la ceva, îți pui o dorință, apoi încerci să-ți îndeplinești acel vis.

– Acel vis? Ți-ai pus o singură dorință pe toate acele stele?

– Numai una. Voiam doar să….să devin veterinar.

– Serios? Ești o adevărată enigmă. Lumea s-a prostit! O vreme, femeile aveau vise mult mai…romantice, mai ales când se rugau la stele.

– Poate, rosti ea surprinsă, acum că medita la acest aspect – probabil și din cauza faptului că Toby, ferma, căsătoria, dispăruseră din viața ei. Cred că o dată îmi spuneam că am tot ce-mi doresc.

– Iar acum?

– Acum?

– Mai ai ce-ți dorești?

– Ah…

Cum să dansezi, să săruți pe o noapte cu stele și să treci prin atâtea senzații deodată, prin atâtea iluzii într-o viață complet lipsită de astfel de elemente? Chiar și acum, alături de el…

– Nu mi-ai răspuns.

– Mă gândeam…Păi, n-am totul, dar mi-am dat seama că a-mi pune dorințe nu mă ajută. De aceea, îți sunt recunoscătoare

că m-ai adus. Nu-mi permit să pierd cursurile.

– Mai ales când vrei să diseci un porc.

– Așa e. De la porci la cai.

– Cai!

Brad încerca să și-o închipuie în rol de veterinar, îngrijind animale.

– Și totuși…nu chiar cai! sări el, dintr-un impuls protector, fiidcă o singură lovitură de copită o putea pune la pământ.

– Ador caii și mă pricep foarte bine să-i îngrijesc, surâse ea, încrezătoare. Oricum, mai e până acolo. Deocamdată nu trebuie decât să mă ocup de un porc.

– Și să te plimbi încolo și-ncoace cu autobuzul, între slujba de la familia Ashford și serviciile pentru Hary. Chiar ai nevoie de două locuri de muncă?

În urechi încă îi răsunau cuvintele ei neclare "Unii mai trebuie să și muncească."

– Fiecare câștig în plus e un ajutor. Trebuie să plătești pentru ceea ce-ți dorești.

Cum Brad nu lucrase niciodată ca să obțină cu adevărat ceva, întorcea acum această noțiune pe toate fețele. Femeia de lângă el părea de-a dreptul captivată de…a face totul de una singură.

– A, ce bine! exclamă ea când mașina coti în campusul universitar. De obicei trebuie să fug din stație ca să ajung la timp. Ia-o drept înainte și apoi prima la stânga. Clădirea e la capătul aleii.

Când el opri, fata mai rămase un timp să-și adune cărțile.

– Ai fost o adevărată salvare. Mulțumesc.

– Cât ține cursul? Te aștept și…

– Nu e nevoie. Ține două ore și apoi am altul. O să mă întorc cu autobuzul. Deja m-ai ajutat de-ajuns. Mulțumesc și la revedere.

El n-o salută. O urmări în schimb, întrebându-se unde să parcheze. De data asta n-o va mai lăsa să-i scape până nu obținea niște răspunsuri. Unde se mai puteau întâlni? Putea s-o sune acasă? Cine era grădinarul acela neobrăzat care voia să-i pună bețe în roate?

Brad nu-și amintea să se fi agitat atâta pentru o simplă întâlnire. De obicei, cu un singur telefon, cel mult un buchet de trandafiri, totul se rezolva. Sau nu chiar totul – și surâse de unul singur. Problema o reprezentau de obicei femeile agresive sau mamele cu planuri mărețe, nerăbdătoare să găsească perechea perfectă pentru odraslele lor. Aceste lucruri nu-i dăduseră prea mari bătăi de cap până atunci, dar era conștient de atracția pe care persoana lui o reprezenta – și de aici alte câteva întrebări. De ce în ochii grădinarului impertinent nu trecea drept o partidă bună? Și care era treaba lui, oricum? Opri un băiat care alerga, să-l întrebe unde e parcarea. Își puse mașina la loc sigur, după care porni de-a lungul campusului, fără a ține seama de burnița care începuse. Îl preocupa altă întrebare fără răspuns – de ce ținea neapărat să știe mai multe despre această femeie?

Paulei nu-i venea să-și creadă ochilor când îl văzu tot acolo. Abia își stăpâni un țipăt de plăcere și fiorul care o străbătu când

îl zări căutând-o din priviri. Se găsiră și trăsăturile chipului său se relaxară imediat. Avea gulerul ridicat și părul roșcat complet ud.

– De ce n-ai venit înăuntru?

– Am fost. M-am tot plimbat și am tras cu ochiul înăuntru. Chiar și la laboratorul vostru, unde aveați toți porcii ăia, și strâmbă din nas. Nu înțeleg cum suporți.

– Te obișnuiești.

– Atunci, eu prefer să stau în ploaie. Oricum, nu voiam să te pierd în aglomerația de pe coridor. M-am gândit că mai bine te aștept afară, și-i luă geanta de pe umăr, apoi îi luă mâna într-a sa.

– Dar au fost mai mult de trei ore – atingerea palmelor lor îi dădea o senzație foarte plăcută. Ți-am spus să nu mă aștepți.

– Știu, dar nu vreau să te pierd din nou.

– Cum adică?

– Hai, hai. Credeam că odată ce știu unde stai, numai întâmpin nicio problemă. Dar când am venit la reședința Ashford și-am întrebat de tine, m-am izbit de un zid imbatabil.

– Ai…Când?

– Poftim?

– Când ai venit?

– Cel mult o săptămână. Cred că erai la școală.

– Credeam că ai venit la Whitney – de fapt asta-i spuseseră și Whitney și mama ei, și Lew.

– Am fost invitat de doamna Ashford înăuntru, din greșeală.

– Aha…! firește că toți ai casei credeau că venise la fata lor.

– Și nu mi-am reparat greșeala fiindcă….Am realizat într-un fel sau altul că ți-aș putea pune în pericol postul.

"Normal că ai fi făcut-o. Dacă întrebai de mine…"

– Trebuia să-mi dau seama că stăpânului casei nu-i place să primești vizite. Scuze.

Paula parcă nu mai auzea. Deci, pe ea o căutase. Pășea repede, mărunt, încercând să-și potrivească pașii cu ai săi. Parcă niciodată nu i se păruse aerul răcoros mai plăcut, și nici toată întinderea campusului mai splendidă. Nu venise pentru Whitney, ci pentru ea! Respiră adânc, ca pentru a se elibera de morbul geloziei ce o încercase întreaga săptămână.

– Ai timp, nu?

– Timp?

Deja erau în mașină, ieșind din parcare, dar fata nu-l auzise.

– Să luăm cina. Nu trebuie să te întorci numaidecât?

– Nu.

Joia era liberă, doar dacă familia Ashford nu avea planuri mai speciale, sau dacă Hary n-o solicita.

– Bun. Deci…Cunoști orașul mai bine decât mine, unde e cel mai bun local?

– Să mă gândesc.

Vibra toată pe interior la gândul că încă nu se sfârșise seara cu el. Dar avea dificultăți în a-i indica un loc. Un loc pe care femeile Ashford să nu-l frecventeze, să fie departe de campus sau de prezența indiscretă a altor colegi zgomotoși.

Alese în cele din urmă Fabrica de Spaghete. Perfect. Acolo

măcar blugii nu erau scoși din tipare, iar la ora aceea aproape că nu aveau clienți. Se așezară și începură o conversație ușoară, la fel ca pe vas. Vinul se dovedi a fi unul delicios, și aproape nu se atinseră de spaghete, atât de absorbiți erau unul de celălalt. Ea îi povesti mai multe despre cursurile ei și despre viața la fermă. El vorbi despre Anglia, polo și despre ferma pe care, într-adevăr, o cumpărase. Voia s-o vadă? Când?

Fata ezită. Ardea de nerăbdare s-o vadă, dar cândva între orele de lucru și de cursuri.

– Nu știu când aș avea timp. Duminica ar fi ziua mea liberă. Dar cei din familia Ashford vor…

– Atunci, rămâne pe duminică! Ziua liberă e liberă! Ele nu te pot reține.

– Nu, dar deja s-au arătat înțelegătoare față de cursuri. Încerc să le fac pe plac, și-l privi mieros, încercând să-l facă s-o înțeleagă.

– Și nici grădinarul acela! sări el.

– Grădinarul?

– De la reședință. M-a…Auzi, bătrânul s-a dat cumva la tine? sări el dintr-o dată.

– Lew! aproape îi venea să râdă. Normal că nu. E…

– Să știi că e al naibii de posesiv. S-a răstit la mine imediat ce am întrebat de tine și m-a sfătuit să stau departe. Credeam…

– Stai puțin, trânti ea paharul de vin. Vrei să spui că Lew știa că tu…I-ai spus că vrei să mă vezi?

– Normal. Am avut bunul-simț să merg prin spate, și bătrânul

lucra în grădină. A devenit destul de agresiv când am întrebat de tine. Ne-am cam luat la harță până să apară doamna Ashford, iar omul a insinuat că venisem pentru domnișoara Whitney…

Paula deja nu mai vedea, nu mai auzea nimic. Gândul îi fugise la bucătărie și la Lew. Nu era de mirare că o tratase foarte atent, că se purtase ciudat. Îi venea să-l strângă de gât! O lăsase să se zbată în gelozie, o văzuse cum se consumă. "Stai să vezi, Lew. Pun eu mâna pe tine!"

– Atitudinea lui față de mine, ca străin, nu pot să mi-o explic. Dacă este interesat de tine…

– Da, este – venise timpul adevărului.

"Te-ai dat de ceasul morții doar pentru că un bărbat pe care l-ai văzut de două ori în viața ta s-a dus la o altă femeie. Iar acum te prăpădești în fața lui fiindcă stă la masă cu tine."

– Adică? se miră Brad.

– Nu cum crezi tu. E unchiul și nașul meu totodată. Întotdeauna a încercat să mă protejeze.

– Dar….de mine?

– Mă tem că da – și-și aminti de avertismentele unchiului despre băieții de bani gata.

– De ce? Nu te lasă să te distrezi? Și ce rău e în toate astea? Cu ce-ți poate dăuna o vizită la ferma mea? Am adus și câțiva cai de curse. Am un mânz numai bun pentru tine.

Chiar așa, ce rău putea fi în această vizită? Prea lua lucrurile în serios. De parcă ar fi fost îndrăgostită sau alte asemenea fleacuri. Emoții? Doar un simptom a ceea ce pierduse în ultimii

doi ani din cauza lucrului și a cursurilor.

– Nu ți-ar plăcea să vii la fermă? Să călărești?

– La nebunie! răspunse, căci nu mai călărise de când plecase de acasă.

– Bine. Atunci, duminică. Să te iau sau…Poate preferi să ne întâlnim undeva?

– Da, ar fi mai bine. Dar….aș vrea ca mai întâi să discuți puțin cu Lew.

– Ah? Ai nevoie de permisiunea lui?

– Nu cred. Dar…n-aș vrea ca fetele Ashford să afle că mă întâlnesc cu tine, și nici nu vreau să-l decepționez pe el.

– Și să-l rog să-ți dea voie?

– Nu, asta pot face și eu – întotdeauna se pricepuse a-l învârti pe degete. Nu vreau să-și facă griji, pentru că așa se va întâmpla. "Asta doar dacă nu se convinge pe pielea lui că nu ești deloc băiatul de bani gata pe care te crede." Dar trebuie să te cunoască mai întâi.

– Ești foarte ciudată, Paula Grant, zâmbi el, intrigat.

– Da?

– Simpatică și provocatoare. O adevărată încercare.

– Adică?

– Nu contează. Și unde îl găsesc pe leu? În cușcă sau altundeva?

Capitolul 5

– N-ai un dolar, prietene?

Un bărbat duhnind a whisky, care abia se mai ținea pe picioare, îl abordă pe Brad, bolborosind ceva despre cafea și taxi.

Brad se căută prin buzunare, găsi o monedă și i-o dădu.

– Mai întâi cafeaua, îl sfătui și trecu mai departe, pe strada pavată cu sticle sparte de vin și cutii de bere.

Pe o bancă sforăia nederanjat un alt bărbat, câțiva vagabonzi împrejur, ca și cum aceea era chiar casa lor. Brad scoase hârtiuța – Taverna lui Tommy, strada Oceanside, numărul 601. Locul unde Paula-i indicase că unchiul ei își petrece serile de vineri, jucând pocher cu amicii.

"Nu e chiar atât de grijuliu cu afacerile proprii pe cât de atent e cu nepoata lui" gândea Brad, făcându-și loc printre gunoaiele dezgustătoare, căutând vreun semn. Îl găsi la câțiva metri mai încolo – trecu strada și…parcă trecuse într-o altă lume, mult

mai decentă. Nimic pretențios, dar ceva mai răsărit decât zona pe care tocmai o traversase. Barul, într-o clădire de trei etaje, altădată o casă de ajutor, cantină și servicii sociale pentru clasa muncitoare, se vedea de la o poștă. Lew se afla chiar în sala de jocuri, după cum îl avertizase Paula. Era o sală mare, cu mai multe mese de joc; bărbați și femei la un loc pariau, aruncau zarurile, amuzându-se, sorbind din pahare elegante. Exact ca în orice alt club select, gândi Brad din prag, oprindu-se și ascultând frânturi din conversațiile de la diferite mese.

Îl zări pe Lew alături de șase bărbați în colțul îndepărat, cu mai multe jetoane în față; studia cu mare seriozitate cățile pe care le avea. Reticent în a-l deranja tocmai într-un asemenea moment important, Brad se așeză la barul alăturat, pe un scaun de unde-l putea vedea direct pe celălalt. Comandă și așteptă. Multe minute trecură la pândă, pentru a prinde momentul oportun să-l abordeze, până când un tânăr se așeză alături. Probabil locuia vizavi, își zise Brad, după privirea lui scrutătoare și felul în care evita contactul direct cu barmanul. Consumă mai multe boluri de alune cu mare poftă; Brad încercă să-l ignore și chiar voia să-i ofere ceva de mâncare când un șuierat îi făcu pe ambii să tresară.

– Ia-ți labele! Sunt doar pentru clienți! strigă barmanul, luând bolurile. Pleacă, sau chem poliția!

Tânărul era pe punctul de a se retrage în grabă, dar Brad îl prinse de braț.

– Cu tot respectul, se adresă el grav, suntem clienți.

– Adică, tipul e cu tine?

– Da. Eu i-am făcut cinste. Am venit să…discutăm afaceri.

Barmanul îl privi ciudat, dar Brad nu se dădu bătut.

– O să luăm ceva de mâncare cât timp stăm aici, ceru pe același ton. Dă-ne… – cercetă meniul de pe un panou și comandă cel mai consistent platou. E bine? îl întrebă pe tânăr.

Barbatul, mut de uimire, nu făcu altceva decât să dea din cap. Însă întreaga mirare îi dispăru când se văzu în fața farfuriei pline.

– Mai ușor, zise Brad. Ești prea înfometat ca să te grăbești.

– Mor de foame. Nu știu cine ești și știu că nu avem ce discuta, dar am să-ți mulțumesc întreaga viață. E prima masă decentă de…

– A, de unde știi că nu avem ce discuta? La ce te pricepi?

Se căuta personal la ferma lui. Trebuie să se găsească ceva și pentru acest tânăr.

Apoi îl zări pe Grant adunându-și jetoanele. Găsi o hârtie în buzunar, scrise adresa barului, apoi numărul de telefon de la hotel.

– Sună-mă, și se ridică în grabă, intrând în sala de jocuri.

Așteptă ca Lew să-și încaseze banii.

– Domnule Grant, putem vorbi o clipă?

Lew căscă gura; cercetă puțin încăperea, apoi îl fixă pe Brad.

– Ce cauți aici?

– Paula mi-a spus că s-ar putea să vă găsesc.

– Da?

– Aș vrea să vorbim puțin. Între patru ochi, explică celorlalți,

care-l priveau cu neîncredere.

Grant observase și el privirea colegilor săi. Îl conduse pe Brad la o masă retrasă.

– Deci?

– Paula mi-a sugerat să vă caut.

– De ce?

– Zicea că….dacă mă veți cunoaște mai bine, poate că…n-o să mai aveți probleme cu relația noastră, se bâlbâi el, intimidat de chipul contorsionat al bătrânului.

– Știu totul despre cei ca tine, și n-am de gând să te las să-ți faci de cap cu Paula. Ai înțeles?

– Să-mi fac de cap? Nici măcar nu-mi place noțiunea, zise Brad, descheindu-se la cămașă. Și oricum, decizia nu-i aparține Paulei? Mi-a spus că sunteți unchiul ei, dar are…douăzeci și trei de ani, nu? E responsabilă, cred, să judece de una singură….

– Nu-mi pasă. Am avut grijă de ea încă din pruncie și nu mă opresc tocmai acum. Paula e deșteaptă, dar nu îndeajuns ca să-ți citească intențiile.

– Cum adică? La naiba! Îmi place de ea și reciproca e valabilă. Vrem doar să ne mai întâlnim din când în când…

– Uite ce e amice, îți spun acum pentru totdeauna, și-l arată cu degetul. Nu vreau ca Paula să umble cu un tip care nu face altceva decât să se îmbogățească și să se distreze!

– Ba nu! rosti Brad răgușit. Dumneavoastră să mă ascultați! M-ați învinuit de mai multe lucruri, deci presupun că ați auzit de averea familiei Vandercamp, și de afacerile noastre. Dar trebuie

să știți că nu ne lăfăim în bani pur și simplu. Banii ăia se fac și se desfac zilnic, iar noi muncim pentru asta!

Se simțea îndreptățit să folosească acest argument, fiindcă la fel ca tatăl său, nu se implica în afaceri. Și deja atrăsese atenția vecinului de alături. Lew se holba la el, așa că rosti mai departe:

– Știți câți oameni avem anagajați? Sute, mii, în întreaga Europă, în Africa și-n alte părți de lume, incluzând America voastră. Așa că nu vă mai legați de mine sau de banii mei, și se lăsă pe spătar, mai relaxat. Deci, despre Paula – știu că țineți foarte mult la ea. E o persoană extrem de agreabilă, drăguță și inteligentă, și muncește foarte mult. Prea mult, aș spune. De ce vă împotriviți posibilităților ei de a se mai destinde?

– Nu mă opun…Doar că sunt împotriva…

– Mea? De ce? Am să mă asigur că se simte bine. Adoră caii și mi-a spus că n-a călărit de mult. Voiam s-o duc la ferma mea, să-i dau un cal…

Pe neașteptate, fu însă întrerupt de barman, care apăru cu tânărul de guler, urlând la Brad:

– Nici să nu te gândești! Nu pleci până nu clarifici situația! și-l arătă pe Brad cu degetul. Ziceai că tipul e cu tine, dar când te servesc pleci, fără să-ți vezi nota! Vrei să mă tragi pe sfoară, ha?

– Normal că nu. Doar n-am plecat, și se ridică pentru a căuta în buzunare. Cât face?

– Nouă dolari și cincizeci de cenți, inclusiv băutura ta pe care ți-ai lăsat-o acolo.

Brad ignoră nota afundându-și tot mai tare mâinile în

buzunare. Exact de ce se temea…O bancnotă de cinci dolari și câteva monede. Credea că are douăzeci. Își aminti de bețivul de adineauri și-l blestemă.

– Stai că-mi aduc carnetul de cecuri din mașină, zise, deși nu știa sigur dacă-l avea.

De obicei nu era nevoie nici de cec, nici de card, numele de Vandercamp fiind de-ajuns. Trebuia să-și aducă aminte să-și ia bani cu el, dacă avea de gând să rămână în State.

– Nu acceptăm cecuri, scutură barmanul febril din cap. Și nici nu pleci de-aici, nici el. Chem poliția.

– Amice…

– Nu suntem amici! Cunosc nelegiuiții de cum îi văd. Știam eu că minți când ai zis că e cu tine; nu mă las eu păcălit de niciun bogătaș cu gură mare care vine de la oraș. Hei, Steve, îl strigă el pe casier. Ia sună…

– Stați puțin, interveni Lew. Plătesc eu. Dă-mi mie nota.

– Lew… zise barmanul care nu-l văzuse încă pe acesta. Ți-e prieten? Sau doar te-a încolțit?

– Nu e prima oară, zâmbi Lew, apoi scoase portofelul și lăsă și un bacșiș substanțial. Nu vrem să ai probleme, nu-i așa Mike?

– Așa e. Dar nu-mi place că ți-ai asumat tu răspunderea, și-l eliberă pe tânăr, nu înainte de a-i arunca o privire dezgustată lui Brad.

– Scuze, domnule, zise celălalt, nu voiam să vă fac probleme.

– Nu-i nimic. Și să mă suni.

Bărbatul încuviință din cap și fugi. Lew îl urmări, apoi reveni

la Brad.

– Deci, ce spuneai despre milioanele tale de dolari?

– Ah, nu faceți pe deșteptul! Știți că am să vă plătesc înapoi. Mulțumesc…

Nu credeam că….Adică, știam că am bani la mine. Dar mă bucur că l-am ajutat; mi se părea așa de înfometat.

– Bine, bine. Îmi datorezi doisprezece dolari. Și ce era cu ferma ta?

– Mi-am zis că Paulei are să-i placă.

– Paula e foarte specială pentru mine, se strâmbă Lew.

– Știu.

– Și mă preocupă intențiile dumitale. Bătrânul meu întotdeauna-mi spunea că drumul spre iad e pavat cu intenții bune.

– Știți ce…

– Problema e că Paula se implică sentimental în tot ce face, totul sau nimic. Și n-aș vrea s-o văd că-ți cade în capcană. Înțelegi?

– Da.

– Nu vreau să sufere. Dar, într-adevăr, are douăzeci și trei de ani și are bun-gust…Sper, oftă Lew, privind cu coada ochiului spre Brad. Dar dacă te folosești de ea sau o rănești, s-a zis cu tine. Nu uita ce-ți spun.

Brad încuviință, știind că astfel Lew Grant îi dădea acceptul, și știind la ce se înhamă.

– Mulțumesc.

***

Niciodată nu trecuse prin atâtea pentru o simplă întâlnire. După ce obținu permisiunea unchiului, trecu încă o săptămână până când Paula găsi timp liber. Asta după un curs, într-o luni, când fetele Ashford erau la o cină în altă parte. Brad o duse direct la fermă, dar deja era aproape pe înserat.

Totuși, indiferent de timp și de deranj, merita efortul. Cel puțin asta își spunea Brad, în timp ce călărea alături de Paula. Ea pe mânzul ei, el pe un armăsar. Lew avusese dreptate – fata punea mult suflet, orice ar fi atins. Doar să privești la ea era un adevărat spectacol. Obrajii roșii, părul fluturând; dreaptă în șa, râzând cu poftă, controlând perfect calul de căpăstru. Brad era de părere că nu i se potrivește orice cal. Căutase special până-l găsise pe acesta – un cal grațios, superb, care țâșnea dintr-o dată precum vântul. Exact genul fetei, așa că-l cumpărase imediat.

Îl fulgeră un gând – cumpărase toată ferma doar pentru ea?

Cu siguranță că nu. Dan, antrenorul, i-o sugerase, considerând o fermă de cai o afacere bună pentru State, iar zona de sud a Californiei era perfectă. Chiar și locația era excelentă, având inclusiv spațiu pentru angajați, dar și pentru animale, și destul teren pentru antrenamente. Chiar și o casă, unde Dan își instalase deja familia.

Mai era bineînțeles și clădirea principală, locuită de fostul proprietar. Mare și fără mari probleme. Se putea angaja o menajeră, și Brad se și putea muta…

"Ce? Deja plănuiești să rămâi?'

De ce nu? Nu-i plăceau hotelurile, și nu-și dorea să stea într-un alt loc anume.

"Dacă tot stă Paula pe-aici…"

Acest gând îl măcină timp îndelungat. Niciodată nu se îngrijise de atâtea amănunte pentru o fată. Imaginea lui la bar, căutându-se prin buzunare după bani, apoi înfruntarea lui Lew – totul i se părea ridicol, dar și amuzant.

– Bine, bine, ce e așa de amuzant? îl întrebă fata.

Abia atunci realiză că ea o luase înainte și acum se întorcea după el.

– Spune-mi, de ce râzi?

– De tine.

– De mine? se răți ea.

– Așa ceva. Adică, de circumstanțele care au legătură cu tine.

– Adică? Te asigur că duc o viață foarte așezată.

– Ba bine că nu. Vrei să ne oprim să discutăm?

– Da, hai să ne oprim aici. E adorabil, coborî ea de pe cal. Nu știam că este și un pârâu.

– A fost unul din elementele care m-a atras la locul ăsta.

Cei doi cai se adăpau direct din apa curgătoare.

Brad își mângâie calul, privind însă spre ea. Se îmbujorase toată, contrastând cu nuanța cămășii ei; trupul firav i se părea

bărbatului deosebit de atrăgător, în panatalonii aceia de călărie uzați și mulați! "Calmează-te, băiete!" își zise.

– Parcă ești femeie de vaci îmbrăcată așa.

– Mda, e prima oară când îi iau pe mine de când am plecat de acasă.

Își duse calul la un copac apropiat, unde-l legă.

– Mulțumesc, mi-a plăcut să te călăresc și ești superb, își alintă ea animalul.

Brad se pomeni regretând că nu este în pielea acestuia.

– Îmi place ferma dumneavoastră, domnule Vandercamp.

Coborî și ea la râu să-și clătească mâinile.

– Iar mie-mi place persoana dumneavoastră, domnișoară Grant.

Se așeză alături, dorindu-și s-o atingă, s-o sărute.

– Da? Dar ți se pare că mă învârt într-un mediu ciudat… și-l stropi cu apă.

– Termină! sări el deoparte. Despre mine era vorba.

– Da? și se așeză pe pământ, cu genunchii la piept, și mai atrăgătoare ca înainte.

– Sunt ca Mohamed care încearcă să ajungă la munte.

– Serios….Ce vrei să spui?

– Că ești cea mai protejată femeie, la care am cea mai mare dificultate în a o cuceri.

– Aiurea.

– Poate așa ți se pare. Dar în prima seară am dat peste tine din greșeală, fiindcă am intrat unde nu trebuia. Apoi a trebuit să

trec de doi angajatori încăpățânați ca să te găsesc din nou, și nu m-ar fi ajutat cu nimic dacă nu pierdeai autobuzul acela. Și tocmai când îmi ziceam că am reușit, vii să-mi spui că trebuie să trec și peste principiile unchiului tău.

– Lew n-are prejudecăți, ci doar anumite reguli după care-și conduce viața.

– Crezi? Vrei să-ți povestesc despre întrevederea pe care am avut-o cu el la bar?

– A, Doamne. A fost dur cu tine?

– Se poate spune și așa. Dar mi-a spus clar în față că nimeni nu e vrednic de tine, mai ales eu, reprezentant al clasei parazitare, eu – bogatul fără cuvânt și fără ocupație. Abia după amenințări dure și-a dat acceptul pentru….prietenia noastră nevinovată.

Până să să termine, fata deja se aruncase pe spate, râzând în hohote. Într-atât i se părea de provocatoare, încât Brad nu se mai abținu.

– Cât ești de frumoasă! și se întinse alături, trăgând-o mai aproape.

În sfârșit. O mângâie. Îi îndepărtă o șuviță de pe tâmplă. Îi sărută urma, apoi coborî pe obraz, se jucă puțin cu lobul urechii. Totul înlăuntrul său renăștea pe măsură ce tânăra se agăța tot mai neputincioasă de el. Buzele atinseră apoi colțul gurii ei, explorând, sorbindu-i întreaga savoare.

Paula își răsfiră degetele prin părul lui, gemând ușor. Brad se aplecă pentru a asculta bătăile alarmante ale inimii ei, și-și

strecură o mână sub cămașa ei, singura barieră spre pielea fină. Cu ambele palme, îi frământă sânii, jucându-se în același timp cu sfârcurile.

Trupul ei ardent se lipi și mai tare de al lui în avântul pasiunii, iar Brad știa că dorința le este la fel de mare.

– Știu, murmură el, copleșit de nevoia de a poseda, de a fi posedat de această femeie ale cărei gesturi transmiteau o extraordinară disponibilitate de a se dărui trup și suflet.

"…care pune suflet în tot ce face". Acest gând îi stăruia încă în minte, însă ardea de dorință. Nu voia, nu putea să renunțe tocmai acum când se vânau reciproc.

"Folosește-o, rănește-o…" – cuvintele avură în mintea sa efectul unui duș cu apă rece. Totodată experimentă un val de sentimente pe cât de violente, pe atât de senzuale ca gesturile sale.

Cum s-o rănească? Niciodată!

O acoperi protector cu brațul și-i sărută vârful nasului. Apoi începu să-i încheie cămașa.

– Eram pe punctul de a mă lăsă dus de val, draga mea. N-ar trebui să fii atât de tentantă.

Deși zâmbea, fata nu-și putea exprima în cuvinte nedumerirea, la fel de mare ca și a lui, de fapt. Ca pentru a ascunde acest lucru, își întoarse ochii spre cer. Și sări în sus:

– Uite! strigă. Acum!

– Ce?

– Steaua aia. E prima. Ai zis că nu ți-ai pus niciodată o

dorință, acum ai ocazia.

Brad se uită o clipă la astrul palid ce apărea pe cer.

– Să vedem…Îmi doresc…

– Nu cu voce tare, îi duse ea un deget la buze. Altfel nu ți se împlinește dorința. Repetă după mine: Luceafăr luminos, primul apărut, aș vrea să pot, aș vrea să fi putut, dorința de acum s-o văd ca un făcut…

Brad repetă, oarecum frustrat și deranjat. Ce naiba să-și dorească de fapt?

***

Doamna Ashford stătea în biroul ei de la etaj, cu ochii țintă la Paula.

– Și brioșe, cred, de-alea cum ai făcut anul trecut, de ți se topeau în gură. Deci ai comandat curcanul… și-l bifă pe lista ei – doamna Ashford adora orice fel de listă.

"Inutilă, de altfel, gândi fata. Știu prea bine ce să cumpăr de Ziua Recunoștinței, numai să-mi spună în ce cantitate. Mai bine am termina aici, ca să-mi văd de treabă."

Whitney le întrerupse, vârându-și capul pe ușă:

– E cel mai neobrăzat om cu putință! se revoltă ea. Nu mi-a răspuns la niciun telefon. Dar știu că a primit mesajul, fiindcă…

– Poate tu ești cea care nu primește mesajul, decretă Rae din

spate. Poate că nu vrea să-ți vorbească.

– Putea măcar să răspundă, zise celalaltă, prea absorbită ca să priceapă aluzia. S-ar fi zis că l-ar fi încântat ideea de a-și petrece Ziua Recunoștinței într-un cămin.

– E englez. Ce să știe despre această zi?

– Toată lumea știe. Și oricum, e o sărbătoare și nimănui nu-i place s-o petreacă singur, într-o cameră de hotel.

Paula tresări! Exact cuvintele lui Brad. Avuseseră o mică discuție pe această temă. "Fără cursuri! De ce nu-ți poți petrece ziua cu mine?" Ea încercase să-i explice. Femeile Ashford întotdeauna aveau musafiri. Cât de înțelegătoare fuseseră față de școala ei, și cât le datora…

– E marți, draga mea, zise doamna. Poate că deja a acceptat altă invitație.

– De la cine? Cu excepția când s-a dus la țară să joace golf, nimeni nu l-a mai văzut.

"Pentru că se ferește de locurile pe care eu nu le-aș frecventa, își zise Paula. Când nu sunt cu el, ar putea merge oriunde, și probabil o face…

– Tot la hotel e cazat, dar nimeni nu știe ce face în timpul liber.

"Eu știu", se îmbujoră fata. Prețuia enorm clipele pe care le petreceau împreună. Stația de autobuz devenise locul lor de întâlnire. O ducea la școală, o aștepta și o conducea înapoi. Întreg timpul ei liber i-l dedica lui, de obicei la fermă – plimbări, partide de călărie, explorând viitoarele terenuri de curse,

studiind poneii pe care el îi mai cumpăra. Niciodată nu cunoscuse o mai mare încântare.

Ascultând-o pe Whitney, Paula încercă un oarecare sentiment de vinovăție. Nu-i stătea în fire să acționeze pe furiș. Poate că se purtase necinstit. Deși Lew o avertizase – "doamnei nu-i place ca cineva să-i surclaseze odraslele"

– Era atât de încântător în ziua în care a trecut pe aici. Am crezut că mă place. Eu sunt topită după el, zicea fata cu ochi mari, rugători.

Dintr-o dată, Paulei i se făcu milă; regreta că cea de alături nu putea împărtăși senzațiile pe care Brad i le oferea ei. Să-i stea alături pe pajiștea de la fermă, să privească fascinați cum antrenorul se ocupă de un nou exemplar, să se plimbe alături de el, să discute, să-i simtă gustul buzelor…

– Ce zici de rochia asta, mamă? o trezi Rae din visare. Cu bluza asta.

– O, da perfect. Și cu cerceii de smarald…

– Cred că o să-l mai sun o dată. La urma urmei, sunt singura femeie pe care a vizitat-o de când e aici.

– Doar în trecere. Și asta se întâmpla acum trei săptămâni, chicoti sora ei. Probabil că s-a uitat mai bine în ochii tăi expresivi și i s-a tăiat!

– E mai mult decât ai căpătat tu de la lordul tău! Iar rochia ți-e prea strâmtă. Te îngrași pe zi ce trece.

– Ba nu! Mamă, crezi că…

– Sigur că nu, draga mea. Arăți numai bine. Whitney, nu-ți

mai bate capul cu prințul ăla. I-am invitat pe familia Alston, cu nepotul lor drăguț. Și pe domnul Simmons, care a rămas așa de impresionat de tine la dineul dat de familia Atkinson. Lucrează într-o firmă prestigioasă și se zice că are șanse mari de avansare.

– Șansele lui nici nu se compară cu milioanele lui Vandercamp! pufni fata, ieșind valvârtej din cameră.

Întreaga milă a Paulei dispăru pe dată. Simțea nevoia disperată de a-l îmbrățișa pe Brad în acea clipă, de a-l proteja de orice femeie care nu putea citi dincolo de averea lui.

***

Paula ajunse cu cumpărăturile la legume, cufundată în gânduri. Putea face cartofii în aceeași zi, ca pe joi să-i pună la cuptor. Plăcinta cu dovleac o făcea în aceeași seară. Dacă…

Cineva claxonă din spate. În oglinda retrovizoare zări smocul roșcat al lui Brad și culoarea sclipitoare a mașinii lui. O urmări până în parcare, și trase alături. Fata coborî toată un zâmbet, așa cum îl întâmpina de fiecare dată.

– Salut! zise el și se aplecă s-o sărute.

– Nu… se alarmă ea. Poate ne vede cineva.

– Și ce dacă. M-am săturat de jocul ăsta de-a v-ați ascunselea, și o sărută din nou, însă ea se feri.

– Termină, Brad. Îmi faci necazuri. Ce cauți pe-aici?

– Veneam la tine.

– Adică la fetele Ashford și….Să nu îndrăznești! Ți-am spus doar…

– Știu, știu. Dar nu e o idee bună.

– Adică?

– Voiam să-ți spun ceva.

– Ți-ai ales momentul…Am o grămadă de lucruri pe cap, și se uită la ceas. Trebuie să cumpăr legumele, să ajung la timp ca să…

– Le cumperi și le și gătești?

– Da, dacă vreau ca mâncarea să fie proaspătă, râse ea. Lew nu e pretențios.

– Te agiți prea mult. Despre asta voiam să-ți vorbesc.

– Nu poate aștepta? Chiar n-am timp…

– Nu se poate. Trebuie să termini odată. M-am săturat de jocul ăsta. Acum te văd, peste o clipă dispari.

– Dacă vrei să discutăm, vino cu mine, nu pot sta într-un loc. "Nu că discuția asta ar ajuta cu ceva."

Își luă căruciorul, lista, și se îndreptă spre raionul de fructe. Voia portocale, ananas pentru prăjituri. Brad o urmă, fără însă a scoate vreun cuvânt. Fata se întoarse spre el, mirată.

– Brad? S-a întâmplat ceva?

– Hei, zâmbi el, e cu totul altceva, nu?

Paula se uită împrejur. Nimic special.

Doar clienți obișnuiți. Rafturile cu fructe ordonate frumos. Mere mari, sortate, ananasul cu solzi verzi, mănunchiuri de

banane, struguri purpurii…

– Îți alegi ce vrei, nu? și-și trecu degetele peste fructele expuse.

– Brad, te porți de pacă n-ai fi fost niciodată într-un magazin.

– N-am fost. Presupun că n-a fost cazul.

"Mda…" Întotdeauna altcineva se ocupa de astfel de lucruri.

– Uite ce bine arată, și alese un măr roșu. Vrei?

Indiferent ce voia să discute, parcă uitase complet; acum o urma doar, extaziat, fericit că o poate ajuta.

Paula surâse ca pentru sine. Cu doar câteva clipe în urmă se gândea la ce savoare au lucrurile simple când le împarte cu Brad. Însă el trăia acum mai mult decât o simplă experiență, trăia pentru prima oară senzația de…a face cumpărături într-un magazin!

– Crezi că-ți ajung? o tachină el, când ieșeau cu două coșuri pline.

– Poate. Mă pregătesc pentru douăsprezece persoane.

– Și o să fie ultima oară?

– Poftim?

– M-am uitat la case. Am găsit una foarte frumoasă chiar lângă facultate. E perfectă pentru tine, și se grăbi să-l ajute pe băiat să pună totul în portbagajul ei.

Fata abia aștepta să-l vadă pe celălalt plecând pentru a-l trage de limbă pe Brad.

– Nu înțeleg.

– Ți-am găsit un loc perfect, când îl poți vedea? Am discutat

deja cu agentul și dacă-l vrei…

– Stai puțin! Nu caut așa ceva. Nu-mi pot permite…

– Dar nu e de cumpărat, ci ca să locuiești acolo.

– Am unde să stau.

– Da, la familia Ashford. Unde mai și lucrezi. Nu e nevoie să mai lucrezi.

– Da?

– E ideea mea. Cumpăr eu apartamentul. Te poți muta și…

– Și tu o să-mi iei de toate, cum ar fi bilete de autobuz și mâncare. Poate și o mașinuță, nu? se răsti ea îmbujorată – sau poate că era cald afară, însă simțea că ia foc.

– Pentru Dumnezeu, nu te aprinde! Vreau doar să ai mai mult timp liber…

– Pentru tine, nu?

– Pentru studiu, să nu mai muncești atât. Și da…și pentru noi. Nu te mai uita așa urât la mine!

N-am de gând să mă mut și eu sau așa ceva. Unchiul tău ar putea sta cu tine…

– Ha! Aș vrea să te văd cum îi spui asta lui Lew. Niciodată n-a acceptat ajutor de la nimeni, nici măcar de la soția lui. Și nici eu! Așa că n-ai decât să-ți cumperi singur un apartament!

– Paula, nu înțelegi.

Uite ce e, îl poți considera un împrumut. Până termini școala. Poți să-mi plătești înapoi oricând…

– Nu-ți datorez nimic acum, și n-am de gând s-o fac pe viitor. Întotdeauna am reușit să mă întrețin binișor. Nu vreau să devin

o…întreținută, niciodată!

– Să fim serioși. Nu vreau să insinuez așa ceva. Ci doar să-ți ofer puțin spațiu. Toată ziua muncești sau înveți. N-ai timp de distracție, cu atât mai puțin pentru mine.

– Cred că știu să-mi organizez timpul, mulțumesc.

– Atunci, privește totul din punctul meu de vedere. Vreau și pot să te ajut să devii veterinar, sau ce-ți mai dorești. Fără compromisuri. Ține minte…Fără niciun compromis! Ce e rău în asta?

– Așa e viața, scutură ea din umeri. Joci cărțile pe care le ai, după cum zice Lew. Nu mă plâng.

– Eu, da. Am posibilități, țin la tine, și vreau să te ajut. Nu înțelegi?

– Poate… și se mai potoli. Însă nici tu nu vrei să vezi…

Și așa era – o persoană care nu intrase într-un magazin în viața lui.

– Îți mulțumesc, Brad, e o ofertă generoasă, dar nu pot accepta. Să nu te superi pe mine. Îmi pare rău.

– De ce nu se poate?

– E greu de explicat, oftă ea. Sunt lucruri care nu pot fi cumpărate cu bani. "La fel cum unele lucruri nu sunt de vânzare. Precum independența"

– Ăsta nu e un răspuns.

– Ba da. Dacă ai trage la fel de mult ca mine să obții ceva, totul, chiar și lupta devine parte din tine. Dacă te las să preiei controlul de pe-acum, ar fi ca și cum….m-aș vinde. Nu sunt de

vânzare, Brad, și se înălță, sărutându-l pe obraz, după care urcă în mașină.

El o urmări, aproape să fugă s-o oprească. Voia s-o urmărească până la reședința Ashford, să dea buzna acolo și s-o scuture până va înțelege.

Inspiră adânc, nervos pe sine însuși. Reacționase complet eronat. Întotdeauna se crezuse un diplomat, sigur pe sine, calm – așa cum îl descrisese unul dintre prietenii lui americani.

"Deci, cum de-ai dat în bară de data asta, prietene?...Nu eu. Ea! Ea e cea care vrea neapărat să le facă pe toate de una singură. Asta înseamnă mult mai puțin timp pentru tine, nu?"

Mda – urcă în mașină. Se purta ca un egoist, nu un altruist care voia să fie.

Cum? Mai simțise atracție și față de alte femei, iar de câteva ori chiar de una anume. Oare…cum o chema? A, da, Joanne, din Franța. Iar o dată la schi, în Elveția, se încurcase cu o blondă superbă, Zoey – o lună întreagă. Dar, de fiecare dată, nimic serios.

Niciodată ca acum, își zise.

Doar prezența ei îl impulsiona extraordinar. Îl întărâta, îl și liniștea într-o oarecare măsură, ca și cum alături de Paula era locul lui.

Acum se simțea însingurat și sfâșiat, fiindcă ea nu-i era alături.

Nu-i stătea în fire. Întotdeauna reușise a-și distrage atenția prin competițiile de polo sau prin pasiunea pentru cai. Chiar și prin meciuri de golf sau de tenis.

Acum, însă…ca și cum absența ei lăsa un mare gol, nimic n-o egala.

Se pomeni întrebându-se unde se află, ce face și…la naiba, când o putea vedea din nou!

În camera de hotel, la fereastră, privea strada aglomerată de jos, înțesată de automobile și de pietoni care aveau întotdeauna o țintă, un scop. Sună telefonul.

Se încruntă. Ceruse să nu fie deranjat, dar poate că era Paula. Sau poate din nou domnișoara Ashford. Poate că avea să accepte invitația ei. Paula va servi și măcar așa avea ocazia s-o zărească…

– Domnule Vandercamp? se auzi un glas de bărbat, necunoscut încă.

– Da.

– Numele meu e Westley Parker. Cel pe care l-ați întâlnit… l-ați cinstit la bar acum câteva săptămâni. Mi-ați dat cartea de vizită să vă sun.

– A, da. Cauți de lucru.

– Nu. Am de lucru. Temporar, sper. Dar aș vrea să discutăm puțin.

– Da?

Poate că avea nevoie de sfaturi. De ce nu?

– Sunt disponibil. În seara asta, la hotelul Senator? Să luăm cina? "Te pomenești că tipului îi e foame și oricum n-am nimic de făcut."

– Nu pot. V-am spus, am un loc de muncă și lucrez până seara târziu. Oricând înainte de unsprezece, dacă se poate.

Brad zâmbi – cerșetorul care-și alege marfa. Dar…

– Sigur. Orice oră. La micul dejun. Opt, opt și jumătate?

Căzură de acord, iar Brad închise, uimit de sine însuși. Poate că tipul venea cu o propunere. Posibil un joc dublu, dar de ce nu? Putea măcar să-l asculte.

Capitolul 6

A doua zi, la opt fix, bărbatul îl aștepta deja la bar. Arăta complet schimbat față de noaptea respectivă. Mai curat, mai îmbătrânit. Blugi noi, cămașă albă, pieptănat. Însă cu un început de chelie, și cearcăne adânci. Nici vorbă de un pușstan. "Poate că nu m-am uitat ca lumea la el în seara aceea, gândi Brad. Ba nu, e profilul său – e scund și slab ca un copil și cu ochii ăia mari și inocenți."

– Să ne așezăm aici, arătă el spre o masă mai retrasă, ca să nu atragă atenția.

Bărbatul îl urmă.

– Câți ani ai?

– Treizeci și cinci.

"Mai în vârstă decât mine"

– M-ați păcălit. Credeam că…Nu mai contează. Spuneți, domnule…Parker, nu?

– Da, Westley Parker. Am o mică problemă…

Brad ridică mâna și ospătarul se apropie. Ceru un mic dejun complet ca de obicei, iar celălalt doar cafea.

– Nu vă e foame?

– Nu, de data asta. Am mâncat la serviciu.

– Unde anume?

– Sunt ospătar la Steakhouse. De două săptămâni. Despre asta voiam să vă vorbesc.

– Înțeleg. Aveți un loc de muncă și totuși…

– Am fost dat afară din casă, din magazinul meu.

– Dar… nu arăta să fi fost vagabond.

– Ah, am unde să stau. Dar vreau să-mi recuperez magazinul. E urgent. Și când m-am uitat la cartea de vizită pe care mi-ați dat-o…numele Vandercamp…Să vă explic, se grăbi. Cu începutul. Sunt inginer electronist.

Brad ridică din sprâncene. Acum, chiar că nu mai știa ce să creadă. Așteptă să li se toarne cafeaua, apoi îl lăsă să continue.

– Puteți verifica. Până acum un an și jumătate eram angajat la Call Electronics. Se ocupă în mare parte de calculatoare, și mă pricep la circuite, la programări și alte asemenea.

– Mi se pare o slujbă bănoasă.

Între timp venise și micul dejun, iar Brad își privea platoul încărcat cu ouă, șuncă și garnitură, cu mare poftă. Nu realizase cât de foame îi este. Nu mai mâncase nimic de ieri-seară. Cum de se enervase așa de tare din cauza unei femei? Acum, avea măcar alte preocupări.

– Și?

– Am părăsit compania la moartea tatălui meu, îmi lăsase o moștenire. Adică o asigurare din vânzarea casei din Los Angeles. Nu mult, dar credeam că-mi ajunge.

– Pentru?

– Plănuisem un scaner în miniatură de ceva vreme. Asta era șansa mea. Voiam să-mi fac un magazin. Să cumpăr unelte.

– Stați puțin. Adică sunteți un inventator?

– Mda. Întotdeauna am fost creativ. La șaisprezece ani am făcut un joc. La Call făceam jucării din diferite piese, jocuri pe calculator și alte asemenea.

– Interesant.

– Da. Oricum, m-am specializat în sintetizatori de voci umane și vreau să inventez un scaner.

– Un ce?

– Un scaner. Pentru orbi. Deja s-a făcut unul. Pui o foaie într-un aparat, și o voce magnetică ți-o citește. E cam greoi și cam peste mână. Eu vreau unul mic, dar..

– Adică deja s-a inventat. La Call?

– Nu, ei nu lucrează cu așa ceva. Puteam sugera dar…Nu v-ați dorit niciodată ceva care să fie doar al dumneavoastră? Ceva pe care să-l fi făcut de unul singur, să-l scoateți pe piață?

– Păi…

Niciodată nu-și dorise oare nimic?

– O să-l numesc scanerul Parker. În numele tatălui meu care a orbit și a trebuit să iasă la pensie timpuriu.

– Greu.

– Mai greu după ce a murit mama, fiindcă eu plecasem de acasă și trebuia să cheme un vecin să-l ajute. Nu mai avea intimitate.

– Nici nu vreau să-mi imaginez.

– Dacă avea scanerul meu... Mai am câte ceva de adăugat, dar e aproape gata! și ochii-i luciră entuziaști, ca ai unui copil. E cât palma. Treci degetul peste ecran în ritmul tău, iar vocea citește tot în acest ritm. Orice – ziare, scrisori…O lume completă la îndemâna celor fără vedere, înțelegeți?

Entuziasmul său era molipsitor. Brad, care știa prea puține despre acest domeniu, îl asculta fascinat.

– Ați inventat un lucru care…să facă așa ceva?

– Da; după cum ziceam, am încă ceva adăugiri. Și…despre ce urmează voiam să discutăm, și-l privi nerăbdător pe Brad. Problema e că am fost dat afară din casă. Am împrumutat niște bani, dar costurile de producție au fost mai mari. Mi-a fost imposibil să fac împrumut la bancă, fiindcă invenția mea nu e înregistrată. Astfel că am fost declarat insolvabil și m-au dat afară; ca să spun drept, invenția m-a acaparat cu totul. Nu mai știam de mine…

– Înțeleg. Deci, în seara aceea la bar…

– Eram de o săptămână pe străzi. Adică nu chiar pe străzi. Dormeam în mașină, dar mi-era foame.

– Și nu aveați la cine să apelați? Prieteni?

– Nu prea. Sunt cam singuratic. Și nu vrei să spui în gura

mare că ai fost dat afară.

– Măcar acum aveți un loc de muncă. Dar…dacă tot sunteți inginer electronist, de ce serviți la mese? Nu vă puteți reangaja la Call?

– V-am spus doar că scanerul este invenție proprie. Nu vreau să mă implic cu o altă companie. E o ideea revoluționară, și e abia începutul. Am idei care sunt convins că ar pune pe picioare o întreagă firmă.

– Înțeleg…

– Și sunt în putere. Am diminețile libere. Doar că…

"Și-acum…" își zise Brad, văzându-l că ezită.

– Aveți nevoie de bani.

– Da. Vreau să-mi recuperez casa.

Magazinul meu, toate îmi sunt acolo, și mi-e o frică de moarte ca nu cumva cineva să-și bată joc de tot ce am. Cel care mi-a închiriat zice că nu se întâmplă asta; sunt gratii și e destul de cumsecade.

Însă tot ce am nu valorează nimic pentru el și mi-a dat o lună ca să plătesc. Deja s-au făcut trei săptămâni și, cu bacșișuri cu tot, știu că n-am să-i pot plăti.

– Cât?

– Cinci mii. Mai mult, dacă vreau să rămân, ceea ce aș vrea. Trebuie s-o iau de la capăt. Mai întâi cu prima rată, apoi paza, plus ce mai datorez.

– Înțeleg…poate. Hai să mergem la el, zise Brad. Aș vrea să văd apartamentul.

***

Omul părea foarte amabil, deschis, mult mai liniștit când primi cecul din mâna lui Brad.

– Scuze că am făcu asta, Parker. Ai fost un chiriaș bun. Dar am și eu ipoteca și când cineva rămâne restant trei luni…mă pune și pe mine în dificultate, și se uită la Brad. Dar e bine când se termină cu bine, nu? Ți-am acordat timp, și nimeni nu s-a atins de nimic din ce-i al tău.

Parker încuviință bucuros ; dorea să ajungă cât mai repede acolo.

– Domnul Vandercamp e nerăbdător să-l vadă.

– Cred că el e cel nerăbdător, arătă omul spre Parker, care se repezi imediat ce văzu gratiile îndepărtate. Se preocupă de vechiturile alea din mansardă. Nu e nevoie. N-a intrat nimeni aici. Și-a instalat singur alarmă încă de când s-a mutat, și după cum vedeți, totul a fost încuiat. E totul în regulă, Parker? și celălalt coborî, roșu în obraji.

– Da. Mulțumesc. Veniți să vedeți, îi zise lui Brad după plecarea celuilalt.

Brad urcă. Mansarda se întindea pe întreaga suprafață a unei case obișnuite; aici își instalase magazinul. "Ce are aici e prea ordonat pentru a fi considerat vechitură", își zise Brad cercetând.

Două mese mari, cu trei calculatoare, unul dezmembrat. Mici unelte atârnate peste tot, sau aranjate pe rafturi. Tăvițe cu piese, neidentificabile pentru Brad.

Preț de câteva minute, Parker se dovedi prea absorbit de alte mărunțișuri pentru a-și observa musafirul. Mulțumit că totul e în ordine, deschise un seif mic pe care Brad nu-l observase și scoase ceea ce părea a fi o cameră de luat vederi.

– Acesta e scanerul Parker. Priviți.

Luă un ziar, fixă aparatul pe foaie și-l deschise. Un fascicol de lumină traversă pagina și o voce începu să citească din cuvinte. Puțin cam răgușit și stricat, dar într-adevăr! Citea orice.

– Uimitor! se minună Brad, incapabil să-și revină.

– Da. Mai e nevoie să finisez vocea. Dar se face. Apoi…Deci, ce spuneți?

– Uimitor, repetă Brad.

Tipul chiar inventase ceva care să…

– Vă sunt dator. Cu ce să vă ajut?

– Adică?

– Tocmai mi-ați dat cinci mii de dolari.

– A, asta se poate plăti înapoi oricând doriți. Nu m-am gândit să…

– Nu prea aveți simțul afacerilor. Nu promiteți prea multe în domeniu.

– Să fiu sincer, sunt fericit că nu m-ați tras pe sfoară. Și… "N-am făcut decât să-ți dau câteva mii care pentru mine nu înseamnă mare lucru." Am încredere în dumneata. Puteți să-mi

returnați banii oricând. Mă bucur că v-am putut ajuta. Ați făcut un lucru extraordinar.

– La naiba, să știți că aveți dreptate. Și e profitabil. Iar dumneavoastră ați investit cinci mii.

– A, înțeleg ce vreți să spuneți.

Lui Brad îi venea să râdă. Tatăl lui era investitorul, nu el. Investițiile erau singurul subiect de discuție pentru tatăl lui ori de câte ori venea acasă. Pe Brad niciodată nu-l interesase acest aspect. Cu ce folos se produceau bani dacă deja existau mai mulți decât putea cheltui? Suma oferită lui Parker era doar un ajutor pentru un tip care avea nevoie de așa ceva. Nu intenționase să investească.

– Cei de la Angels aveau de gând să ceară cincisprezece la sută?

– Adică?

– Când s-a aflat că nu mai am bani, am încercat să găsesc un investitor. Băncile sau cei posibil interesați nici nu se uitau la tine dacă le cereai mai puțin de un milion.

Brad încuviință. Și pentru afacerile cu concernul Vandercamp se cerea un profit de ordinul miliardelor.

– Așa că am încercat la cei de la Angels – un grup care a finanțat mici proiecte și se presupune că sunt filantropi, cu mare profit. Asta dacă cincisprezece la sută vi se pare filantropic.

– Și?

– Mai erau și alții care lucrau pe aceeași idee și presupun că acele persoane s-au apropiat mai mult de așteptările lor.

– Înțeleg.

– Așa că dumneavoastră sunteți, se pare, îngerul meu păzitor, și sunt gata să semnez orice. Mi-ați salvat viața. Dar hotărâți-vă repede, trebuie să mă întorc la muncă.

– Stați puțin.

Brad era totuși un Vandercamp. Poate că nu-l interesa să investească, dar știa despre ce e vorba.

– Dacă tot investesc într-un om, nu vreau să-l văd că servește pe la mese. Cel mai bine ar fi să renunțați la celălalt post. Și să discutăm afaceri adevărate. Dacă aveți de gând să lansați șmecheria asta, și mai ales o firmă de aparate electronice, va trebui să vă dedicați exclusiv acestei afaceri, și o să aveți nevoie de mai mult de cinci mii. Plus ajutor.

O fi fost Parker electronist, dar nu și un om de afaceri.

Mintea lui Brad scăpăra. Voia să discute cu avocatul familiei lui, pentru a-i recomanda un avocat de încredere, apoi va vorbi cu un agent imobiliar pentru a căuta un loc de desfacere decent. Trebuia să înceapă lucrul numaidecât. Îl însoți pe Parker la întâlnirile cu avocatul. Inspectară împreună diverse locații recomandate de agent. Într-un final, găsiră un depozit abandonat în apropierea unei baze navale. Clădirea avea să fie demolată, dar suprafața era perfectă. În timpul negocierilor pentru preț, Brad realiză dintr-o dată că se simțea foarte bine. Avocatul angajat îl asigură că scanerul reprezenta o invenție extraordinară, cu profit de milioane, și nu era singurul obiect cu care Parker avea să vină pe piață. Astfel că Brad se pomeni la fel

de nerăbdător de viitoarea afacere Parker ca inițiatorul însuși.

Realiză de asemenea că afacerea îl depășea. Înainte de construirea locației era necesar un plan de producție și un plan al viitoarei clădiri. Parker, închis în mansarda lui, lucrând la finisarea invenției, nu-i era de niciun folos. Avea nevoie de un profesionist – un viitor director de afaceri competent. Cineva care să-l consulte pe Parker, precum și de un arhitect. Apoi, să contacteze o echipă de lucru, să stabilească un tarif. Cu toții trebuia să fie experimentați și capabili de un asemena proiect.

Mai bine se consulta cu…cu cine altcineva? Cu tatăl lui.

Bradley Elmwood Vandercamp senior rămase cu gura căscată.

– Ce vrei să faci?

Brad îi explică, omițând amănuntele despre cum ajunsese să-l cunoască pe Parker. Nu, nu se atinsese de moștenirea lăsată de nașul lui, și nici nu dăduse cecuri false. Care avea să fie partea lui de afacere? Douăzeci și cinci la sută.

– Mie mi se pare de-ajuns, răspunse el comentariilor bătrânului. Este invenția omului. Da, tată. Totul e în ordine – oare îl lua drept un prost? L-am pus pe Diggsby să-l verifice.

De fapt, chiar avocatul lui îl controlase și-i confirmă bătrânului, pentru ca apoi acesta să-i ofere fiului mai multe sfaturi decât se așteptase.

După cea mai lungă conversație pe care Brad o avusese cu tatăl său, lui Brad nu-i mai rămăsese decât lista din mâna lui.

Avea acolo trei nume, oricare dintre acestea putând reprezenta omul experimentat de care era nevoie să conducă afacerea. Îi contactă imediat și aranjă interviuri.

De două săptămâni n-o mai văzuse sau auzise pe Paula. Dar i-ar fi plăcut să împărtășească totul cu ea. Își încercă norocul, ca de obicei, în stația de autobuz.

O află exact acolo! Bărbatul vorbi necontenit despre noua lui descoperire și încercă să-i dea cât mai multe informații în timp ce o ducea la facultate.

– Parker se întrece pe sine. Și are tot dreptul. E un geniu. Imaginează-ți, să inventezi așa ceva! Arată ca o cameră minusculă de luat vederi, pe care o ții într-o mână. O fixezi pe pagină și vocea înregistrează fiecare cuvânt pe măsură ce o miști, este uluitor.

– Și a făcut-o de unul singur? În atelierul lui?

– Da.

– Dar avea nevoie de bani pentru proiect.

– Da.

– Și cum de te-a contactat? A, numele tău.

– Da, într-un fel. Dar ne întâlnirăm. Ciudat, zâmbi. Tu ești de vină.

– Eu?

– Știi că m-ai trimis la barul unde se duce unchiul tău?...Lew era ocupat, așa că m-am așezat la bar și a intrat tipul. Mânca alune de acolo, dar barmanului nu i-a convenit. Oricine-și dădea seama că e înfometat.

– Așa că i-ai dat de mâncare.

– Voiam, dar…De fapt, Lew i-a dat. Nu ți-a spus?

Paula dădu din cap.

– Am crezut că o s-o facă. S-a amuzat așa de tare pe seama mea, că rămăsesem fără bani.

– Serios?

– Foarte serios, râse și el. Dar se pare că au învins regulile bunei cuviințe. Noi, britanicii, rămânem uneori fără bani, dar niciodată nu ne lipsim de cartea de vizită. Iar eu i-am dat tipului cartea mea, cu intenția să-i ofer un post.

– Și așa te-a găsit.

– Da. Deci, dacă nu mă trimiteai acolo….O seară cu noroc pentru mine.

– Și pentru domnul Parker.

– Poate. E așa de fericit. Și, ca să fiu sincer, și pe mine mă impulsionează. Ultimele două săptămâni au fost…de parcă m-am angajat în ceva inovator și absolut remarcabil. E un sentiment extraordinar.

Paula îl cercetă în timp ce se strecura pe străzile aglomerate spre universitate. El era prințul jocului de polo, aclamat la nivel mondial pentru dexteritatea lui în acest joc, dar și mai mult pentru averea și renumele familiei sale. Apărea în toate ziarele de scandal – bogatul, faimosul, fermecătorul Brad Vandercamp, cel mai râvnit burlac din lume. Cel mai admirat. Cel mai căutat. Pe toate le avea.

Și totuși…Niciodată nu-l văzuse așa de entuziasmat cu

privire la un lucru întreprins de altcineva. Iar el se excludea din proiect, cu toate că avea o contribuție considerabilă.

– Îmi place de tine, și-i zâmbi văzându-l încurcat.

Înainte de a coborî din mașină îl sărută ușor, apoi fugi spre sala de curs, încântată la culme că-l va găsi tot acolo la ieșire.

Capitolul 7

– Nu, nu pot să stau la cină în seara asta, zise ea când porniră înapoi spre casă. Doamna Ashford are invitați.

– Vezi? Exact despre ce vorbeam, se enervă Brad. Te grăbești. Presupun că orele sunt destul de solicitante, însă acum trebuie să ajungi repede înapoi, să pregătești cina pentru…câte persoane?

– Doar opt. Nu e mare lucru. Am aranjat-o înainte să plec. Acum mai vreau doar să…

– Să ajungi și să te dai peste cap așa cum faci de fiecare dată. Ai aranjat-o, nu? Te-ai obosit înainte să pleci, nu?

– Brad, ascultă-mă. Vreau să-ți spun…

– Nu, tu să mă asculți, Paula. Nu văd rostul să lucrezi atât când…

– Brad! Am discutat deja aceste lucruri; nu începe din nou.

El păru că n-o aude și întoarse mașina.

– Nu vrei să vezi ce am de spus?

– Ce anume?

– E …un fel de…cadou de Crăciun.

– Cam devreme, nu crezi? zâmbi el. Pentru mine?

– Pentru…amândoi. Sper măcar să-l consideri un cadou.

Deși poate că el deja avea planuri, să se întoarcă în Anglia sau cine știe pe unde. La urma urmei, era Brad Vandercamp și…

– Bine, fie, spune.

– O săptămână. Poate zece zile. Familia Ashford merge în vacanță în Connecticut la un văr, și mă gândeam… ezită, intimidată. O să am atunci tot timpul din lume, și voiam să-l petrecem împreună. În mare parte. Dacă vrei, bineînțeles.

– Dacă vreau! se întoarse el fericit. Abia aștept! Am putea…

– Brad, ai grijă, camionul!

– Văd, văd, și încetini. Cum adică în mare parte? O să stăm toată săptămâna la…Unde ai vrea să mergi?

– Nicăieri. Nu pot…"Nu sunt pregătită. Nu vreau încă să devin una din cele multe pe care le-a avut, una din femeile superficiale care-și doreau să-i intre în grații…Deși, tu însăți ai tânjit să ieși și să te distrezi, nu? Da, dar…"

Încerca să-și explice sie însăși. Ca și cum el o invita să…flirteze și să se distreze. Ceea ce și făcea.

Nu cedase unor astfel de gânduri până atunci; și nici nu ieșise cu nimeni în afară de Toby. Îl iubise, iar ceața în care o abandonase o încrâncenase pe Paula să nu se mai uite la nimeni. Apoi se implicase în cursuri și muncă. Până să apară Brad.

– Hai, trezirea! Nu mă auzi? Pentru Dumnezeu… strigă el, în timp ce se strecura prin traficul aglomerat. Unde se grăbește toată lumea?

Paula nu-l auzise, într-atât de uimită era de revelația trăită. Nu-l iubise pe Toby, ci doar jucase un rol mecanic. Nu e de mirare că totul îi fugise de sub picioare la un moment dat. O relație de rutină, dar nu dragoste.

O rutină care o lăsase la fel de neexperimentată și inexplicabil de vulnerabilă în fața unuia ca Brad. Niciodată nu întâlnise bărbați asemenea lui. Era ca și cum…explora un teritoriu necunoscut – extrem de încântător dar și periculos, în același timp.

– De ce nu poți?

– Pentru că…trebuie să stau acasă.

Nu mințea. Lew trebuia să rămână. În mod obișnuit, ea pleca acasă iar părinții ei se întrebau de ce nu se duce. Dar când aflase că are liber, mintea îi zburase direct la Brad. Era liberă să fie cu el.

– Și nu poate Lew să rămână?

– Ar putea, dar nu-mi place să-l las singur. Și…chiar am de învățat din urmă.

– Deci, n-o să stăm doar împreună, nu?

Se apropiau de stația de autobuz, locul de despărțire.

– Cred că nu, se bosumflă ea.

De ce trebuia el să stea în San Diego, când avea atâtea posibilități de a pleca? Atâtea femei frumoase care-l așteptau?

– Chiar și-așa…Vom avea mai mult timp decât până acum, la care ea încuviință, iar bătăile inimii i se accelerară.

– Ziua de Crăciun?

– O, da.

– Promiți?

– Normal. Aduc eu bradul – deja decora garajul unchiului. Și pregătesc cina la Lew.

– Ba nu, în camera mea de hotel. Sau și mai bine, la fermă!

– Se poate? Oh, Brad, ar fi perfect.

Aproape ca acasă, gândi ea. Și alături de Brad. Abia se mai putea abține să nu țipe de fericire. Își dorea să rămână în mașină, să facă planuri împreună, dar avea de pregătit o cină.

– Vorbim altă dată.

Cu greu reuși să coboare din mașină, trasă de ceva interior înapoi, însă pe tot drumul de întoarcere săltă de fericire. Palpita toată pe dinăuntru. Micile semnale de avertizare se șterseră complet din mintea ei pe măsură ce visa la zilele în care ea și cu Brad vor sta numai împreună, netulburați de nimeni și de nimic. Dulce desfătare.

***

Nu-l mai văzu pe Brad până în următoarea sâmbătă, exact cu o săptămână înainte de Crăciun. Fetele Ashford plecaseră cu o zi

înainte, iar Paula simți brusc un sentiment de ușurare, cum nu mai trăise de multă vreme. Era minunat să nu mai depinzi de nimeni.

– Ai venit devreme, îl întâmpină pe Brad când acesta veni s-o ia la fermă.

Stabiliseră să fie de dimineață, dar nici chiar înainte de nouă.

– Nu vreau să pierd niciun minut din vacanța noastră. În plus, vreau să-ți arăt ceva.

– Ai cumpărat un alt ponei.

– Nu. Altceva. Sper să-ți placă.

– Asta îmi place, zise ea când el o ajută să urce în mașină. Mă simt ca o prințesă pe care prințul vine s-o ia, în plină zi.

– Așa și trebuie. N-ar trebui să te mai ascunzi. Nu-ți datorează nimeni nimic.

– Știu. Dar… și privi spre casa vecinilor. Sper că nu ne-a văzut nimeni, chicoti.

– Eu sper că da. Și sper să-și deschidă gura, poate așa punem capăt acestui joc.

– Nici să nu te gândești! Încă nu, mai dă-mi alte opt luni.

– Ce se întâmplă până atunci?

– O să-i mulțumesc doamnei Ashford de găzduire și le spun la revedere.

– Excelent! Dar de ce în opt luni?

– Pentru că am nevoie de lucru, și de bani. Aici am casă, masă, de aceea am și acceptat din prima.

– Adică, doar pentru atâta…

– Ai grijă pe unde mergi! Normal că nu; primesc și un salariu bunicel, din care reușesc să pun deoparte. Iar anul viitor o să-mi fie de folos când voi ajunge într-o clinică. La toamna viitoare o să lucrez într-un spital veterinar, cu animale. Câteodată în ture de noapte. De aceea, n-o să am timp și de alte lucruri. Și dacă tot m-am specializat în cai…Să vezi ce-o să-ți placă!

– Da?

Nu, nu-i va plăcea dacă avea legătură cu tratamentele aplicate cailor. Paula era într-adevăr expertă. Dar una era să călărești, alta să-i vindeci; și n-o vedea oblojind o copită, sau introducând o seringă într-un animal masiv, ce să mai zicem de operații…

– Semestrul următor merg la cursuri de fiziologie cabalină. Abia aștept. Poate îl ajut pe Dan, dacă tot începe să-ți antreneze poneii.

– Bun, zise el pentru a nu-i tăia avântul.

Dar Dan antrena ponei de polo dinainte ca ea să se fi născut, deci mai greu să aibă nevoie de ajutor.

– Eu progresez cu afacerea lui Parker.

– Da? Ai angajat un administrator?

– Încă nu. Aștept să vorbesc cu toți candidații. Primii doi s-au dovedit a fi entuziasmați de invenție, dar aveau alte planuri.

– Deci, nu sunt disponibili?

– Se poate să-i obținem, dar e o chestiune de timp. Ultimul mi-a plăcut, Allis Andrews. E în vârstă, pensionat, dar totuși nerăbdător să înceapă ceva nou. O să vină luni.

– Acum? În mijlocul…E vacanță!

– Știi bine cum mă simt eu când tu ai altceva mai bun de făcut decât să te întâlnești cu mine, rânji Brad. Nu-ți face griji, draga mea, o să fie un interviu scurt. Deja încep să prind ițele afacerilor.

Într-adevăr, învățase exact ce trebuie să întrebe în timpul celorlalte două interviuri.

Ajunseră la fermă, iar Paula se miră că Brad n-o duce pe la grajduri. Mașina întoarse pe șosea spre o pantă ce ducea spre vechea locație a fostului proprietar. I-o arătase de la distanță în alte rânduri, dar niciodată nu trecuse pe acolo. Și nici nu-i vorbise prea mult de ea, fiindcă o interesau caii. Și persoana lui.

Normal. Unde altundeva s-o ducă? Brad menționase că locul e gol și că putea aduce acolo un brad și…Fata se gândise chiar să decoreze – multe globuri și vâsc, lumânări peste tot, foc în șemineu, deși era destul de cald pentru luna decembrie. Atunci, n-ar mai arăta atât de pustiu. Probabil că vor cina pe fugă, pentru ca apoi să se ducă acasă la Lew pentru o adevărată cină de Crăciun. Brad o conduse pe treptele scârțâind a vechi, pe prispa puțin demodată, intrară într-un hol imens, apoi într-o cameră de zi unită cu sufrageria. Priveliștea îi tăie răsuflarea.

Nici vorbă de pustietate. Întreaga casă fusese complet remobilată, cu mult bun-gust. "Cel puțin încăperea aceasta… Ce-i conferă oare un aer atât de îmbietor? Să fie combinația de culori calde de toamnă?"

Se trânti pe o canapea și-și plimbă degetele pe materialul moale. Apoi privi în sus spre Brad, să vadă dacă o urmărește.

– Nu-ți place?

– Normal că-mi place! Dar sunt…uimită. Ziceai că e goală!

– A fost. Până acum o săptămână.

– Ai făcut totul în doar o săptămână!

Casa era într-un loc destul de izolat față de oraș, dar și față de orice punct de desfacere de mobilă.

– Nu eu. Domnul Sorensone de la magazinul Sloan.

Adică de la cel mai elegant și mai scump magazin din oraș.

– N-a fost nicio problemă. Casa era curată și pregătită. Nu-i așa că am avut noroc?

– Foarte.

– L-am adus aici, i-am spus ce vreau și cum vreau. Și-mi doream un profesionist. Doar nu credeai că o să stăm pe-afară, nu?

– Nu… – de fapt, exact de asta se temuse; încă o dovadă a sistemelor lor de gândire atât de diferite.

– Oricum, de ceva vreme mă gândeam să mă stabilesc aici. E vremea să-mi construiesc și eu un cămin.

"Un cămin". Unde să mai treacă din când în când, așa cum mai trecea pe la casele altor cunoștințe, în vizită. Această idee parcă îi situa pe cei doi la și mai mare distanță unul față de celălalt.

– Nu-ți surâde, după câte văd…

– O, ba da! E minunat!

– Dar ceva te deranjează. Ce-ai vrea să schimbi?

– Nimic. Chiar nimic. E perfect?

Cum să fie altfel decât perfect. Dintr-o casă veche, lăsată în paragină, acum purta amprenta Vandercamp. La fel ca și iahtul, își aminti ea de ce văzuse acolo – același stil, confort și eleganță, ce se putea cumpăra cu bani.

– Și atunci, ce te macină?

Nu știa. Dar simțea înlăuntrul ei o tulburătoare neliniște.

– Nimic...Doar că sunt uimită că totul s-a realizat în așa timp scurt.

– Și încă n-ai văzut totul. Haide.

Pe măsură ce o conduse înăuntru, Paula rămase cu gura căscată. Niciun detaliu nu omisese. Porțelanuri și cristaluri în vitrine, o bucătărie complet utilată. Prosoape pentru invitați în baia de jos.

Iar sus…Pesemne că nici fostul proprietar nu fusese de colo, fiindcă fiecare cameră avea propria baie. Dormitoarele fuseseră și ele decorate superb, de la lămpi la săpunurile din băi.

Acum, Brad făcea anumite interviuri pentru personalul pe care urma să-l angajeze.

– Nu-ți face griji. Până la Crăciun…

– Nu, te rog! sări ea, aproape speriindu-l. Până după Crăciun.

– Dar…Credeam că vrei ca totul să fie perfect. Ca cineva să pregătească cina și..

– Nu vreau pe nimeni să…

Să ne ia Crăciunul, ar fi vrut să continue. Paula adora această perioadă a anului. Adora să umble prin pădure după lemne de foc, să strângă conuri de brad și vâsc, să împodobească

încăperile și să umple întreaga casă de parfumul de rășină și de lumânări parfumate. Iubea de-a dreptul să simtă coca de prăjituri pe degete, precum și mirosul fursecurilor din cuptor. Nimeni nu trebuia s-o servească pe ea!

– Credeam…că vom fi doar noi…

– Da, se muie Brad. Intimitate. De-asta am și vrut să termin cu mobilatul. Ca să petreci o noapte sau întreaga săptămână, dacă…Și Lew.

– Nu se poate, ți-am spus deja.

– Mă rog, trebuia să-ți explic. Personalul are locuințele lui în spate. Nu ne invadează teritoriul..

– Da, dar…îmi place să fac eu totul.

Cum să-i explice senzațiile pe care le trăia când totul era făcut de mâna ei? Distanța dintre o femeie și un bărbat care…niciodată nu pusese umărul.

– Dar întotdeauna le faci singură! se aprinse el, însă privirea ei îl calmă. Bine, fie, fără servitori. O să sun pentru cina de Crăciun.

– Nu, te rog, pentru trei persoane…

Făcea totul cu mâinile legate la spate, râse ea. De câte ori nu-și ajutase mama să gătească pentru zeci de persoane? Și totul făcea parte din atmosfera veselă a Crăciunului.

– Hai să găsim bradul, zise ea. Și cred că am zărit vâsc pe un pom lângă apă.

Capitolul 8

Zilele ce urmară erau atât de diferite de cele trăite până atunci. Deși lui Brad i se părea că fiecare zi aduce ceva nou față de restul întâlnirilor lor.

De exemplu, problema pomului de Crăciun. Niciodată nu mai umblase de unul singur în căutarea bradului. De obicei mergea cu Swen și cu alți grădinari. Dar nu căutau mai mulți, ci pe cel mai înalt, care să decoreze holul de la intrare. Și poate încă unul mai mic pentru personal. Poate și unul mic pentru camera lui. De obicei, îi privea pe bărbați cum măsoară fiecare brad; câteodată stătea și la tăiere. Însă de cele mai multe ori abandona căutarea fiindcă-l plictisea și fugea după veverițe sau se urca prin copaci.

Foarte curând se plictisise să urmărească echipa de decoratori profesioniști care venea cu ornamente și cutii strălucitoare. Probabil că o dată îl entuziasmau și cadourile

lăsate de Moș Crăciun sub brad, care se adăugau colecției deja mari de jucării. Știa că odată cu trecerea timpului, astfel de festivități îl vor lăsa rece – primirea și oferirea cadourilor, serile pretențioase cu diferiți prieteni de familie care își urau unii altora și care ciocneau pahare de șampanie.

Cu mult timp în urmă, renunțase la sărbătorile în familie pentru a merge la schi în Elveția, la polo în Argentina sau în croaziere pe Mediterana. Locuri diferite, oameni noi, uneori asemănători, care se întruneau pentru un Crăciun mai puțin fericit. Plictisitor!

Însă cu Paula niciodată nu trăise această senzație. Nu știa cum de un joc de polo sau o partidă de schi sau chiar o seară fierbinte cu cine-știe-ce frumusețe exotică nu i se păreau la fel de interesante ca acum, când trebuia să-și taie singur bradul. Dar toate erau mai ușoare decât ceea ce trebuia să facă acum.

– Da, ăsta e! zise ea, indicându-i unul.

Problema e că niciodată nu mai făcuse asta. Însă nefiind prea mare, reuși, cu un mic ajutor din partea lui Dan. Apoi îl fixară pe suportul în care Paula puse apă cu zahăr.

– Ca să-i mențină vigoarea și mirosul.

Rearanajară mobila ca să găsească un loc bradului. Iar crengile nefolosite le împrăștiară prin toată casa în mănunchiuri, după care împânziră camerele cu globuri, decorațiuni și lumânări.

Se opriră doar câteva minute pentru un prânz frugal. Se distrară, râseră încontinuu. Se îmbrățișau fericiți ori de câte ori

le reușea o combinație. Săruturi…fugare în cea mai mare parte, însă pasionale și promițătoare. Care pe Brad îl stârniră mai mult decât orice altceva.

– Aproape ca un Crăciun acasă la mine, zise ea la final. Lipsește doar zăpada.

– Nimic nu lipsește când suntem împreună.

– Ai dreptate, zâmbi ea. Și nici nu mă așteptam să ningă în California ca la Polul Nord, nici chiar în decembrie.

– Să ne facem comozi, zise Brad, punând bușteni pe foc; nu încălzeau prea mult, dar atmosfera era una încântătoare.

– Bine… intră ea în joc. Să ne prefacem că ninge. Și-acum…să stingem luminile mari și să aprindem beculețele!

– Chiar îmi place, își dădu el cu părerea și se așezară pe jos, studiindu-și opera.

– Mie mi-a plăcut dintotdeauna, râse ea. Imediat ce puneam pomul, aprindeam lumânările, însemna un început de Crăciun. Trăiesc o senzație fascinantă.

– Adică?

– Sunt fericită, emoționată, totul exaltă. Mă topesc pe dinăuntru, știind că ceva minunat e pe cale să se întâmple. N-ai simțit niciodată așa?

– Ba da, acum, rosti el fascinat de strălucirea din ochii ei, de obrajii ei îmbujorați, de forma senzuală a buzelor sale.

Doar privind-o, simțea că se topește. O luă în brațe, sigur că ceva minunat avea să se întâmple în acea seară.

Iar răspunsul ei instantaneu și voluptuos îl asigură că nu se

înșelase. Și ea era la fel de aprinsă. Amândoi își doreau același lucru. Recunoscu modul în care ea se unduia pe trupul lui, după felul în care-și răsfira degetele prin părul său și după săruturile tot mai pasionale. Buzele lui coborâră, gustând din savoarea pielii ei fine, spre curbura gâtului; îi simți bătăile rapide ale inimii și un geamăt de plăcere. Când mâna lui se strecură sub cămașă, mângâindu-i sânul, tânăra nu mai rezistă și pe măsură ce el se juca tot mai intens cu sfârcul ei, mișcările fetei deveneau tot mai provocatoare. Gemetele de plăcere îl întărâtau și o fervoare dezlănțuită puse stăpânire pe el, încât…

Aproape să se prăbușească atunci când ea sări brusc în picioare.

Brad o privi, revenindu-și în fire, încercând să-și controleze senzațiile și avântul.

– Mai bine plec…. zise ea. Se face târziu.

Ca o palmă dată peste față. Ba nu, și mai rău!

Încercând să nu se facă de râs, Brad mai rămase puțin pe podea, apoi se ridică.

– Am înțeles eu greșit?

– Nu tu. Eu. Îmi pare rău. Nu voiam să…

– Să mă induci în eroare?

– Da…

– Puteai s-o faci, se răsti gata s-o plesnească, să-i arate ce credea despre astfel de semnale ce nu se voiau cu țintă. Te credeam mai cuminte…

Dar se opri, observându-i lipsa de stare a degetelor care se

chinuiau să încheie cămașa la loc. Poate că se grăbise. Nu trebuia s-o preseze; dacă nu era pregătită, putea să mai aștepte și s-o respecte. Să accepte starea de fapt, deși îl înnebunea.

– Haide să te duc acasă.

Fără niciun cuvânt în plus, o conduse la mașină. Paula îl urmărea cu coada ochiului. Nu-l vedea nervos, doar pasiv, inert, complet absorbit de drum.

Ar fi vrut să rupă tăcerea, dar habar n-avea ce să zică. Doar își ceruse scuze și că nu dorise a-l direcționa pe o cale greșită.

Să-l direcționeze…Când ea era cea care se lăsa condusă...de trăirile propriului corp. Simțurile îi fuseseră ațâțate, bătăile inimii se acceleraseră, și atât de intens tânjea după el, încât ar fi fost gata să-i cedeze. Să se înfrupte din noile senzații erotice, cele mai puternice, incitante și îmbătătoare pe care le experimentase vreodată.

Teritoriu străin.

Ce gânduri prostești. Nimic nu-i era străin despre o femeie, un bărbat și sex. Pentru că la asta se limita totul. La sex.

Doar că…Niciodată nu mai simțise aceste lucruri alături de Toby.

Toby – o experiență de rutină din copilărie. Plimbări cu pluta, călărie, câteva săruturi. Poate și câteva mângâieri, dar nimic mai mult. La fermă se aflau înotdeauna sub stricta supraveghere a părinților. La facultate, când deja erau pregătiți pentru altceva, începuseră a se distanța. După despărțire, când trăise o adevărată dramă, Paula se îngropase în cărți și muncă.

Dumnezeule, cât de necunoscătoare să fii la douăzeci și trei de ani, încât un sărut pasional din partea oricărui bărbat să te…

Nu, nu orice bărbat. Ci Brad. Îi mai aruncă o privire. Același profil inert. Nici nu îndrăznea să afle ce gândește. Poate faptul că e o snoabă care nu pune mare preț pe sex; că-l întărâta, sau și mai rău, că era o pudică.

Dar niciuna din descrieri nu i se potrivea. Ci altele erau motivele refuzului ei. Deși lipsită de experiență, Paula era conștientă că odată dedată acelei plăceri, îi va fi greu să se despartă de el.

Și va trebui s-o facă, odată și-odată. Doar era Brad Vandercamp și ce conta pentru el o săptămână din programul lui încărcat, cu opriri pe toate continentele?

Ce bine că se autosesizase, exact la țanc pentru a-și stăpâni trăirile interioare!

Și acum, încotro? Oare pretențiosul Brad Vandercamp își va schimba planurile, refuzând să mai petreacă sărbătorile cu o pudică? El, care avea atâtea posibilități, atâtea locuri interesante de vizitat, atâtea femei voluptuoase la ușa lui – va face oare caz după o noapte refuzată?

Ardea de nerăbdare să afle un răspuns. Se întoarse spre el. De data asta nu-l mai privi pe furiș, ci-i căută de-a dreptul ochii. Îi cercetă profilul pe care avea să-l țină minte toată viața. Chipul acela bine conturat, părul veșnic răvășit, cu nuanțe roșcate, ochii lui căprui care întotdeauna o intrigaseră și-i promiseseră câte-n lună și-n stele. Palmele lui pe volan – puternice, dar și delicate

în același timp.

"Doamne, te implor, îmi doresc această săptămână. Și dac-ar fi să nu mai am parte de nimic după aceea. M-am simțit atât de bine. Mai mult de-atât. O combinație reușită care a dat parcă un nimb de culoare și de sens lucrurilor pe care le-am făcut întreaga viață. Deși…" Înghiți în sec când mașina coti pe aleea reședinței Ashford. Probabil că activitățile în care-l antrenase i se păruseră mult prea comune și plicticoase. Poate că prefera să ...

– Deci, se întoarse el, care e programul de mâine?

Alți cinci invitați erau așteptați la cina de Crăciun. De fapt, nu doar pentru cină, ci pentru întreaga zi de sărbătoare. În timp ce Paula pregătea bunătățile pentru seara specială, cei doi discutară și lista invitaților. Brad o ajută să pudreze prăjiturile și să le orneze – adică ceva ce nu mai încercase niciodată.

– De ce nu-l chemi pe Parker? sugeră ea. E singuratic, iar de Crăciun…

– L-am întrebat deja, zise el servindu-se cu o prăjiturică din cuptor. Delicioasă. Vine.

– Și domnul Andrews, dacă mai e aici.

– Este, și nu pierde deloc timpul.

– Are multă energie, nu? Mă bucur că te-ai gândit și la el.

– Noi ne-am gândit.

O luase și pe Paula la interviul programat într-un restaurant. Era prima oară când o vedea într-o rochie adevărată, cu excepția uniformei. Arătase extraordinar în catifea neagră, lăsând să i se vadă pielea fină a unor picioare superbe.

– Cum adică noi?

– Sau mai ales tu.

Chiar îl intrigase ușurința și agerimea cu care reușise a-l atrage pe viitorul director al programului Parker.

– Erai așa de ocupată să afli cât mai multe despre viața lui, încât nici n-am avut când să-i verific referințele.

– Dar aveai totul pe hârtie, zise fata, trântind coca pe blat. Acum voiai să cunoști omul, nu?

– Da.

Și aflase foarte multe în doar câteva ore. Paula îl manevrase pe Andrews cu aceeași abilitate cu care acum modela coca. Bărbatul practic se dezvăluise. Ieșise devreme la pensie pentru a-și îngriji soția bolnavă; moartea ei recentă îl secase de puteri. Dar totuși, dorea să reintre în afaceri.

– Săracul, are nevoie de o ocupație.

– Iar eu, de experiența lui. Am avut o altă ședință cu Parker și n-am mai găsit alți posibili candidați.

– Văd că începe să-ți placă…

– E interesant.

De fapt, se pomenise și mai implicat în miezul afacerilor când Andrews venise cu anumite propuneri. Și da, începea să-i placă. Probabil că și el avea nevoie de o ocupație.

Așa că Andrews acceptă invitația. Plecase de acasă devreme, pentru a-l lua și pe Parker. Apoi îl luară și pe Lew.

– Nimic nu-ți dă mai mare poftă de mâncare decât o partidă de călărie, comentă acesta din urmă.

Unchiul Paulei veni cu Sam Jones, unul din prietenii săi de pocher.

– E singur și cam abătut. Tocmai i-au făcut vânt din baza navală.

Jones, pe care nu-l pasionau caii, refuză partida.

– Am să-i țin companie lui Parker. Ne plimbăm puțin, să admirăm priveliștea.

– Nu cred că o să-l agreeze prea mult pe Parker, zise Paula în casă, la ultimele retușuri. Îmi pare cam abătut.

Ultimul invitat era Sid, un băiat de la grajduri de nouăsprezece ani, care se pare că nu avea rude. Și era nerăbdător s-o ajute pe "domnișoara Paula". Asta fiindcă ceva mai devreme Brad își exprimase nemulțumirea că tânăra, ca singură femeie, făcea toată treaba. Însă fata era obișnuită să muncească pentru o mulțime de bărbați. Mama ei obișnuia să invite fermierii fără soții la ei acasă, ca să petreacă sărbătoarea Crăciunului alături de familia lor.

– N-o să fac eu totul. Or să-și vâre și ei nasul.

Și într-adevăr, măcar Sid o făcea. Deși stângaci în gesturi, o urmărea în permanență pe Paula.

Paula nu observase admirația tânărului. "Poate că eu sunt doar unul din mulțimea aceea de care vorbea" gândi Brad gelos. În seara respectivă își dorea cu disperare să facă dragoste cu ea, și credea că fata își dorește același lucru.

Sau nu. Se reacomodase repede cu rutina – un sărut, o îmbrățișare, mai puțin frecvente și nu la fel de intense. Un fel de

joc al atingerilor pe fugă. Niciodată nu mai experimentase astfel de trăiri cu alte femei…

Însă Paula era Paula, unică în felul ei.

Încerca să joace după regulile ei, însă cu greu se putea înfrâna. Voia s-o strângă în brațe, să nu-i mai dea drumul niciodată.

Niciodată.

Aici era diferența. Multe femei se perindaseră prin viața sa; trăise pe rând curiozitatea, interesul, chiar infatuarea. Dar niciodată nu se gândise la o perioadă nedeterminată și atât de îndepărată de timp.

Dar Paula, oare ea ce simțea? Între ei doi se întâmpla ceva mai mult decât simpla dorință fizică. Putea să jure acest lucru. Și-atunci, cum de se îndepărtase cu atâta ușurință? Subtil, e adevărat, dar totuși se îndepărtase. Iar Lew îl avertizase clar că nu-l credea destul de potrivit pentru nepoata sa. La naiba – începea deja să aibă anumite complexe? Nu mai trăise un asemenea sentiment de nesiguranță, de…teamă.

Trebuia s-o întrebe numaidecât. Voia să aibă o discuție foarte serioasă.

– Ai grijă! strigă ea, deschizând cuptorul.

Scoase afară curcanul, iar mirosul îmbătător umplu imediat încăperea. Dar asta nu trebuia să-l rețină.

– Paula, vreau să te întreb ceva.

– Iar eu vreau să te rog ceva. Te ocupi tu de curcan?

Capitolul 9

Alt loc, alți oameni. Și cu totul alte situații, gândea Brad în timp ce se adunau toți pentru cină.

Nimeni nu se îmbrăcase festiv. Andrews era singurul cu cravată, dar și-o abandonase pe un spătar.

Fără pahare ciocnite, fără bârfe. Toată lumea se preocupa de ceva, exact așa cum prezisese Paula – încercau s-o ajute. Cu excepția lui Lew, care deja se așezase, dând instrucțiuni tuturor. La fel și Parker, care însă părea distras din lumea aceasta. Probabil că proiecta mental o nouă invenție care să zguduie lumea, își zise Brad când turnă vinul.

Lew refuză vinul.

– Prefer bere.

– Nu cred că avem, zise Brad.

– În frigider. Am adus eu un bax.

Brad fugi în bucătărie și aproape că-l răstună pe Sid, care

împreună cu Sam Jones o ajutau pe fată să vină cu vesela.

Când se strânseră cu toții, Andrews începu să taie curcanul. Brad știa că nu e în stare să îndeplinească el acest ritual, chiar dacă s-ar fi priceput. Era atât de absorbit de ce voia să-i spună Paulei, care stătea exact în fața lui.

Aceasta își îndepărtase șorțul, încât acum îi apărea și mai ademenitoare în pulovărul elegant roșu.

– Mai slabă, mai grasă? întrebă Andrews, însă Brad nu-l auzi; voia doar să ajungă în partea cealaltă a mesei, să-i ia mâna într-a sa…

– Brad!

– Da? se trezi acesta.

– Ce preferi? Slabă sau grasă?

– Amândouă, orice…

Ce mai conta ce mănâncă? Ce se întâmpla cu el? Cum de se purta la fel de stângaci ca tânărul Sid? Într-adevăr, nu era chiar cavalerul despre care se vorbea atâta, mai degrabă…romantic. De fapt, nimic nu era idilic în a aborda o femeie în jurul unei tăvi cu un curcan încins. "Nu e chiar locul pentru a-i spune că o iubesc, dar când te îndrăgostești de o femeie care muncește în bucătărie ca să gătească pentru o armată de oameni…

O iubesc?"

Nu mai spusese asta nimănui. Dar nici nu simțise la fel.

– Poți să te ocupi tu, nu-i așa Brad?

Despre ce vorbea Lew?

– Sam nu vrea să plece din San Diego. Spune-i.

Brad se întoarse curios spre cel în cauză.

– Tocmai spuneam că n-aș vrea să plec. Dar trebuie. Am fost scos la pensie ieri.

– Înțeleg….

Brad se întreba cum să-l ajute. Tipului nu-i plăceau caii, dar…

– Care e meseria de bază?

– Pictor. Poate și ceva restaurări. Am fost în echipa de recondiționări în ultimul an.

– Unde?

– La baza navală. Se închide. Sunt printre primii care pleacă.

– Păcat.

– Deși sunt mai bun ca mulți alții. Paula, îmi dai te rog sosul? Vreau mult, mult de tot fiindcă e un sos minunat.

După ce-și reumplu farfuria, se întoarse spre Brad.

– Sunt singur, fără obligații. Mi-a părut rău pentru unii ca Tom, cu patru copii și o casă nou cumpărată. O să-i fie greu să se mute, chiar dacă își găsește altceva de lucru.

– Să se mute?

– Serios! Peste douăzeci de mii de oameni lucrează la bază. Iar închiderea ei o să crească la cote maxime rata de șomaj a zonei. De fapt, peste tot în țară se închid bazele militare. Poate că ne trebuie un al treilea război.

– Nu cred că ar ajuta, zise Andrews. N-ar fi neapărat nevoie de forțe umane, ci de un buton pe care să apeși.

Cu toții râseră, apoi discutară pe marginea perioadei

robotizate pe care o traversau.

– Dar nimeni nu anagajează pe cineva doar ca să răspundă la telefon, interveni Lew. Dacă tot veni vorba de locuri de muncă, Brad știe totul, și cu toții se uitară întrebător înspre ultimul numit. Familia Vandercamp nu stă degeaba, au mii de angajați, spune doar ce vrei…Europa, Asia, oriunde.

– Crezi că trebuie doar să pocnesc din degete, nu-i așa, Lew?

– Oricum, e o realitate…

Corect. Brad era un Vandercamp, știa totul despre angajări și demisii în firma tatălui. Despre cum se fac milioanele pe ore. Însă acum trebuia să privească totul dintr-o altă perspectivă. Îngrozitoare din punctul său de vedere.

Pentru Dumnezeu, era totuși un Vandercamp!

– Poate deschidem o piață și în San Diego. O să verific, răspunse cât mai calm.

Însă pe dinăuntru, mustea de nervi. Doar nu era un Vandercamp degeaba, putea ordona schimbări imediate.

Crăciunul trecu cu bine, poate cel mai frumos din viața lui. Însă pe măsură ce seara era pe terminate, Brad deveni nerăbdător, mai ales că nimeni nu părea doritor să plece. Sătui, invitații se relaxau, sorbind vin, glumind, simțindu-se bine, ca și cum n-ar mai fi plecat de acolo niciodată. Iar Paula, în loc să le dea vreun imbold, îi antrenă într-un joc de cărți. Din nou multă veselie, iar Brad s-ar fi putut distra la fel ca ceilalți, dacă nu tânjea după trupul tinerei.

Într-un final, veni și ora de plecare. Bărbații se retraseră cu

pachetele lor cu prăjituri. Deci, într-adevăr nu gătise prea mult.

Bine că o chemase pe fata lui Dan să curețe. Încă dinainte ca ceilalți să plece, tânăra apăruse cu prietenul ei. Acum trebuia doar s-o ia pe Paula din bucătărie, unde încerca să-i instruiască în aranjarea lucrurilor. De ce nu se oprea niciodată?

– Aici e bucătăria mea și pot pune lucrurile unde vor ei, se aprinse Brad.

Ceilalți doi începură a chicoti, dar Brad ieși cu Paula în brațe.

– Pune-mă jos, protestă ea. Ce Dumnezeu or să creadă ei acum?

– Îți spun ce cred eu, o dezmierdă el, adulmecându-i pielea cu parfumul dintotdeauna. Cred că te preocupă prea mult părerea celorlalți.

Ori lui nici că-i păsa atâta timp cât o avea în brațe, acolo unde spera s-o țină întreaga zi…Atingerea buzelor sale își află numaidecât răspunsul. Ale ei tremurau, sub impulsul unei dorințe interioare.

– Dragostea mea, șopti el, lasă-mă să te am.

– Nu. Eu…nu.

Însă chiar și-așa, gura ei o căuta pe a lui, încercând cu disperare a se elibera.

Brad simțea că nu se mai poate stăpâni; ardea de nerăbdare s-o poarte spre pat și să-i audă geamătul suav în clipa în care vor ajunge împreună pe culmile plăcerii.

– Te rog, îl imploră ea, pune-mă jos.

Deși secat de puteri, Brad o lăsă ușor pe podea.

– Mai bine te duc acasă, și o sărută ușor pe tâmplă, apoi trecu în sufragerie pentru a-i aduce cadourile. "Trebuie să-i vorbesc, își aminti. Să clarificăm relația dintre noi."

Însă cu acei copii din bucătărie, nu aveau deloc intimitate.

Paula îl urmări, însă domolirea pasiunii lui îi lăsase parcă un gust amar. Întreaga săptămână cu greu îl ținuse la distanță. Iar în acea seară….ea însăși încă tresărea sub impulsul freamătului interior, gata să ignore orice rezerve ar fi avut.

Da! O noapte cu Brad însemna mai mult decât o viață întreagă alături de orice alt bărbat. Dacă asta era să primească, în acea clipă…

Nu era prea târziu.

– Brad, îl chemă ea încet.

– Ești gata? apăru el încărcat cu pachete. Cred că le-am luat pe toate.

Un sentiment de furie o cuprinse dintr-o dată. Cum de era atât de calm, în timp ce ea…nu se putea controla. Încă vibra, simțind din plin toate senzațiile pe care el le stârniise în ea. Ori el…

– Am plecat! strigă el ca să-i audă cei din bucătărie, apoi schimbă mâna cu pachetele pentru a o lua și pe ea.

Ce ușor trecea de la o emoție la alta. Ca și cum…Să fim serioși – ca de la o aventură la alta.

Și ea putea afișa același calm aparent. Ca să-și dovedească asta, pe tot parcursul drumului se strădui să animeze conversația. Pomeni despre traficul aglomerat, despre cei care se

întorceau de la alte petreceri, poate că fiecare se distrase în felul lui, chiar și Parker care într-un final ieșise din lumea sa. Oare apreciase toate cadourile primite de la el? N-ar fi trebuit să-i cumpere atâtea. Își aminti chiar și cartea pe care ea și-o dorea. Dar cum să-i spună?

– Brățara cu diamante e superbă, dar…

– Taci, zise el când întoarse pe aleea care ducea spre casă. Trebuie să discutăm.

– Asta fac, sări ea, căci n-avea chef să aducă din nou în discuție reticența, pudoarea sau cum voia el să-i spună.

– Nu mă refeream la nimicuri.

– Dar brățara asta nu e deloc de ignorat, și se jucă puțin cu lănțișorul fin de la mână; era prea scumpă s-o accepte. Brad, e frumoasă, dar…

– Nu vreau să știu ce crezi despre brățară, Paula, o opri el. Vreau să știu ce simți pentru mine.

Fata simți brusc un nod în gât. Putea foarte bine să-i spună "Îmi placi" sau "Ne simțim așa de bine împreună" sau ceva asemănător. Nu-i puteai spune unui bărbat experimentat că ești îndrăgostită de el. Cel puțin, ea nu era îndeajuns de încrezătoare în forțele proprii. Și totuși, dintr-un implus, îi mângâie obrazul, și-și trecu un deget peste buzele sale.

– Încetează, îi luă el palma, strângând-o de încheietură. Asta știam deja.

– Adică?

– Atracția fizică dintre noi. Și nu mă mai privi așa. Nu sunt un

novice într-ale jocului sexual, Paula. Cred că mă dorești la fel de mult precum te doresc eu. Dar nu despre asta e vorba.

– Atunci?

– Vrea să știu cu adevărat ce simți pentru mine. Măcar dacă e pe-aproape de ce simt eu.

– Și anume? întrebă, cu respirația tăiată.

– Te iubesc, Paula.

Fata îl privi uimită, neștiind dacă înțelesese corect. De câte ori nu mai rostise el aceste cuvinte cine știe câtor…

– Da, am o reputație. Dar trebuie să știi că n-am mai spus-o nimănui. Nici măcar nu mi-am dat seama când s-a întâmplat. Probabil în acea primă seară când te-am zărit dansând în timpul lucrului. Poate că faptul că ești mereu în priză, entuziasmul tău permanent, felul de a munci și superstițiile tale, sau căldura trupului tău…la naiba, de ce plângi?

– Pentru că…mă iubești. Nu mi-am închipuit, și…

– Dar nu e nimic de plâns. Și încă nu mi-ai răspuns; ce simți pentru mine?

– Te iubesc, te iubesc, de mii de ori. Eram gata să fac orice, pentru o săptămână, o zi sau chiar o noapte…

– Dar pentru totdeauna? șopti el aproape de buzele ei.

– Hai să intrăm și să discutăm despre asta – ura scaunele de mașină, cu bariera dintre ele.

Se instalară în sufrageria din reședința Ashford, dar un timp niciunul nu rosti vreun cuvânt. Abia târziu, Brad aminti de detalii. Voia o ceremonie cât mai curând. Acolo sau acasă la ea,

în Wyoming? Și unde să facă luna de miere? În Monaco, pe iaht, pe Riviera franceză? Puteau petrece o parte din luna ianuarie la vila familiei lui din Italia.

– Știi bine că nu pot face asta, se cuibări ea în brațele lui. Am școală.

– Școală?

– Pe trei ianuarie mă întorc la cursuri. Și atunci se întoarce și familia Ashford. Trebuie să-i anunț din timp, deci nu cred că ne putem căsători până…

– La naiba cu Ashford. S-a terminat cu munca.

– Păi… nu voia să plece neanunțată, dar poate că reușea…

– Și gata cu școala. E timpul să te căsătorești și să iubești, draga mea.

– Da, dar…

Să renunțe la școală? Tocmai când era pe punctul de a deveni veterinar – visul ei de-o viață?

– Brad…vreau să mă mai gândesc.

– N-ai de ce. Crezi că Cenușăreasa, după ce s-a căsătorit cu prințul, a continuat să mătură cenușa?

– Cenușa? se aprinse ea. Asta crezi tu despre profesia mea?

– O, draga mea, nu te enerva. Bine, e o meserie frumoasă, dar nu e de tine. Și ca să-ți spun sincer, mi-a fost puțin teamă pentru tine, să te ocupi de cai.

– M-am ocupat de cai toată viața!

– Una e să călărești, alta să-i vindeci. Sunt…Paula, ești prea firavă. Asta e o meserie de bărbat.

– A, deci un bărbat e mai vânjos decât un cal?

– Nu știu; nu știu cum de s-a ajuns aici.

– Pentru că tu continui să-mi desconsideri modul de viață. Este visul meu, munca mea; chiar crezi că le pot arunca la gunoi acum când mai am așa de puțin?

– Bine, se aprinse și el. Nu vreau să te lași. Dar mi se pare că tot timpul muncești. Vreau să te văd că te bucuri de viață, vreau să-ți ofer ce n-ai mai avut, să te duc în locuri neumblate. Să te iubesc, să mă joc cu tine.

– Iar eu nu vreau să-mi petrec viața jucându-mă sau făcând dragoste. O fi de-ajuns pentru tine, nu și pentru mine!

Brad o privi amuzat. Apoi se ridică și ieși. Paula auzi motorul și scrâșnetul roților pe pavaj.

Capitolul 10

– Ce s-a întâmplat, Paula? o întrebă Lew la micul dejun.

– E prea caldă! ridică ea o palmă și trânti cana de cafea.

– Nu mă lua cu de-astea. Ce este?

– Adică?

– Să-mi spui ce te macină.

– Nimic interesant. Cum sunt ouăle?

– Ca de obicei, bune. Însă tu nu mănânci; de ce?

– Lew, n-ai limite! și se ridică, vărsă cafeaua în chiuvetă și puse cana la murdare. Știi totul chiar când nu te privește!

– Știu când un om are probleme, mai ales dacă e o persoană veselă. Și mai știu că o altă persoană n-a mai dat pe-aici de două zile în cap. Știu…

– Bine, fie! îl fulgeră ea. Dacă vrei să știi, m-a părăsit!

– Da?

– Ai zis-o, nu?

– Eu?

– Tu. Citez: "…se poartă frumos, te răsfață. Până se plictisesc și te aruncă la gunoi"

– Nu e prima oară când m-ai pus să-mi înghit cuvintele, zâmbi el.

Acel zâmbet o înmuie toată. Sau poate că realitatea nu era așa cum o înfățișa ea? Trupul începu să-i tremure, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Stai jos, o invită unchiul. Spune-mi.

Paula se așeză, dar era prea tensionată ca să mai scoată vreun cuvânt. Brad spusese...Sau ea?

– Hai că încep eu…L-am văzut pe băiat cum te privea, și nu era deloc superficial.

– Nu…N-ar fi trebuit să-ți spun asta.

– Ce s-a întâmplat?

– M-a cerut în căsătorie, își șterse ea lacrimile.

– Și asta e de plâns?

– La fel zicea și el. Dar m-a lăsat mască și felul în care m-a cerut…Am încercat să nu las lucrurile să scape de sub control. Dar cred că nu m-am străduit îndeajuns, pentru că el și-a dat seama că îl doresc, însă voia mai mult de o noapte. Deși eu credeam că doar asta vrea de la mine. Dar...mă iubește, cu adevărat. Și ținea neapărat să se asigure că ceea ce simt eu pentru el este la fel de pertinent. Este. Îl iubesc.

– Și?

– Nu știu…Adică, ba da. Brad a început să vorbească despre

când și unde să ne căsătorim, despre luna de miere…Dar se gândea la toate de parcă ceea ce fac eu nu valorează nici cât o ceapă degerată. Planurile mele nu-l interesau deloc.

– Adică școala, nu?

– Mai mult. Știi că în șase luni intru într-o clinică?

– Înțeleg.

– Deci, nu e de colea. Asta mi-am dorit toată viața. Știi bine că împreună cu Toby plănuiam încă de mici copii.

– Lucrurile se schimbă, draga mea. Acum, Toby e economist, tu ești pe cont propriu.

– Așa e, și mă descurc. Peste un an voi fi medic veterinar licențiat. Profesia mea, pe care nimeni nu mi-o poate lua. Voi fi independentă.

– Ți-e teamă?

– Teamă? Cum adică?

– Când Toby a plecat, ai suferit foarte mult. Și te-ai agățat de această idee cu profesia ta.

– Dumnezeule, doar nu crezi că încă mă mai gândesc la Toby…

– Nu, dar cred că ceea ce ți se întâmplă te determină să cauți punct de sprijin în ceea ce ți-a mai rămas. Fie că e scopul tău în viață, munca, libertatea sau orice altceva. Un fel de plan de siguranță. Ceva ce-ți rămâne după toate eșecurile.

Să-i fi fost oare teamă? Oare relația dintre ea și Brad era prea fragilă pentru a rezista? Îi reveniră în minte cuvintele lui Brad; dragostea lor era una intensă, mult mai puternică decât o simplă

pasiune. Și deci își putea asuma orice risc, indiferent de cerință.

– Nu e chiar așa, Lew. Întotdeauna mi-au plăcut animalele, știi bine. Întotdeauna am lucrat cu ele, și nu vreau să mă opresc acum când într-adevăr pot da o mână de ajutor. Vreau doar…să fiu eu însămi! Să realizez ceva!

– Întotdeauna ai să fii tu însăți, scumpa mea. N-ai pic de lenevie în tine!

– Dar Brad vrea să facă, să dreagă pentru mine, e prea mult. Și…

– Lasă-l. Întotdeauna tu ai fost cea care a dăruit tuturor; mereu ai lucrat pentru alții, pentru mine, pentru mama ta, pentru doamnele Ashford, și acum nu știi cum să te porți. Dacă te iubește, lasă-l să-ți ofere ce are mai scump.

– Dar e atât de…copleșitor. Și nu vreau să devin un alt parazit al societății, ca Whitney sau alții asemenea.

– Nu te teme. Vei fi tot tu. Ca soție a lui Brad vei…

– Face dragoste și mă voi juca – exact cum i-am spus. Pentru el ar fi de-ajuns, însă pentru mine, nu.

Lew fluieră admirativ.

– Dar știu că i-ai spus-o!

– A și plecat. Dar…de unde știi?

– L-am mustruluit și eu într-un fel. Adică nu…I-am spus pe față ce cred despre cei care nu fac nimic și se lăfăie în bani.

– Deci, înțelegi ce-am vrut să-i spun eu.

– Știu ce l-a înfuriat. S-a luat apoi de mine ca și cum cine știe ce i-aș fi zis!

– Mie nu mi-a mai făcut nicio observație. Era prea rănit.

– Dar nu-l poți învinui, nu? Și n-avem de ce să-l privim de sus, fiindcă e bogat. Ca să vezi adevăratul om, trebuie să-i ignori averea.

Lew făcu o pauză, meditând.

– Cred că în seara aceea l-am citit. Nu pentru că mi-a povestit despre averea Vandercamp, ci din cauza lui Parker. Arăta ca un vagabond, iar Brad nu știa nimic despre el, dar ar fi fost gata să-și dea toți banii din buzunar…Dacă ar fi avut ce, râse. Și chiar când încerca să mă convingă că e îndeajuns de bun pentru tine, tot la fapta lui îi stătea gândul. I-a dat cartea de vizită, se vedea că-i merge mintea. Și atunci mi-am dat seama că Brad e un tip bun.

Paula deja simțea că i se înmoaie picioarele.

– Ce vrei să spui cu asta, Lew?

– Nimic. Dar vreau să te întreb…Calul pe care ți l-a dat tatăl tău – îl iubești mai mult decât pe Brad?

– Poftim? Nu fi ridicol! Brad face cât o mie de cai.

– Și?

– Ah…Ce deștept ești!

– Mda, și scoase din buzunar ceva.

– Ce e?

– E cheia de la mașină. Nu vreau să te văd că-l lași să-ți scape.

Prea emoționată pentru a mai spune ceva, fata luă cheia și ieși în fugă.

– Cât mă bucur că ești nașul meu!

***

– E cea mai rea cafea pe care am băut-o vreodată, zise Bradley Elmwood Vandercamp senior punând jos ceașca.

– N-am învățat încă s-o fac, zise fiul său.

– Și nici n-ai o bucătăreasă, văd. O menajeră? Pe nimeni.

– N-am apucat.

Paula nu dorea alte persoane, fiind obișnuită să facă totul de una singură. Voia să-i dea timp. "Indiferent ce alege. N-am de gând s-o las să plece!...Dar tu ai fost cel care a plecat, amice!...Da, dar mă întorc! Va trebui să-mi dea și mie timp."

– Trebuie să te organizezi cât mai repede, interveni tatăl. E rău fără ajutor. Cafeaua…

– Scuze, nu te așteptam așa de curând.

– Am vrut să te prind în priză.

– Adică?

– Adică în avântul afacerilor. Ești gata să te alături concernului Vandercamp?

– A, nu m-am gândit…

– E a doua oară în luna asta când mă consulți pentru un proiect mare. O dată cu scanerul, acum cu baza navală.

– E o poveste lungă cu Parker. Dar și invenția lui nu e de colo. Apoi a venit Sam, care lucra la baza navală și se îngrijora de

închiderea ei. De aceea am venit la tine, poate ai idei.

– Oameni și idei – asta înseamnă afaceri, fiule.

– Încep să le prind gustul.

Era într-adevăr o provocare să plece cu o afacere de la zero și s-o ducă până la capăt.

– Da, aș vrea să intru și eu în firmă.

– Bun. Avem nevoie de minți tinere.. Am venit cu Armstrong, e la hotel. Ne vom uita la locație înainte să vedem cât oferim.

Era vorba de un anume producător de film din Marea Britanie, interesat să deschidă un studio de producție în State.

– Și o să aibă nevoie de tot spațiul? Și cu muncitorii?

– Glumești, normal că e nevoie de întregul spațiu. Și cel mai probabil îi va păstra pe toți. Vezi tu…

În acea clipă se auzi portiera unei mașini. Cineva urcă treptele terasei. Pași ușori, familiari. Brad se ridică în fugă.

O întâmpină în hol. Cuvintele nu-și mai găsiră locul în ploaia de săruturi și de îmbrățișări în care cei doi se regăsiră.

Abia după ceva timp o conduse în bucătărie.

– Tată, zise Brad mândru, aș vrea s-o cunoști pe Paula, cea pe care o iubesc și pe care sper s-o iau de soție, și se uită întrebător la ea, însă fata îl cerceta pe domnul Vandercamp.

Înghiți în sec când distinsul domn se ridică de pe scaun, mirat. Ar fi vrut să se prezinte altfel în fața părinților săi, nu în blugi vechi și pulover. Și nici nu se pieptănase; oare ce impresie lăsa?

Însă nimic din privirea caldă a bărbatului nu-l trăda, și-i

întinse mâna politicos. Deschise gura să spună ceva, însă apariția pe fugă a lui Sid îl întrerupse.

– Domnule Brad, vă cheamă Dan, de urgență. Caspar…

– Ce e cu el?

– Nu știu. Poate pneumonie, dar e foarte grav.

Paula deja se îndrepta spre mașină. Caspar era cel mai valoros dintre poneii lui Brad. Domnul Vandercamp senior se urcă și el, și-l urmară pe Sid, care venise călare.

Dan izolase calul într-un grajd mai mic. Paula sări gardul pentru a ajunge cât mai repede. Când văzu animalul, aproape i se muiară genunchii – stătea țeapăn, gâfâind ca niciodată, cu gura căscată, cu ochii ieșiți din orbite.

Nu era pneumonie. Calul se zbătea să inspire cât mai mult aer. Auzi în jurul ei că veterinarul e pe drum.

– Dacă rezistă…

Însă Paula realiză că n-are să reziste prea mult. Ce să fie oare? Încerca să-și amintească din cursuri. Din botul calului ieșea o spumă albicioasă.

Antrax? Nu zărise însă vegetație care să ducă la asemenea otrăviri, deși…Își plimbă mâna pe piele și, din fericire, nu găsi nicio pată purulentă. Considera temperatura puțin cam ridicată, însă nu alarmantă.

Măcar de și-ar fi adus termometrul. Nu avea ustensile, și nici nu știa ce are animalul.

Îl mângâie pe gâtul fierbinte…Prea fierbinte…Și dintr-o dată, i se aprinse un beculeț.

– L-ai călărit azi-dimineață? îl întrebă pe Dan.

– Da, destul de mult. Dar atunci părea în regulă. Doar după…

– A făcut insolație! îl întrerupse. Adu o găleată de apă, repede!

I se aduse în două secunde și fata stropi imediat calul cu apă din plin – peste tot, pe față, pe coaste, pe picioare.

Apoi se rugă.

Minute în șir trecură și abia după o vreme, Caspar se mișcă.

– Își revine, strigă Dan.

"Așa e" își zise fata liniștită. Apoi, ca-ntr-un miracol, îl urmăriră cum se întremează, și cum respirația îi revine la normal. Paula abia de auzea murmurele admirative din jur. Dar îl auzi clar pe Brad:

– Ai reușit, draga mea. L-ai salvat. Hai să te ajut.

Îi luă găleata din mână și o duse la botul calului, care acum necheza ușor, lipăind zgomotos și fericit.

Veterinarul de la spitalul universitar ajunse abia după patruzeci de minute.

– Ar fi fost prea târziu pentru a-l salva, zise, și-l sfătui pe Dan să monitorizeze activitatea cailor și orele la care făceau exercițiile. Chiar și pentru luna decembrie, vremea este neașteptat de călduroasă. Ați avut noroc cu una din cele mai strălucite studente ale mele, căci o cunoștea prea bine pe față. Foarte bine că ai recunoscut simptomul atât de rapid.

– N-a fost prea repde, îi destăinui ea lui Brad ceva mai târziu.

Ce am făcut azi s-a datorat unei experiențe anterioare, și lecturilor din James Herriot.

– Veterniarul acela care a scris…

– Niște cărți extraordinare și interesante! Am memorat fiecare cuvânt și astăzi mi le-am amintit.

– Da?

– Ca o magie, numai că în carte nu era vorba de un cal, ci de un taur. Exact aceleași simptome. Așa că am făcut exact ce i-a făcut Herriot taurului. Și a funcționat!

– Să știi că da! Ți-am mulțumit oare?

– Da.

– Ți-am spus că te iubesc?

– Și eu te iubesc, și se aruncă în brațele lui. Mai mult decât orice pe lume. Ne căsătorim când vrei tu, mergem unde vrei tu, oricând…

– Ce-i cu schimbarea asta bruscă?

– Lew. Mi-a ținut azi-dimineață o lecție. Te consideră un tip pe cinste.

– Glumești. Ne gândim la același Lew?

– Sigur, râse ea. A fost ideea lui să vin azi; zicea că nu e bine să te las să-mi scapi.

– Ce să-ți spun! Înseamnă că-i datorez mai mult de doisprezece dolari.

– Doisprezece dolari?

– Nu contează. Să revenim la ce e mai important. Chiar crezi că am să te las să-ți abandonezi profesia după cele ce-ai făcut

astăzi?

– Adică, mă lași să termin școala și facem nunta mai încolo…

– Adică ne căsătorim cât de curând. Dar stăm aici până termini sau pânăești pregătită să facem următorul pas.

– Dar… abia de-și mai putea conteni bucuria. Ești sigur? Un bărbat obișnuit să meargă încolo și-ncoace…

– Nu ți-am spus că e pentru prima oară în viață când mă simt ca acasă?

– O, Brad!

– Dar nu din cauza locului, draga mea. Ci a ta!

– Iar locul meu e cu tine. Faci atâtea compromisuri, iar eu o să am și meseria, și pe tine. E corect?

– Nu-ți face griji. Și eu mă lansez în meseria mea, iar o parte o s-o conduc de aici. Îți povestesc mai târziu…

Acum, doar săruturile și îmbrățișările lui contau și se lăsă învăluită din plin.

Epilog

Paula stătea în loja destinată familiei Vandercamp, alături de domnul Vandercamp senior, pe terenul de polo. Era prima oară când asista la un joc, Cupa de Argint, care în mod tradițional se juca în ajunul Anului Nou, în scopuri nobile. Chiar începutul partidei o entuziasmă atât de tare, încă de când jucătorii, asemănători și aliniați în uniformele lor, își făcură apariția pe câmpul de joc. O scenă impresionantă, însă privirea îi era ațintită asupra unui singur bărbat – Brad; acesta purta pantaloni albi mulați, un tricou dungat, și cască asortată. Cizmele maro se înfigeau în burta lui Casper, iar imaginea lui călare aproape că-i tăia răsuflarea.

– Arată atât de mândru și de elegant, zise fata. Nu e de mirare că i se spune prințul.

– Nu, draga mea, zâmbi bătrânul. Porecla și-a câștigat-o pentru felul cum conduce jocul.

Foarte posibil, realiză ea pe parcursul partidei. Brad aluneca maiestuos printre ceilalți, ca și prin mulțimea de căști. Însă cu greu se putu concentra fata, oricât de răbdător îi explică domnul Vandercamp regulile.

– Uluitor, zicea, cum caii parcă simt.

– Caii de polo sunt special aleși. Combină toate calitățile celorlalte rase, în special viteza cailor de curse, cu inteligența celor arabi.

– Aveți dreptate, rosti ea, și mai impresionată.

În tot acest timp, nici măcar nu realiză că era urmărită.

– Mamă, îți spun că e Paula, insista Whitney.

– Nu fi ridicolă. Paula e acasă. Sau acolo ar trebui să fie, se încruntă. Nu înțeleg de ce nu era acolo când am ajuns!

– Nu ne aștepta până mâine, zise Rae.

– Corect! sări sora ei. Noi ne-am scurtat vizita după ce Sheila ne-a sunat și ne-a spus că partida e azi. Deci, Paula s-a gândit că e o ocazie să facă ce vrea!

– Dar ce naiba să caute aici? se întreba doamna Ashford.

– Se dă în spectacol! Dar sunt curioasă de unde și-a luat costumul acela splendid și de unde a pus mână pe tipul care are acces la lojă.

– Stă la lojă? Toate lojile sunt pline. Cel puțin cea a lui Sally era neîncăpătoare și pentru noi, exclamă doamna, ridicându-și ochelarii pentru a observa direcția respectivă. Nu văd cum...Pentru Dumnezeu! Ai dreptate. E Paula. Cum de…?

Jocul terminat, mulțimea începu să se disperseze. Paula

rămase la locul ei, sorbind șampanie, discutând cu domnul Vandercamp, așteptându-l pe Brad. La un moment dat, zări femeile Ashford apropiindu-se.

"Ah, n-am avut când să le explic. I-am spus lui Brad că-mi dau demisia, ca să-și găsească o altă menajeră, și am s-o fac. Dar așa…"

– Paula! o întâmpină doamna, cătrănită. Ce cauți aici?

– Am…venit să văd jocul. Aș vrea să vi-l prezint pe…

– N-ai ce căuta aici! sări Whitney. Ar trebui să fii la postul tău. N-am găsit ce să port, și voiam să-mi faci părul.

– Îmi pare rău. Dar se pare că te-ai descurcat. Arăți prezentabilă, Whitney.

Fata, mai curând bulversată decât surprinsă de remarcă, era pe punctul de a răspunde când Brad intră în lojă, fericit.

– Brad, ai fost fantastic! strigă cea din urmă. M-ai făcut să mă simt așa de mândră. Trebuie să te felicit, și-i întinse buzele.

Brad se dădu înapoi pentru a o evita, și-i luă mâinile într-ale sale.

– Mulțumesc, Whitney, dar victoria se datorează echipei.

Repetă mulțumirile față de Rae și de doamna Ashford, după care îl prezentă pe tatăl său. Numele Vandercamp stârni un val de admirație.

– A, sunt încântată să vă cunosc, zise doamna. Am auzit atâtea despre dumneavoastră și despre frumoasa reședință din Balmour.

Urmau mai multe aprecieri însă se opri brusc văzându-l pe

Brad îmbrățișând-o pe Paula.

– V-a spus Paula noutățile? interveni tânărul.

Doamna rămase cu gura căscată.

– Ce anume? zise Rae.

– Paula mi-a acceptat cererea în căsătorie.

– Nu se poate! explodă Whitney. Nu se poate s-o fi întâlnit…Adică, de unde o știi? Este menajera noastră. N-ar trebui să…

– Taci, Whitney! o apostrofă mama ei, spre iritarea fetei.

Mamie Ashford ignora complet stările de nervozitate ale fetei sale, absorbită doar de situația în sine.

– O, Paula, draga mea! Minunat! și o sărută. E parte din familie, știți, se întoarse spre domnul Vandercamp. Precum o altă fiică. Măi să fie, va trebui să ne agităm pentru nuntă acum. Trebuie s-o facem la noi, iar fetele mele au să fie domnișoare de onoare. Ca-ntre surori, știți. Vedeți, fetelor, Paula va deveni o Vandercamp și va sta la Balmour între lorzi…și doamne alese, bineînțeles. Iar când o vom vizita, o să ne distrăm pe cinste. Nu trebuie s-o abandonăm pe Paula noastră.

Sfârșit